

UNUTULMUŞ ADA'NIN KARARSIZ SEÇMENİ • Arthur Nersesian

UNU
TUL
MUŞ
ADA'
NIN
KA
RAR
SIZ
SEÇ
ME
NİARTHUR
NERSESIAN

Asilerin,
kaybedenlerin,
hayalperestlerin,
küfûrbazların,
günahkârların,
beyaz zencilerin,
aşağı tırmananların,
yola çıkmaktan çekinmeyenlerin,
uçurumdan atlayanların...
dili, sesi

Yeraltı Edebiyatı...

ARTHUR NERSESIAN: Amerikalı yazar Arthur Nersesian 1958 yılında NewYork'ta doğdu. Bütün hayatını geçirdiği NewYork, romanlarının ana kahramanlarından biridir hep. Kısa zamanda çok satarlar listesine giren ilk romanı *The Fuck-Up* ile adını duyuran Nersesian'ın tiyatro oyunları ve şiir kitapları da yayımlanmıştır. Yazarlık uğraşısının dışında dergi editörlüğü ve İngilizce öğretmenliği de yapan Arthur Nersesian'ın yayımlanmış eserleri şunlardır: *The Fuck-Up* (1997), *Manhattan Loverboy* (2000), *Dogrun* (2000), *Suicide Casanova* (2002), *Chinese Takeout* (2003), *Unlubricated* (2004), *The Swing Voter of Staten Island* (2007), *The Sacrificial Circumcision of the Bronx* (2008), *Mesopotamia* (2010).

Ayrıntı Yayınları

Yeraltı Edebiyatı

Unutulmuş Ada'nın Kararsız Seçmeni

Arthur Nersesian

Ayrıntı: 676
Yeraltı Edebiyatı Dizisi: 64

Unutulmuş Ada'nın Kararsız Seçmeni
Arthur Nersesian

Kitabın Özgün Adı
The Swing Voter of Staten Island

İngilizce'den Çeviren
Funda Başak Dörschel

Son Okuma
Tayfun Koç

© 2007 by Arthur Nersesian

Bu kitabın yayın hakları Ayrıntı Yayınları'na aittir.

Kapak İllüstrasyonu
Sevinç Altan

Kapak Tasarımı
Deniz Çelikoğlu

Kapak Düzeni
Gökçe Alper

Dizgi
Esin Tapan Yetiş

Baskı
Kayhan Matbaacılık San. ve Tic. Ltd. Şti
Davutpaşa Cad. Güven San. Sit. C Blok No: 244
Topkapı/İst. Tel.: (0212) 612 31 85
Sertifika No: 12156

Birinci Basım 2012
Baskı Adedi 2000

ISBN 978-975-539-710-8
Sertifika No.: 10704

AYRINTI YAYINLARI
Hobyar Mah. Cemal Nadir Sok. No: 3 Cağaloğlu - İstanbul
Tel.: (0212) 512 15 00 Fax: (0212) 512 15 11
www.ayrintiyayinlari.com.tr & info@ayrintiyayinlari.com.tr

Unutulmuş Ada'nın Kararsız Seçmeni

Arthur Nersesian

Ayrıntı Yayınları

Yeraltı Edebiyatı

Unutulmuş Ada'nın Kararsız Seçmeni

Musa'nın Beş Kitabı'nın Birinci Cildi

Dağlık bölgeye vardığınızda, bakın, nasıl bir diyar oralar, nasıl insanlar yaşıyorlar, güçlü mü yoksa zayıflar mı: sayıları az mı, çok mu: Yaşadıkları yer iyi mi, kötü mü: şehirleri nasıl, surlarla mı çevrili yoksa değil mi: Toprakları nasıl, verimli mi yoksa çorak mı, ağaçlık mı yoksa boz mu. Korkusuz olun ve bize o diyarların meyvelerinden getirin.

Tevrat, Çölde Sayım, 13:19

Bu eser bir kurmacadır. Tüm isimler, kişiler, yerler ve olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür. Gerçek olaylarla ve kişilerle benzerlikler tamamen rastlantısalıdır.

Margarita Shalina'ya

“Sutphin Bulvarı’na yürü...” Sabah güneşi. “Fulton Caddesi’ne giden Q28 numaralı otobüsü yakala...” Alçak ambarlar. “B17 numaralı otobüse aktarma yap ve Manhattan’daki East Village’a git...” Boş kamyon parkları. “Cooper Union binasının dışında bekle.” Hiç. “Dropt gelene dek...” Etrafta hiç kimse yok. “Kafasına bir kez sık...” Kim? Neredeyim ben? “Sonra bir taksiye atla, havaalanına git ve bir sonraki uçağı yakala...”

Bir dua gibi aralıksız tekrarladığı bu cümlelerin arasından yavaş yavaş kendi düşünceleri su yüzüne çıkıyordu.

“Sutphin’e yürü, Fulton Caddesi’ne giden Q28 nolu otobüsü yakala, B17 numaralı otobüse aktarma yap ve Manhattan’daki East Village’a git, Cooper Union binasının dışında bekle Dropt

gelene dek, kafasına bir kez sık, sonra bir taksiye atla, havaalanına git ve bir sonraki uçağı yakala...”

Sayıklamasını durduramıyordu. Aslında Uli herhangi bir şeyi sesli tekrar ettiğinin tamamıyla farkında bile değildi. JFK Havaalanı'ndan henüz ayrılmış ve Queens'deki Rockaway Bulvarı'nda uyurgezer gibi ayaklarını sürüyerek yürüyordu.

Keskin bir acı onu aşağı bakmaya zorladı. Büyük, tüylü bir fare onu ısıırıyordu. Hayır, kaburgaları ve kemikleri çıkmış, çelimsiz bir köpek, küçük çenesini onun sağ bileğine geçirmeye çalışıyordu. Uli küçük köpeğı üzerinden silkeledi ve bir taksi çevirmeyi düşündü fakat düşünceleri ona başka şey emrediyordu. *Sutphin'e yürü, Fulton Caddesi'ne giden Q28 numaralı otobüsü yakala, B17 numaralı otobüse aktarma yap ve Manhattan'daki East Village'a git... Dropt gelene dek... kafasına bir kez sık, sonra bir taksiye atla... Sutphin'e yürü, Fulton Caddesi'ne Q28 nolu otobüsü...*

Boş cadde boyunca yürürken, yine o şeyi hissetti. O yürürken, küçük köpek sakince Uli'nin bacağını yemeye çalışıyordu. Küçük hayvana bir tekme attı ve hayvan acı acı havlayarak hızla uzaklaştı. Yukarılara bakarken, Uli neredeyse üzerinde üç tane ok işareti olan bir direğe toslayacaktı. Okların her biri farklı bir yönü gösteriyordu: *Woodhaven Bulvarı, Atlantic Caddesi ve Sutphin Bulvarı*.

“Sutphin'e yürü, Fulton Caddesi'ne giden Q28 numaralı otobüsü...” Şimdi hatırlamıştı; beyaz saçlı, kucağında küçük kahverengi bir köpek bir adam, ona alelacele çok önemli talimatlar vermişti: tekrarlayıp durduğu cümleler.

Bir sonraki köşeden sola dönünce, Uli uzun, tozlu sokakta yarım blok ötede sıra dışı bir şey fark etti. Yerden yaklaşık iki metre yüksekte, kenarına küçük bir merdiven iliştirilmiş bir tahta platformdu bu, karada bir iskeleye benziyordu. Kısa kestane renkli saçlı, turuncu camlı güneş gözlükleri olan çekici, orta yaşlı bir kadının platformun dibinde oturduğunu fark etti.

Yorgun bir şekilde direğe dayanmış, telefon rehberi büyüklüğünde bir kâğıda bir şeyler karalıyordu. Yaklaştıkça, acayip büyük arka ayakları olan sarkık kulaklı bir köpeğın ona dayanmış olduğunu gördü.

“Koş!” görünmeyen bir yerlerden, bir ses bağırdı. Çok yanlış giden bir şeyler vardı. Uli’nin boğazı kurumuş ve gömleği ter içinde kalmıştı. Vucūdunda bir tür ilaç olduğunu hissetti, düşüncelerini yavaşlatan ve kaçma dürtüsünü engelleyen. Aniden bir yabani köpek sürüsü otuz metre ötedeki ambarın arkasından çıkıp ona doğru koşmaya başladılar.

Uli’nin ayakkabısı tozlu yola gömülüyor ve kayıyordu ve sonunda o yükseltilmiş tahta platformun Q28 numaralı otobüsün durağı olduğu anladı.

Kadın bu sıcak kovalamaca sırasında onun kendine doğru hızla koştuğunu gördü. Elindeki kalın belgeleri platformun üzerine savurdu, sonra acayip görünüşlü köpeğini omuz çantasına koydu. Tahta iskelenin üzerine tırmanırken, kalçası Uli’nin kaçış yolunu kapattı.

Bir doberman tam üzerine atlarken, Uli üzerinde HAREKET 4 SHUB yazan pankarta tutunup iki metrelik yapının diğer tarafına sıçradı. Döne döne tahta iskelenin üzerinde yuvarlandı. İri bir pitbull merdivenin ilk iki basamağına atıldı ama kalan basamakları çıkamadı.

“Göründüklerinden... çok daha... hızlılar...” dedi Uli, soluklanırken. Köpekler havlıyor ve her yönden üzerlerine atılıyorlardı.

Kadın ona aldırmadan, formları doldurmaya devam ediyordu. Uli, kadının hayvanının köpek olmadığını gördü.

“Bu küçük kanguruyu nereden buldun?” diye sordu, kadının çantasından çevreyi izleyen büyük gözlü, keseli hayvana bakarken.

“Araba çarpmış, ölü annesinin yanında yolda otururken” diye cevap verdi en sonunda, hâlâ bir şeyler karalamaya devam ederken.

“Affedersin, ismini duyamadım.”

“Bak, kaba olmak istemem” dedi kadın, “ve eminim sen de. Sadece bugün bitmeden bitirilmesi gereken çok işim var”

Yarım saat sonra Uli, bir mutfak masasından biraz büyük bu kontrplak platformda, sosyal bir kaltak ve onun öksüz kangurusu ile daha ne kadar oturması gerektiği merak ediyordu.

“Yalnız kalmak istemene saygım var ama Q28 numaralı otobüsün burada durduğundan emin olmam lazım.”

“Bir düzineye yakın otobüs burada duruyor, en nihayetinde... Fakat sorun, çok geç gelmeleri ve eminim bildiğin üzere, burası şehirdeki en tehlikeli noktalardan biri. O yüzden, senin yerinde olsam ilk gelen otobüse biner ve daha kalabalık bir aktarma noktasına giderim.” Kadın hemen önündeki formlara geri döndü.

Sonraki bir saat boyunca, Uli ne zaman kaçamak bir bakış atsa, kadının devasa belgelere göz attığını, onları okuduğunu, üzerinden geçtiğini ve notlar aldığı gördü. Sessizliğin en kötü yanı ise, ‘Sutphin’e Yürü’ tekerlemesi kafasının içinde dönüp duruyordu.

Sonunda “Ne yapıyorsun, sorabilir miyim?” dedi.

“Formları dolduruyorum.”

“Az önce geldim, o yüzden neler olduğundan haberim yok.”

“Az önce mi geldin?”

“Öyle görünüyor, hiçbir şey hatırlayamıyorum. Bu formlar ne için?”

“Şimdi, yani, iki tane büyük siyasi parti veya çete var: Domuzcular Bronx ve Queens’i aldılar, Çöpçüler de Manhattan ve Brooklyn’i ellerinde tutuyorlar. Burayı onlar yönetiyor.”

“Hangi topluluk kendine *Domuzcular* ve *Çöpçüler* der ki?”

“Domuzcuların ismi ilk başta *Biz Halkız* ve Çöpçülerin ki de *Herkes Eşit Yaratılmıştır*’dı*. Bir şekilde yıllar içinde bu isimler yozlaştı. Neyse” devasa kâğıtlarına döndü, “onlar için idari işler yapıyorum.”

“Ne tür işler?”

Derin bir iç çekişten sonra, “Bak, ben İl Çapındaki Seçmen Yolsuzluğuna Karşı Savaş, 9 Kasım Komisyonu’nda çalışıyorum. Burada kayıt edilmiş sayıları, Doğu Queens bölgesini oluşturan aşağı yukarı iki düzine ilçede –az önce denetlediğim- seçimlerde kullanılacak malzemenin ve oy sandıklarının numara, model, erişim ve kalitesi ile eşleştiriyorum, gelecek haftaki belediye

*Yazar burada *Piggers, We the Peoplers* ve *Crappers, All Created Equalers* sloganları ile kelime oyunu yapıyor. (ç.n.)

başkanlığı ve başkanlık seçimleri için. Eğer bunlar yarın öğleden sonra üçe kadar teslim edilmezse, Çöpçüler Partisi tüm başvuru haklarını kaybedecek. Başka soru?"

Söylediği hiçbir şey, ona bir anlam ifade etmese de Uli sanki anlıyormuş gibi bir şekilde başını salladı.

"Kabalığımı affet" dedi, "yaklaşık doksan dakika öncesine kadar, özel bir korumam ve güzel yeni bir arabam vardı."

"Ne oldu onlara?"

"Kim bilir? Beş dakikalığına Howard Plajı Seçim Merkezi'ne girdim, dışarı çıktığımda, ikisi de yoktu. Yani, bugün en iyi günlerimden biri değil."

Bebek kanguru aniden kadının çantasından ileri atıldı ve iki metre aşağıdaki toprak yola pat diye düştü.

Doberman kanguru yavrusunu kaptı, kadın "Kahretsin!" diyerek düşünmeden platformdan aşağı atladı. Kangurunun debelenen bacaklarını yakalayıp çekerken, "Onu geri ver, kahrolası!" diye bağırdı.

Tam bir rottweiler, kadının üzerine sıçrayacakken, Uli doğru-
dan hayvanın geniş sırtına atladı. Havaalanındaki adamın kendine verdiği küçük, kırmızı kabızalı silahı çıkardı ve hırlayan dobermanın geniş kafatasına bir kurşun sıktı. Kadın patlamanın etkisiyle sendeledi, sonra sarsılmış kanguruyu çekip aldı ve platforma çıkan merdivene koşturdu. Büyük bir Alman kurdu, Uli'ye saldırdığında, Uli onu da vurmaya çalıştı ama mermilerinin bittiği fark etti. Silahı atıp hayvanı burnundan yakaladı ve bu hareketin verdiği hızla, onu tozlu yolun öte tarafına fırlattı. Daha küçük köpekler bir yandan ona çılgınca havlıyor, bir yandan da geri çekiliyorlardı.

Uli platforma çıkarken kadın, "Hassiktir, bunu nasıl becerdin?" diye sordu.

"Hiçbir fikrim yok."

"Yüzün bir yerlerden tanıdık geliyor" dedi kadın, ilk kez Uli'nin yüzüne dikkatle bakarken. "Nereden geliyorsun?"

"Havalanından" diye yanıtladı, sonra dalgın bir şekilde, "Bana söylenen: "Sutphin'e yürü, Fulton Caddesi'ne giden Q28 num-

ralı otobüsü yakala, B17 numaralı otobüse aktarma yap ve Manhattan'daki East Village'a git, Dropt gelene dek Cooper Union binasının dışında bekle, kafasına bir kez sık, sonra bir taksiye atlayıp havaalanına git ve bir sonraki uçağı yakala..."

"Bu bir tür şaka mı?" diye tersledi kadın. "Kocam bir suikastçı tarafından vuruldu. Boynundan aşağısı felçli kaldı."

"Kim olduğuma ve burada ne yaptığıma dair hiçbir fikrim yok" diye cevap verdi Uli, bezgin bir şekilde.

"Gerçekten çok tanıdık geliyor yüzün, kız kardeşin falan yok mu?"

"Tekrarladığım bu teraneden başka tek hatırladığım, bir kargo uçağında olduğum... O belki de bir rüyaydı..."

"Hayır, büyük bir ihtimalle insansız uçaklarla geldin buraya. Günde birkaç kez uçuyorlar. Erzakları atıp sonra tekrar kalkıyorlar, bak." Tepelerinde daireler çizen bir uçağı gösterdi.

"Hayal meyal, beyaz saçlı, şişko bir adam hatırlıyorum, gür sesli."

"Bu Underwood'a benziyor. Shub'ın adamı, Erzak Deposu Müdürü. Underwood büyük bir ihtimalle seni insansız uçakların birinde buldu ve suikast için seni piyon olarak kullandı."

Olayların hâlâ kısmen dışında, Uli, kadının formları tekrar doldurmaya başlamasını yakından izledi.

KEW GARDENS SEÇİM BÖLGESİ

23631 kayıtlı seçmen

Oy Verme Malzemeleri

Parmak boyamak için mürekkep: Evet / Hayır

Varsa, kaç tane? _____

Oy pusulası: Evet / Hayır

Varsa, kaç tane? _____

Delgeçli oy makinesi: Evet / Hayır

Varsa, kaç tane? _____

Denetleyicinin İmzası

-982-

Formu sayılar ve işaretlerle doldurduktan sonra, imzasını attı: *Mallory*

Uli, uzaktaki tepelere yorgun bir şekilde bakarak, "JFK Havaalanı'nın sıradağlar arasında olduğunu hatırlamıyorum" dedi.

"Onlar, Nevada Dağları. Şu anda Nevada'dasın, ilk tayin edilmiş kurtarılmış bölge. Burası tamamıyla federal arazi."

"Ben buranın Queens olduğunu sanıyordum."

"Queens, Nevada. Aslında, neredeyse Brooklyn'deyiz". Turuncu camlı gözlüklerini çıkardı.

"*Nevada* derken ne demek istiyorsun?"

"Ordu, Nevada Çölü'nü ızgara planlı sokak sistemi ile böldü ve her devasa kutuya bir numara verdiler. Biri bana buranın 41. Bölge'den, 51. Bölge'ye kadar olan alan olduğunu söylemişti." Kestane renkli saçlarını çekiştirdi. Bunun bir peruk olduğu ortaya çıktı, peruğu çantasına tikiştirdi. Sonra alnındaki ve ensesindeki terleri sildi. "Burayı son Dünya Savaşı sırasında inşa etmeye başlamışlar. Tüm bölgede yedi veya sekiz tane ana hedef noktası var. Aslında burası insanlar için tasarlanmamış, sadece hava ve askeri bölük eğitimleri için. Her yerde savaşın izlerini göreceksin."

Kadının omzundan ileri doğru bakarken, Uli sıcak ve dalgalı bir mesafede, küçük bir toz bulutunun kalktığını gördü. "Mallory, bu bir otobüs mü?"

"Adımı nereden biliyorsun?" diye çıkıştı kadın.

"Not defterine imza atarken gördüm."

"Bana bir iyilik yap ve sakın bir daha adımı söyleme. Buralarda çok sevilen biri değilim."

"Neden?"

"Uzun hikâye. Şehir Kurulu'ndaydım bir zamanlar."

Küçük bir otobüs yaklaşırken, Uli aracın tüm camlarının, ön cam da dahil olmak üzere, geniş metal bir ağ ile çevrili olduğunu gördü. Tavanındaki pencerelerden birkaç kol çıkmış otobüs, tekerlekler üzerinde bir kafese benziyordu.

"Kahretsin" diye söylendi Mallory.

“Ne oldu?”

“Buraya uğrayan tüm otobüsler içinde, gideceğim yere en uzaktan geçen otobüs bu.”

“O zaman niye biniyorsun?”

“Çünkü bir sonrakinin ne zaman geleceği belli değil.”

Uli sinirli bir şekilde otobüse el kaldırdı ve aşağıdaki köpekler yeniden çıldırmış gibi havlamaya ve saldırmaya başladılar. Sürü, otobüs üzerlerine doğru hızla gelmeye başlayıp büyük köpeklerden birini neredeyse ön tekerlerinin altına alacakken, afaladı. Köpekler hızla kaçışıp hışımla havlamaya başladılar.

Otobüsün ön kapısı açıldı.

“Siz iyi misiniz?” diye sordu, iri, açık tenli, tek kollu bir zenci. Derin bir iç çekerek, “Şimdi iyiyiz” dedi Mallory.

10:52

Mallory bilet parasını ödeyip bir koltuğa geçtikten sonra, “Nereye gidiyorsunuz?” diye sordu sürücü, Uli’ye.

“Sutphin’e yürü” dedi Uli sakince. “Fulton Caddesi’ne giden Q28 numaralı otobüsü yakala.”

“Bu, o otobüs.”

“B17 numaralı otobüse aktarma yap ve Manhattan’daki East Village’a git, Dropt gelene dek Cooper Union binasının dışında bekle, kafasına bir kez sık...”

“Lanet hayat hikâyenı sormadım” diye cevap verdi sürücü, bakışlarını ileriye çeviriken. Büyük bir levhada el yazısı ile 1/16 yazıyordu. Uli cebinde üzerinde ne rakamlar ne de başkanın portresi olan dikdörtgen bir kâğıt parçası buldu. Kısaca, BİR YE-MEKPULU diye yazıyordu üzerinde. Uli kâğıdı, bir başka yemek pulunun düzgünce kesilmiş 15 parçasını, ona paranın üzerini veren sürücüye uzattı.

Tüm yolcular, iki adam –bir tanesi kel ve ince, diğeri ise uzun, kıvrıcık saçlı ve yapılı– ve bir kadındı. Hepsi ağ kaplı pencerelerden kollarını uzatmışlardı.

“Bunların nesi var?” diye sordu Uli, sürücüye.

“Tavandaki güneş paneli gevşemiş.”

“Bu otobüs fotoelektrik pilleriyle mi çalışıyor?”

“Buradaki bütün araçlar böyle çalışıyor, eğer panel kayıp giderse pilimiz kalmaz, yolculuk biter.

Mallory sürücünün arkasına oturmuş, elindeki devasa forma geri dönmüştü. Arkalarda bir koltuğa oturan Uli, diğerleri gibi kolunu camdan çıkardı. Aracın üzerideki panelin sallanan parçasını hissetti ve üzerine elini bastırdı.

“Selam” dedi zayıf, erkek yolcu. Kel bir kafası ve kısık gözleri vardı.

Boş olan elinde, İkinci Dünya Savaşı’ndan kalmış gibi görünen bir mayın detektörü tutuyordu. Dizlerinin arasında ise bir kova vardı. “Bu karım Mary ve oğlumuz Oric.” Kadın, yine kısmen genç görünüyordu fakat irikiyim “oğul” babasıyla aynı yaşta duruyordu. Uli, Oric’in saçının kabarık buklelerinin arasından, kafatasının arkasından dışarı çıkmış küçük bir haç olduğunu fark etti ancak gözlerini dikip bakmamaya çalıştı.

“Bu, bir önceki başkanın eşi mi?” diye bağırdı Carnival, sırtını kamburlaştırmış oturan ve huzursuz görünen Mallory’ye. “Merak etmeyin, bizden laf çıkmaz, bayan. Kısa bir dönem kocanız için çalışmıştım.”

Mallory, hızla not almasına ara vermeden, hafifçe başını salladı.

“Sen nereden geliyorsun, ahbap?” diye sordu Carnival, Uli’ye.

“New York, galiba. Buraya yeni geldim.” Ne zaman bir şey hatırlamaya çalışsa aklına gelen tek şey, *Sutphin’e yürü, Fulton Caddesi’ne giden Q28 numaralı otobüsü yakala, B17 numaraya aktarma yap...* oluyordu.

“Dur bir dakika” dedi adam. “New York’tan yeni mi geldin?”

“Galiba. Kafam tümüyle karışmış durumda.”

“Bir yerlerden tanıdık geliyor yüzün” dedi adamın karısı. Uli omuzların silkti.

Ortada görünen hiçbir neden yokken, “Howard Plajı, dokuz!” diye bağırdı, sözümona oğul Oric.

Otobüsün zemininde biriktirmiş çöplerin arasında, Uli'nin gözüne, *Günlük New York Times Postası* diye bir gazete çarptı. Gazeteyi yerden aldı ve göz gezdirmeye başladı, son sayfada *Haftalık Karakol Kayıt Defteri* yazıyordu. Alt başlık olarak da *Araba Bombalamaları Sayısı: 4* yazıyordu. Kurbanların isimlerini veya başka herhangi bir renkli ayrıntı vermeden, haberde sadece yürek burkan bombalamalar kısa ve öz bir şekilde verilmişti. Bronx'daki Küçük Bulvar'da* bir araba havaya uçmuş, yirmi kişi hayatını kaybetmiş ve kırk dört kişi yaralanmıştır. S.N.C.C. adlı grubun sözde eski bir üyesi, olayın failidir. İkinci araba, Yukarı Batı Yakası'nda infilak etmiş, otuz dört kişi ölmüş ve on iki kişi yaralı olarak kurtulmuştur. Üçüncü araba, Brighton Plajı'nda bombalanmış, dört kişi hayatını kaybetmiş ve on sekiz kişi yaralanmış. Son patlama ise Queens'deki Chrystler Binası'nda** meydana gelmiş ve altı kişi ölürken, on üç kişi de yaralanmıştır.

Adi Suçlar başlığı altında, bazı detaylar verilmişti: Beş eski F.A.L.N. şüphelisi Bronx'un Morisania tarafında, polis gözetimi altındayken ölmüşlerdir. Astoria Queens'de yedi kişilik bir aile eve yapılan baskın sırasında ölü bulunmuşlardır. Ölü şahıslardan bir tanesi, Siyah Ayılar grubunun bir fraksiyonu olan Siyah Yavru Ayıların bir üyesidir. Staten Island'da güneş enerjisi ile çalışan araba gasp edilmiş ve bilinen bir B.M.T. üyesi olan şöförü öldürülmüştür. Sheepshead Koyu, Brooklyn'de muhtemelen 29 Mayıs Ordusu için bağış toplayan on yaşlı, huzurevinde çıkan şüpheli bir yangın sonucu hayatlarını kaybetmişlerdir. Altı S.L.A. zanlısı Bed-Stuy, Brooklyn'de bir konser sırasında öldürülmüşlerdir. Boerum Tepesi, Brooklyn'deki Çöpçüler Kulübü'ndeki katliam yirmi beş can almıştır.

Altında,

İLÇELERE GÖRE HAFTALIK SEÇİM SONUÇLARI MANHATTAN

* Little Concourse- New York'ta, Bronz bölgesindeki, Grand Concourse'a gönderme. (ç.n.)

** New York'ta, Manhattan bölgesinin doğusunda bulunan Chrysler Binası'na gönderme. (ç.n.)

Domuzcular seçim bölgesi toplamı: 1
Çöpçüler seçim bölgesi toplamı: 9
Son seçimden bu yana herhangi bir değişiklik olmamıştır.

STATEN ISLAND

Domuzcular seçim bölgesi toplamı: 0
Çöpçüler seçim bölgesi toplamı: 0
Bağımsız adaylar (Verdant Grubu) seçim bölgesi toplamı: 10
Son seçimden bu yana herhangi bir değişiklik olmamıştır.

BRONX

Domuzcular seçim bölgesi toplamı: 9
Çöpçüler seçim bölgesi toplamı: 1
Son seçimden bu yana herhangi bir değişiklik olmamıştır.

BROOKLYN

Domuzcular seçim bölgesi toplamı: 1
Çöpçüler seçim bölgesi toplamı: 9
Son seçimden bu yana herhangi bir değişiklik olmamıştır.

QUEENS

Fresh Meadows (Çöpçüler) işgal edildi.
2345 Çöpçüler, 3392 Domuzcular.
Sonuç: Domuzcu.
Belediye Meclisi üyesi Diana McNair (Ç) görevden alındı.
Belediye Meclisi üyesi Abraham Rodgers (D) seçildi.
Hillcrest (Domuzcular) işgal edildi.
6331 Çöpçüler, 6323 Domuzcular.
Sonuç: Çöpçüler.
Belediye Meclisi üyesi Larry Mahonney (D) görevden alındı.
Belediye Meclisi üyesi Earl Grims (C) seçildi.
Domuzcular seçim bölgesi toplamı: 18
Çöpçüler seçim bölgesi toplamı: 2
Son seçimden bu yana iki değişiklik olmuştur.

“Kırk yılda bir mahallelerin işgalci çetelere karşı durduğunu görmek güzel” diye yorum yaptı Carnival, Uli’nin omzunun üzerinden gazeteye bakarak.

“Bu işgaller her hafta oluyor, değil mi?” diye sordu Uli.

“Aynı araba bombalamaları gibi, *onlar* her yaptığında, *biz* de karşılık veriyoruz.”

“Biz kimiz ki?”

“Burası Çöpçüler bölgesi, biz de Çöpçüleriz” diye gururla cevap verdi, Carnival.

“Kendin için konuş” diye söylendi karısı.

“Hey! Güneş paneli düşüyor” diye bağırda sürücü yolculara.

Uli, paneli tavana doğru, daha sıkıca bastırmaya başladı. Pencereden dışarı, çorak şehir manzarasına bakıyordu bir yandan. Büyük gölün öte yakasında, uzakta, uzun, ciğer rengindeki binalar yığınını fark etti. Koyu takım elbiseli bir grup insanın, sıralar halinde otobüslere bindiğini görebiliyordu.

“Onlar Howard Plajı’ndaki ... Ak Çekiciler” dedi Carnival. “Kesinlikle oraya gitmek istemezsin.”

“... Çekiciler?”

“Gerçek isimleri Ak Çoğunluk. Bu kokuşmuş yerdeki tek iyi şey onlar” diye sinirle cevap verdi karısı. “Orası aileler için bir cennet.”

Carnival yüzünde iğrenen bir ifade ile başını salladı. Karı koca aynı fikirde değildi anlaşılan.

Otobüs köşeyi döndü ve cephesinden plastik çöp torbaları sarkan bir sıra binanın önünden geçti. Uli yan caddenin ilerisinde tek hörgüçlü bir deve gördüğünde şaşırdı; deve sarkmış çöp torbalarından birine uzun boynunu sokmuş, yemek bulmak için eşeleniyordu.

“Tüm bu çöl hayvanlarını buraya salarak, bizim daha sevimli olacağımızı planladılar” dedi Carnival. “Onun yerine acayip gübre dağlarımız oldu.”

Bazı binalar bariz bir şekilde terk edilmişti ve cepheleri kabaça çizilmiş erkek suretleri ile kaplıydılar. Her birinin altında açık doğum ve ölüm tarihleri ve kısa bir mezar taşı yazısı bulunuyordu: *Çöpçülerin Kahramanı* ve *Domuzculardan 8 Kişi Öldürdü* gibi. Yaptığı hesaba göre, Uli ancak birkaçının yirmi yaşını görmüş olduğunu fark etti. Yarı terk edilmiş mahalle, geniş bir mezarlığa benziyordu ve yıkılmış binalara yapılmış acemice portreler de sanki büyük mezartaşlarıydı.

Görünüşe göre yeni bir mahalleye girdiklerinde, "Flatland" diye duyurdu sürücü. Bu bölge, alt katlarındaki dükkânlar derme çatma siperlere ve üstünkörü istihkâmlara dönüştürülmüş, dört katlı apartmanlarla bir sıra çevrilmişti. Bu başlıca yapıların arasına serpiştirmiş, çimentosuz cüruf beton bloklarının üzerine iliştirilmiş, genellikle sadece oluklu sac çatılardan oluşan, kötü inşa edilmiş garajlar vardı.

"Düzeltilme! Howard Plajı, dokuz!" diye bağırdı Oric, irikiyim çocuk ileri geri sallanarak.

Tam o anda, otobüs bir tümseğe çarptı ve Carnival'in metal detektörü Uli'nin üzerine düştü. Uli aletin geniş taban kısmı kafasını yarmadan yakaladı. Uzun bir bip sesi geldi.

Aleti geri verirken, adam onu acayip bir bakışla süzdü ve sonra Uli'nin kafasına doğru eğildi. Aletten ikinci bir bip sesi geldi.

"Bazı sivri kafalı CIA'cılarla bir anlaşma mı yaptın?"

"Ne demek bir *anlaşma*?"

"Kafanda elektronik bir çip var"

"Büyük ihtimalle Underwood yerleştirmiştir onu oraya" diye atıldı Mallory.

"Neden bahsediyorsun sen?"

"Greenpoint, yirmi iki!" diye bağırdı Oric.

"Birileri seni takip ediyor demek" diye cevap verdi Carnival. "Manhattan'daki Çöpçüler genel merkezine git, belki orada birileri onu kafandan çıkarabilir."

Uli bu tavsiye için Carnival'e teşekkür etti ve ailesinin ve kendisinin nereden geldiklerini sordu.

"Rockaway Plajı" dedi Carnival. "Karım ve ben, eski New York'un Rockaway sahilinde tanışmıştık, ikimizde çocukken."

"Düzeltilme! Rockaway, altı; Greenpoint, yirmi iki. Düzeltilme!"

"Neden bahsediyor bu?" diye sordu Uli.

"Sen onu boşver" dedi Carnival, "o biraz kafadan çatlak ama karım ve ben onu bu yüzden daha çok seviyoruz."

"Rockaway'de ne yapıyordunuz?" diye sordu Uli.

"Kum midyesi arıyorduk sahilde." Adam bacaklarının arasındaki kovanı kaldırdı ve kumlanmış paslı mermileri gösterdi. "Bu

midyeler para ediyor. Yıllar önce paraşütle yapılan indirmelerde birkaç kutu kuma gömülmüş.”

“Bu mermiler için silahınız var mı?”

“Herkesin silahı var ama hiç kimsede cephane kalmadı. Bu yüzden mermiler pahalı. Bunlardan her biri için beş-on gıda pulu alabilirim.”

Konuşmaları, sürücünün pencereden: “Yolumdan defol, orospu çocuğu!” diye bağırmasıyla kesildi.

Bazı araçlar önlerinde yavaşladılar. Tek kollu sürücü otobüsü boş bir yaya kaldırımına doğru sürdü ve arabanın önüne kırdı. Arabanın yanında hızla geçerlerken, Uli garip görünüşlü bir adamın, aracın içinden otobüsün sürücüsüne bağırdığını görebiliyordu.

“Siktir git!” diye bağırarak cevap verdi sürücü.

“N’oluyor?” diye sordu Uli sinirle, otobüs tozlu caddede hızla ilerlerken.

“Lanet olası, orospu çocuğu bir Flatland’li otobüsü kaçırmaya kalktı.”

Uli, arkalarındaki arabadaki adamın bağırdığını duyabiliyordu. “Ver onu geri!”

“Temizlikte ne kadar yol aldılar acaba?” diye sordu Carnival.

“Temizlik?” diye sordu Uli, kafası tekrar karışmıştı. Carnival bir harekât ile ilgili bir şeyler gevelerken, Uli arkalarındaki arabadaki adamı net bir şekilde görebiliyordu. Modaya uygun keçi sakalı ve alnının tam ortasındaki V şeklindeki saç çizgisini saymasan, adam esrarengiz bir şekilde Oric’e benziyordu.

“O veya bu şekilde” dedi Carnival, “eski New York’a geri döneceğim.”

Aniden, arkadaki araba hızla, otobüsün arka tamponuna vurdu, çarpışmanın etkisiyle Mallory kucağındaki formlarla yere yuvarlandı.

Adamın arabanın penceresinden dışarı bir şey doğrulttuğunu gören Carnival’in karısı, “Kahretsin, silahı var!” diye çığlık attı. Otobüsün arka penceresinden içeri bir şey girdi ve tavandan çıkarak patladı.

“Bu adam hepimizi öldürecek!” diye haykırdı, Carnival, elindeki metal detektörüne sanki bir tüfekmişcesine iki eliyle sarılarak.

“Tamam, herkes şu lanet güneş paneline tutunsun!” diye bağırdı sürücü. Hepsi söyleneni yaptılar.

Yavaşlamadan, otobüs keskin bir manevrayla sola döndü ve King’s otoyolunun süpürülmemiş kumlarının üzerinde kaymaya başladı. Caddenin kuzey tarafında kalan tüm binalar, Nevada güneşinin etkisiyle beyazlamıştı, güney tarafındakiler ise eski bir yangın sonucunda kömür karasına dönmüşlerdi.

“Lanet olsun!” diye bağırdı sürücü, dikiz aynasından arkaya bir bakış atarak. “Bu Flatland’li ciddi. Peşimizi bırakmayacak.”

Oric’in ağlamaya başladığının gören Uli, Carnival’e, “Buradan nasıl kurtulmayı düşünüyorsun?” diye sorarak ortamdaki gerginliği yumuşatmaya çalıştı.

“Ben de senin gibi, burada sıkışıp kaldım.” diye cevap verdi Carnival, pencereden dışarı bakarak.

“O veya bu şekilde New York’a geri döneceğim demiştin. Bunu nasıl yapmayı planlıyorsun?”

“Bunu ben mi dedim?”

Mary kocasına sert bir bakış attı.

“Ben sadece, temyiz süremin sonuna geldiğimi söylemek istedim; ne diyordu onlar, Çıkış Yolu Programı. Sonunda, en başından beri buraya gönderilmemem gerektiğini anladıklarında, buradan basıp gideceğiz.”

“Bir temyiz süreci mi var?” diyen Uli, havaalanındaki beyaz saçlı adamlayken hayal meyal bazı formlar doldurduğunu hatırladı.

Takip eden araba, şimdi yanlarına yaklaşmış, otobüsü sıkıştırıp yandan geçirmişti. İki araç başa baş gidiyorlardı, birbirlerini çizerek ve yavaşlatarak. Carnival’in karısı koltuğundan fırlamış, sürücünün yanına geçmiş, direksiyonu ters yöne kırmasına yardımcı olmaya çalışıyordu ama işe yaramıyordu. Otobüsleri yavaşlamaya başlamıştı. Çok yakında durmak zorunda kalacaklardı.

Mallory sinirle kafasındaki kestane renkli peruğu çekip çıkarttı, sonra çantasından çıkardığı kalın pazen bir gömleğe sardı.

Carnival'in avazı çıktığı kadar bağırarak karısı, direksiyonu Flatland'li manyak sürücüye doğru kırmaya devam ederken Uli, sürücünün koltuğunun altından bir şişe şarapa uzanıp mantarını dişleri ile çıkardığını gördü. Sağlam olan eliyle, şişenin boynuna sakince bir peçete tıktırdı. Sonra çakmağını çıkartıp peçeteyi tutuşturdu ve pencereden dışarı fırlattı. Şişe arabanın üstünde patladı. "Sıkı tutunun!" diye bağırdı, Mary'den direksiyonu alıp frenlere asıldı ve bu manevra, öbür aracı terk edilmiş bir binaya doğru fırlattı. Otobüs sürücüsü sola kırdı ve gaza bastı.

"Kıl payı kurtulduk" diye söylendi, Mallory.

"Ne istiyorlardı acaba" dedi Uli.

Otobüs Flatbush Caddesi'ni dönerken, yolu kaplayan kum seyrelemeye başlamıştı. Yol hâlâ kötüydü ancak tek kollu sürücü yoldaki çukurlardan, yavaşlamak zorunda kalmadan ustalıklı kaçmayı beceriyordu. Sonunda, Church Caddesi'nden sola sap-tıklarında, tekrar yaşam belirtileri görülmeye başlamıştı etrafta.

"Japtown'a hoş geldiniz" dedi Carnival, derin bir of çekerek.

Mahalle, pagoda* stili bambu çatıları olan, birkaç katlı zarif tahta binalarla doluydu.

Bölgede burma mansart** çatılı küçük dükkânlar vardı: bir tarot falcısı, bir berber dükkânı, bir kazı-kazan satıcısı, bir sushi lokantası ve bir Optima marka puro tezgâhı. Otobüs yan yola girdiğinde, Uli bir sıra küçük lokanta gördü, bir grup seyyar satıcı, dumana boğulmuş, geleneksel Japon mangalları *hibachi*lerin başında kan ter içinde çalışıyorlardı. Onların tam karşında, bir grup insan, aslen bir Budist tapınağına benzeyen bir sinemanın önünde toplanmışlardı.

İşletme, belli ki kısıtlı sayıda kırmızı plastik harflerle, yaratıcılığını kullanarak tabelaya: B9tı Ya3aS1Nı8 Hik07eS1*** yazmıştı.

* Güney ve Doğu Asya'da görülen, çok katlı, her katın kendi duvarlarını aşan çatısı bulunan mabet. (ç.n.)

** Adını tasarımcısı François Mansard'dan (1598-1666) alan genellikle pencere alt kısmının üst kısma göre daha dil eğime sahip olduğu bir çatı türü. (ç.n.)

*** *West Side Story* (Batı Yakasının Hikâyesi).(ç.n.)

On blok daha gittikten sonra, sevimli Japon mimarisi, uygarlığın tüm emareleri ile birlikte gözden kayboldu. Sokaklar yine ıssızlaştı ve binalar sevimsiz ve soğuk bir hal aldılar. Biraz sonra, Kruşçev zamanında moda olan Sovyet konutlarının iskeletlerine benzeyen büyük siteler görünmeye başladı. Yapılar boş görünüyordu ve çoğu tamamen yakılmıştı.

Church Caddesi boyunca binen altı yolcu otobüsten inince, başlangıçtaki beş yolcu kaldı aracın içinde.

“Borough Parkı’na hoş geldiniz” dedi Mallory. “Burası bir zamanlar yoğun bir Hasidik Yahudi yerleşimiydi.”

“Ne oldu sonra?”

“Burası seçkin bir Domuzcular mahallesi idi sekiz yıl önce; Çöpçüler Brooklyn’i ele geçirmeden önce. Semt sakinleri kendi Domuzcular liderlerini, Moos Leere’i desteklemeye devam ettiler ve Çöpçüler, onlar artık daha fazla dayanamayıp Queens’e taşınıncaya kadar, onlara zulüm ettiler.

Otobüs üzerinde Davut’un Yıldızı olan, kısmen yıkılmış bir kubbenin önünden geçti. Sanki Çarlık Rusya’sındaki yapılardan biri gibiydi. Mallory’nin söylediğine göre, tahrip edilmiş bu sinagog, bir zamanlar bölgenin ruhsal merkeziymiş.

“Kahretsin!” diye haykırdı sürücü. “Geri geldi.”

Arkalarına dönünce, hepsi gördüler; yanan boyanın dumanı arabanın tavanında tütüyordu. Flatland’den gelen araba onlara yetişmişti. Ondand kurtulmak için çaresizce çırpınan sürücü, yoldan saptı ve Borough Parkı’nın viraneliğinin derinlerine doğru hızlandı. Fakat kısa süre sonra, Flatland’li bir kez daha arka tampona geçirdi.

“Ondand kurtulamıyorum” diye itiraf etti, arabanın önlerine geçmesini engellemeye çalışırken.

“Belki durup para versek veya sadece yavaşlayıp ne istediğine baksak” diye önerdi Uli.

Carnival önündeki kırık koltuğun altında yanmış bir beton tuğla olduğunu fark etti. Otobüsü çevreleyen korucuyu ağını yararak bir delik açtı ve iri beton ağırlığı takip eden arabanın önü-

ne doğru fırlattı. Tuğla, arabanın kaportasına takılı olan güneş panelini parçalayarak, arabayı durma noktasına getirdi.

“İyi iş becerdin!” diye bağırdı sürücü, Carnival’e dönerek, bir sonraki köşeden dönüp otobüsü asıl güzergâhına döndürmeye çalıştı. Moloz yığılı labirente benzeyen tozlu sokakların arasında yollarını bulmakta zorlandılar. Sürücü, otobüsün rotasına paralel sayılabilecek, dar ama temiz bir yol buldu. Onu takip edebildiği kadar takip edip tekrar dönüş yaptığında, parlak ve yeni bir arabanın sokağı tıkadığını gördü. Bir takım cüsseli genç adam, arabanın etrafında duruyorlardı. Sürücü, frene asıldı ve otobüsü geri döndürmeye çalıştı. “Tuzağa düşürüldük!” dedi, “Bu herifler muhtemelen Flatland’dekilerle işbirliği yapmışlar!”

“Zannetmiyorum” diye cevap verdi, Uli. Mallory’nin kalın dosyasını ve resmi kimliğini otobüsün üzerindeki güneş panele doğru yukarı kaldırdığını fark etti. Peruğu kafasında, gözlerine lens takmaya çalışıyordu. Sürücünün manevrasının tam ortasında, parlak arabadan bir genç hızla fırladı ve tekerleklerin tam önüne, çivili uzun bir şerit serdi. Sürücü hızla frene bastığında, güneş paneli öne doğru kayd ve kaldırırma çarparak, parçalandı.

“Siktir!” diye bağırdı Mallory, devasa seçim dosyası da aynı anda yere düşürken.

Sürücü homurdandı ve otobüsü geri vitesle takarken bozuk bir yangın musluğuna çarptı.

Yapılı gençlerin hepsi onlara doğru atıldılar. Ahenksiz dört patlama sesi duyuldu ve otobüs birkaç santim çöktü, lastikleri patlatmışlardı.

“Ben polis memuru Chain! Şu kahrolası kapıyı açın, biz Domuzcular kolluk kuvveticyiz!” diye bağırdı içlerinde en yaşlı ve şişman olanı, altın rozeti parlıyordu. Bodur ve keldi, tel çerçeveli gözlükleri ve kalın boynuna dolanmış büyük, parlak, altın zinciri bağlanmamış kravat gibi duruyordu. Uli’nin anlayamadığı garip bir mekanik cisim adamın alnına tutuşturulmuştu. Adam yaklaştıkça, Uli, eklentinin keskin nişancıların silahlarındaki arpacığa benzediğini gördü.

Sürücü otobüsten indi, Mallory, Uli ve Carnival ailesi de arkasından. Beş iri adam, ellerinde palalarla etraflarını sardılar. Altıncı çete üyesi koşarak otobüse bindi ve arkalarında bıraktıkları bazı eşyaları çıkardı.

“Sorabilir miyim acaba, eğer siz Domuzcular polisiyseniz ve burası bir Çöpçüler bölgesi ise...” diye söze başladı Uli.

“Sorabilir miyim?” diye lafını kesti Memur Chain. “Sen de kimsin, Allah’ın cezası Siyam Kralı mı?”

“Biz buraya daha yeni geldik” diye açıkladı Mary.

İki dev yarması adam sesizce herkesi otobüsün kenarına doğru iterken, Oric gergin bir şekilde fısıldadı, “Rockaway, altı; Greenpoint, yirmi iki; Howard Plajı, dokuz.”

Polislerden biri, Mallory’nin üzerini ararken göğüslerinde ve kasığında ellerini adice dolaştırıyordu.

“Bu kanguruyu nereden buldun?” diye sordu kadına Chain. Hem Uli hem de Carnival kadını kollamak istercesine öne doğru çıktılar.

“Yol kenarında buldum.”

“Kendi bokum kadar tanıdık geliyorsun” diye cevap verdi Chain, keskin zinciri kadının koluna çarpıyordu.

“Tanışma şerefine nail olmadım” dedi buz gibi bir sesle Mallory.

“İsmin ne senin?”

“Frances” diye atıldı Carnival, Mallory daha ağzını bile açmadan. “Benim çocuğum o.”

“Hangi örgütün üyesisiniz siz?” diye sordu adamlardan biri ona.

“Hiçbirimiz herhangi bir renk giymiyoruz” dedi Mallory sanki bir anlaşmanın maddesini tekrar eder gibi.

“Evet, doğru. Hiçbir şey sorma hakkınız yok!” diye çıkıştı otobüs sürücüsü.

“Ya sen, New York’lu?” diye sordu Chain, Uli’ye bir taraftan arpacık şeklindeki boynuzu ile gözlerini tararken. Aletin ucundan çıkan kırmızı ışığı gören Uli, bunun bir yalan makinesi olduğunu düşündü. “Yaşam yanlısı mısın yoksa tercih yanlısı mı?”

“Konuları bilmiyor” diye cevap verdi Mallory, onun yerine.

Yardımcıların biri Mallory’ye tekrar yanaşınca, Uli ileri çıktı, adamı bıçağına davranmaya mecbur ederek. Mallory elini kaldırdı, direnmeye devam ediyordu.

Polislerin başı siber boynuzunu Mallory’nin gözlerine doğrulttu fakat daha hiçbir şey sormadan, Carnival aleti yumrukladı.

“Orospu çocuğu!” diye inledi Chain, bir yandan alnını tutarken.

Polislerden bir tanesi hemen palasını Carnival’in ince ve uzun boynuna dayadı. Chain kırmızı ışık tekrar yanmaya başlayınca kadar boynuz hafifçe vurmaya devam etti, sonra da tarayıcının ucu tam olarak Carnival’in yüzüne gelecek şekilde öne doğru eğildi.

“Senin ismin ne, dallama?”

“Chad.”

“Bunlar senin mi, Chad?” Chain eski kovayı ve hantal mayın detektörünü gösterdi.

“Onları buldum ben.”

“Siz hepimiz hangi çetedensiniz?”

“Hepimiz farklı partilerdeniz” diye cevap verdi Carnival’in karısı.

“Artık değilsiniz” dedi Chain. Carnival’in ellerini arkadan tutan adamlarından birine işaret etti.

“Kocama dokunmaya kalkmayın!” diye bağırdı Mary.

“Yoksa, ne olur?”

“Ben bir zamanlar bir Domuzlar Kurulu üyesiydim, göt” diye tersledi kadın

Chain aleti ile Mary’nin gözlerinden bir tanesini taradı. “Bak sen? Kadın yalan söylemiyor. O halde, şanslısın yavrum çünkü bildiğin üzere partimiz, bir kadını dul veya bir çocuğu yetim bırakmamıza asla izin vermez.”

“Aile birliği her durumda korunmalıdır” diye ekledi adamlardan biri, sanki bir kaideyi ezberler gibi.

Chain gülmeye başladı ve yalakalarından ikisi, Carnival’in karısını ve gerçekten kızı olduğuna inanmış göründüklerini Mallory’yi tuttu.

“Dursana!” diye bağırdı Mallory. Küçük kangurusu kol çantasından dışarı çıkmaya uğraşıyordu. Onu tüylü bacaklarından tutup, “Biz akraba değiliz!” dedi sertçe. Boş eli ile çantasını karıştırdı ve bir kimlik kartı çıkardı.

Chain, siber-gözünü Mallory’nin sağ gözbebeğine doğrultarak, “Yahudi’ye benzemiyorsun ama.” dedi.

Polis memuru Mallory’nin kimliğini geri verirken, Uli dikkatlice baktı ve kartın üzerindeki ismi okudu: Alison Lowenstein, BA-ĞIMSIZ.

“Chad ve Domuzcu karısını tutukluyoruz” diye açıkladı Chain. “Siz geri kalanlar, basıp gidin!”

“Durun!” diye çığlık attı Mary.

“Onlar *benim* yolcularım” diye itiraz etti otobüsün sürücüsü. “Onları neden tutukladığını bilmek istiyorum.”

“Metal detektörü bir tüfek.” Chain aletin yassı tabanına bir tekme attı ve gerçekten bir silah namlusu ortaya çıktı. Plastik kovayı kaldırdı, “Ve bunlar da mühimmat.”

“Bu ne şimdi?” diye bağırdı Mary kocasına.

“Baba!” diye sızlandı özürlü oğulları korku içinde. “Howard Plajı! Düzeltme!”

“Üzgünüm, bebeğim” diye geveledi Carnival, karısına bakarak.

“Bu herif şu herife *Baba* dedi” Oric’in tombul sağ kolunu sıkıca tutarak, “Bu da aileden” dedi çete elemanlarından biri.

Uli, Oric’in diğer kolunu yakaladı. “Hadi ama, baksana aklı yerinde değil ve öbür adamdan bariz şekilde daha yaşlı. Nasıl onun oğlu olabilir ki?”

Adamlardan biri palasını Uli’nin boğazına bastırırken, bir diğeri Oric’i otobüse doğru itekledi. Diğer bir polis şişman adamın parmak izini aldı ve belgeyi parlak arabanın torpido gözündeki tarayıcıdan geçirdi. Bir dakika sonra, “Bu herif temiz” diye rapor verdi ve Carnival’in oğlunu Uli’ye doğru itti.

Sürücü otobüse binmeye yeltendi fakat Chain onu durdurdu. “Aracınıza el koyuyoruz.”

“Memur Bey, kefaletlerini nerede ödeyebiliriz?” diye sordu Mallory, sürücü itiraz edemedi. Cevap olarak, memurlardan biri Mallory’nin çantasından küçük kanguruyu çekti ve tozlu yanyola doğru fırlattı, sonra da Mallory’yi otobüse doğru itti.

“Hayati bir Domuzcular operasyonuna engel oluyorsunuz” dedi Uli, polisler kolunu bükerken. “Ben Kurul Başkanı Underwood için çalışıyorum.”

“Ya tabii” diye küçümseyerek cevap verdi Chain, arpacığını Uli’nin gözüne çevirerek. “Bu New York’lunun bizden biri olduğuna kesin inanıyorum.”

“Underwood’u ara ve ona de ki Sutphin’e yürüyüp Fulton Caddesi’ne giden Q28 numaralı otobüsü yakalayacak, B17 numaralı otobüse aktarma yapıp East Village’a gidip Dropt’u vurması gereken adamı tutukladığınızı söyle.”

Herhangi bir yalan kaydetmeyen Chain parlak arabaya döndü. Torpidonun oradaki telsiz telefonu sertçe çekerek çıkartıp bir yeri aradı. Bir dakika sonra, Uli’yi yanına çağırdı ve siyah telefonu ona uzattı.

Uli acayip şekilde tanıdık gelen gür sesi duydu. “Sen misin?”

“Evet, efendim.”

“Görevini bir daha söyle bana.”

“Sutphin’e yürü, Fulton Caddesi’ne giden Q28 nolu otobüsü yakala, B17 numaralı otobüse aktarma yap ve Manhattan’daki East Village’a git, Dropt gelene dek Cooper Union binasının dışında bekle, kafasına bir kez sık, sonra bir taksiye atlayıp havaalanına git ve bir sonraki uçağı yakala...”

“Görev neden yerine getirilmiyor, asker?”

“Bu adamlar otobüsümüzü gasp ettiler ve iki kişiyi haksız yere tutukladılar.”

“Orası umrumda değil, sadece sana verdiğim silah hâlâ yanında mı onu söyle.”

“Evet efendim, bu adamlar otobüsü gaspettiğinde Manhattan’a gidiyordum.”

“Tamam, dinle şimdi, sarışın lobici kadından az önce bir telefon aldım.” Uli’nin Underwood’un neden bahsettiği hakkında

hiçbir fikri yoktu. “Kadın sabırsızlanıyor, yani sana yardım edecek. Brooklyn’in merkezindeki Jay Caddesi’ne doğru ilerle, onunla otobüs durağında buluş.”

“Olur ama burada bazı arkadaşlarımı usulsüzce tutuklayan şu şişko ve kel adam var.”

Chain, Uli’nin elinden telefonu kaptığı gibi sert bir şekilde çarparak kapattı. “Bu şişko kel kafam seninle ilgili fikrini değiştirmeden bas git.”

Uli, otobüs sürücü, Mallory ve Oric yola koyuldular. Mallory tuzla buz olmuş güneş panelinin parçalarının arasında kalın seçim belgelerini görünce yürüşünü hiç bozmadan eğilip dosyayı çıkarttı.

“Eğer bunlar Domuzcu ise” diye sakince sordu Uli, “o zaman Çöpçülerin bölgesinde ne işleri var?”

“Kurul polisi olarak görev yaptıklarından, tüm şehir onların yetki alanı” diye açıkladı Mallory.

Uzun tozlu caddede birkaç blok gittikten sonra, sürücü durdu, gasp edilen otobüsüne doğru baktı ve inledi. Kırık bir elektrik direğine iki ceset boyunlarından asılmıştı. Uli onu yakalamadan önce Oric, katledilmiş anne babasına doğru birkaç metre koştu. Çırpınan adam kuma çöktü ve ağlamaya başladı.

Uli uzaktaki öldürülmüş çifte bakarken, “Bir saniye, bence bunlar onlar değil” diye atıldı.

Sürücü işaret parmağını dudaklarına doğru götürüp sessiz olmasını tembihledi.

“Fakat orada asılanlar her kimse, zenciye benziyorlar” diye itiraz etti Uli. “Carnival’ler beyazdı.”

“Sadece ışık oyunu” diyerek sakinleştirdi onu Mallory ve haç işareti yaparak ekledi, “Onlar eski New York’dalar şimdi.” Uli’ye seçim dosyasını uzattı, sonra kılık değiştirmek için giydiği bol ve kabarık gömleğini ve peruğu çıkardı. Sonra duraksayarak, hızlıca gözlerindeki lensleri çıkardı ve küçük bir kutuya koydu. Yavaşça Oric’i kollarına aldı ve kalkmasına yardım etti.

Dördü, birbirini kovalayan ıssız sokaklar boyunca yürüdüler, sallanan cesetlerden uzaklara. Sonra küçük bir meydana yakın, Lenin’e benzeyen bir heykelin gölgesi altında oturdular.

Oric mırıldanmaya başladı, "Tahmin edemedim hiç. Tahmin edemedim hiç. Hiç..."

"Senin suçun değil!"

"Onlar benim kardeşlerimdi!" diye anlaşılmaz bir şekilde cevap verdi.

Mallory, usulca inleyen bu çocuk-adamın elini tuttu.

"Eğer bütün Queens bölgesi oyları, Domuzculara gittiyse" diye sordu Uli, bezgin bir şekilde Mallory'nin devasa defterini taşıırken, "bu belgelerle tam olarak kimin oyunu koruyorsun?"

"Sekiz yıl koltukta kaldıktan sonra, Shub en koyu Domuzcuları bile hayal kırıklığına uğrattı. O kadar güçlüydü ki, kahretsin, Domuzcular Partisi'nden başka hiç kimseye ön seçimlerde şans tanımadı."

"Sen tam olarak ne yapmayı umuyorsun?"

"Görevi değişik seçim bölgelerinde gözlem yapmak olan çift partili komisyona atandım. Gözlemciler doğru araç ve gereçlerin mevcut ve müsait olmasından sorumlular. Eğer gerekli donanımın orada olmasını sağlarsam, görece adil bir belediye başkanlığı seçimi geçirebiliriz ve o orospu çocuğunu indirme şansımız olabilir."

"Bu Chain denilen yavşak hakkında bir şey biliyor musun?" diye sordu otobüs sürücüsü, Mallory'ye.

"Evet, tanıyorum onu. Lensleri takmasaydım, o aletle o da beni kesin tanırdı. Dokuz yıl önce, kocam belediye başkanı ve Horace Shub da İl Meclisi Başkanı iken, o piç de onun güvenlik müdürüydü" diye açıkladı Mallory. "Hor, sonunda, ılımlı Çöpçülerin gönlünü almak için Chain'i kovdu, adam bildiğin sadist. Yaklaşık beş yıl önce, Slope bölgesinde ufak bir ayaklanma çıktı çünkü Shub'ın icraatlarına karşıydılar. Şehir Meclisi de Brooklyn bölgesinin genel güvenliğini sağlama işinin başına Chain'i getirdi."

Birkaç dakika sonra, Uli sürücüye sordu, "Sence Jim Carnival ve karısının teninin rengi neydi?"

"Buralarda bir söz vardır" diye cevap verdi sürücü. "Bir adamın teninin asıl rengini o ölene kadar asla bilemezsin..."

Herkes ayağa kalkıp yürüyüşe devam ederken, “O zaman da bir önemi kalmıyor, değil mi?” diye ekledi Mallory, Oric’in elini bırakmadan.

16:02

Oric’in zihinsel engeli sevgi ve acı duyguları söz konusu olunca ortadan kayboluyordu. Kafile boş sokaklar boyunca yolun tam ortasından yürüyüp terk edilmiş, harap binaların yanından geçerken, Carnival’lerin öksüz ve yetim kalan evlatlıkları, “ölen kardeşleri” için ağlamaya devam etti. Öğleden sona artık sonra ererken, *Ditmas Caddesi* yazan ıssız bir yol ayrımını geçtiklerinde, tabelada BEN HUR yazan yeni bir yerin dış mahallelerine vardılar.

Bensonhurt Sokağı’nın kuzeydoğusuna doğru ilerlerken, sokakta çalışan birkaç mavi saçlı kadın ve bacakları kesilmiş altı erkekten oluşan bir gruba doğru ilerlediler. Ekipten bazıları kürekle yeri kazıyordu. Diğerleri ise kare şeklindeki kartonların üzerinde dizlerini kırmış oturuyorlardı. Her kişi diğerinden bir kol boyu uzaktaydı. Kendi yavaş tempolarında, el arabalarına kürekle kum boşaltarak hizaya geçtiler.

“Bu ne şimdi?” diye sordu Uli.

“Kum fırtınası” diye cevap verdi Mallory. “Yılın bu zamanlarında ayda iki kere vurur. Buranın yerlileri de kumu temizlerler, karşılığında para alıyorlar.”

Yerliler son fırtınanın kalıntısı kalın, kahverengi kumu kaldırıırken, otobüs mültecisi dörtlü, onların yanlarından düşe kalka geçti.

Uli, grubun lideri gibi duran kadına, “Çocuklarınız da size yardım etmeli” dedi.

“Siktir git!” diye bağırdı kadın.

“Kimse sana buradaki salgından bahsetmedi mi?” diye sordu otobüsün sürücüsü, kadının duyma menzilinden uzaklaştıklarında.

“Ne salgını?”

“EGGS salgını” diye yanıtladı sürücü. “Yeraltı kaynaklarındaki bir şey, buranın su şebekesini mahvetti.”

“Doğurma yaşında olan bütün kadınların aşağı yukarı üçte biri buraya geldikten sonraki ilk beş yıl içinde öldü” diye araya girdi Mallory, caddeden aşağı inmeye çabalarlarken.

Kötü beslenmiş bir fahişe gibi duran, parlak rujlu kadının, kanarya sarısı tişörtünde, “ÇENEM AĞRIYOR” yazıyordu. Davetkâr bir şekilde Yeni Utrecht Bulvarı’ndaki bir binanın penceresinden sarkmıştı ama kadında bakacak bir şey kalmamıştı.

Uli, köşede duran bir deri bir kemik kalmış bir adamın sanki İspanyolca’ya benzeyen bir şeyler söylediğini duydu, “Ko...ko...” Sonra bu korkutucu yaratığın mal satmaya çalıştığını fark etti. Sürücüye, “Bu ko-ko ne demek ?” diye sordu.

“Burada iki tür uyuşturucu vardır: kok, bu sararsın veya çeker-sin, diğeri de krok, bunu da yutarsın ya da damardan. Krok trafiğini Domuzcular çetesi kontrol ediyor çünkü Underwood havalanından mal getiriyor.”

“Başka ne tür uyuşturucular geliyor buraya?”

“Ağrikesici ve uyku haplarından başka, en çok methadone var uyuşturucu olarak. Bayağı bir miktar geliyor buraya.”

“Kok da dışarıdan mı geliyor?”

“Yok, o buradaki yerel bitkilerden yapılıyor; marihuana, peyote, ne varsa el altında. Çöpçüler, Hoboken’deki kok üretimine bakarlar. Sulama kanallarını kullanarak, Manhattan çevresindeki geniş arazilerde yetiştiriyorlar.”

Sessizliğe gömülen Uli, burnuna çarpan kötü kokunun Oric’den geldiğini fark etti. Biraz daha hızlandı ve diğer ikisini arkada bırakarak, Mallory ile birlikte yürümeye başladı.

Bir süre sonra Mallory, “Şu Flatland’de peşimize takılan adamı tanıyor musun?” diye sordu.

“Ne olmuş ona?”

“Sana da tanıdık gelmedi mi yüzü?”

“Evet, şuna benziyordu bence” dedi Uli, başı ile Oric’i işaret ederek.

“Sence de şu Carnival çiftinde bir gariplik yok muydu?” diye sordu.

“Buradaki her şey garip bence. Oric’i kaçırdıklarını mı düşünüyorsun sen?”

“Zihinsel özürlü bir adamı niye kaçırsınlar ki?” diye sordu Mallory. Uli omuzlarını silkti. “Staten Island, Willowbrook’da devlet tarafından işletilen bir bakım evi var zaten, zihinsel engelliler için.”

“Belki onu oraya bırakabiliriz” diye önerdi Uli.

Uzaktan gelen coşkulu bir eğlencenin seslerini duymaya başladılar. İnsanlar, çeşitli elyapımı üflemeli ve yaylı çalgıların da eşlik ettiği, ters çevrilmiş alçı kovalarının üzerinde ritim tutan iki gençten oluşan enerjik bir grubun etrafına toplanmışlardı. Güzel kadınlar mevlevi dervişler gibi, aynı derecede alımlı adamların etrafında dönüyorlardı. Birkaç bina sonra, bir grup daha yaşlı adamın, içinden yeşil kıvılcımlar çıkan bir varilin etrafında ayakta durduğunu ve garip kokulu purolarını tüttürdüklerini gördüler. Bir sokak satıcısı, küçük bir mangalın üzerinde, et şişlerini çeviriyordu. Arabasının üzerinde *GB Ways!* Yazıyordu. Kokulu, yağlı bir duman binaların etrafını çevreliyordu. Oric yemek tezgâhının önünde durdu.

“Gel hadi” dedi tek kollu otobüs sürücüsü ve herkesi ortasında birkaç sıra ızgara olan geniş külüstür masalı, küçük ve boş dükkâna doğru sürükledi. Eski süt şişesi kasaları duvara dayanmıştı. Peçete ve her birinin içinde farklı renkte bir sos bulunan dört tane plastik şişe ile üzerinde çorba kaşıklarının durduğu, büyük bir konserve kutusunun olduğu, köhne tahta tezgâha doğru gitti.

Sürücü bir kasa aldı ve masanın kenarına tabure gibi ters çevirip koydu. Ardından peçete ve kaşık aldı, diğerleri de aynısını yaptılar. Mısır koçanından yapılmış bir pipo içen, yüzü yarasaya benzeyen Asyalı bir kadın, tezgâhın arkasındaki kapıda belirdi.

“Bir pulluk” dedi sürücü, işaret parmağını kaldırarak. Uli listede tek bir yemek olduğunu gördü; porsiyon miktarı da ücretine göre belirleniyordu. Kadın gözden kayboldu, arka tarafa, muhtemel mutfağa gitmişti.

Birkaç dakika sonra, ellerinde fırın eldivenleri, içi kaynayan su ve haşlanmış yassı eriştelere dolu olan bir tencereyle tekrar belirdi; tencereyi dikkatle ızgaranın üzerine yerleştirdi. ızgaranın altına, içinde bir çeşit jöle olan bir teneke koydu. Sterno teneke-sini bir kibritle ateşledi, küçük ama güçlü mavi bir alev belirdi.

Kadının oğlu gibi duran bir çocuk, elinde, içinde çiğ sebzeler ve körelmiş bıçaklar olan bir karton kutuyla kadını takip etti. Tek-rar arka tarafa geçti ve bu sefer üzerinde cızırdayan etlerin oldu-ğu bir tepsi ile geri döndü ve etleri kaynayan tencerenin içine attı.

“Buranın yemekleri sizi hasta etmez” dedi sürücü, “fakat biraz uğraştırır.” Sadece bir kolu olduğu için, Uli’den kararmaya yüz tutmuş kerevizleri ve pörşümüş havuçları doğramasını istedi. Mallory’ye neredeyse küçük bir kavun boyundaki soğanı küp şek-linde kesmesini söylendi ve Oric’e ise lahanayı, marulu ve fesle-ğen yapraklarını doğrama görevi verildi. Herkes doğradıklarını fokurdayan tencereye attı.

Sürücü parlak kırmızı şişeyi eline aldı, tam tencereye sıkacak-tı ki, Mallory baharat sevmediğini ve herkesin kendi yemeğini istediği gibi tatlandırabilme hakkı olduğu söyledi.

“Tamam” dedi sürücü, acı sosu indirdi.

Tenekedeki ateş tamamıyla sönünce, Mallory doyurucu çor-bayı kâselere azar azar paylaştırmaya başladı. Herkes yemeğini sessizce kaşıklamaya koyuldu. Oric ve sürücü ikişer tabak yedi-ler. Sürücü ve Mallory az paraları kaldığını söyleyerek, çeyrek gıda kuponu çıkardılar. Lokantadaki kadına hesabı öderken, Uli yarım kuponluk farkı üstüne ekledi. Sonra yorgun bir şekilde yü-rüyüşe devam ettiler.

Yaklaşık on dakika sonra güneş batmaya başladığı zaman Mallory olağanüstü geniş kalçalara sahip, kafasında kaptan şap-kası olan uzun boylu bir adamın silüetini fark etti: otobüs hare-ket memuru. Görevli, bloktaki tek ışıklandırılmış binanın önünde bir heykel gibi duruyordu. Mallory bir sonraki otobüsün ne za-man geleceğini sorduğunda, hareket memuru bir otobüsün az önce kaçırılmış olduğunu söyledi.

“Yolculularını asmışlar” dedi, “Bu yüzden Güney Brooklyn bölgesindeki tüm otobüs seferleri sabaha kadar askıya alındı.”

“Borough Park’ının orada sadece iki kişiyi astılar” diye açıkladı otobüs şoförü, yavaşca yanlarına yaklaşırken. “Benim otobüsümdü.”

“Bunu duyduğuma üzüldüm. Ama bu gece ne otobüs ne de taksi işliyor” diye cevap verdi hareket memuru, hisden yoksun bir sesle. “Yapacağınız en iyi şey şurada geceleme olur.” Başparmağıyla arkasındaki, üzerindeki eski tabelede HOTEL BEDMILL yazan, döküntü bir binayı gösterdi. “Birkaç boş odası kalmış olması lazım, yaşadığınız trajediden sonra size indirim de yapacaklardır.”

Mallory küçük grubu, görünüşleri güven vermeyen birkaç kişinin dip köşelerde sandıkların üzerine mantar gibi tünediği, karanlık, boyaları dökülen lobiye doğru yönlendirdi. Büyük patlak gözleri olan, eski melon şapkalı bir resepsiyon memuru, bir tahta banko arkasına oturmuş, yanında bir odun sobası, radyo dinliyordu.

“Geceliği yarım pul. Her odada iki kişi kalabilir” dedi resepsiyon memuru. Hepsi ceplerini karıştırmaya başladılar.

“Bana sakın bir oda ver” dedi otobüs sürücüsü, yarım pulu köhne bankonun üzerine çarparak. Resepsiyon memuru ona bir havlu verdi ve banyonun koridorda olduğunu söyledi. “Çıkış sabah tam dokuzda.”

“Horlar mısın, evlat?” diye sordu sürücü, bankoya dayanmış, kendisine yaslanan Oric’e. İrikıyım adam başını hayır, anlamında salladı ve yellendi. Sürücü ikinci bir havlu istedi.

Mallory kibarca Uli’ye fazla pulunun olup olmadığını sordu.

“Hepsi bu” dedi Uli, elindeki son yarım pulu göstererek.

“Bugün en geç öğleden sonra evde olurum diye düşünmüştüm, yoksa... Sadece çeyrek pulum kaldı” dedi. “Odayı paylaşmak ister misin?”

“Horlar mısın ya da osurur musun?” diye sordu yarı şaka.

“Eğer yapıyorsam bile, kocam bana hiç söylemedi” diye cevap verdi. “Gerçi o, çoğu zaman, çocuk yaştaki, kilolu sekreteri ile yatmayı tercih ediyordu”

Uli yarım pulu uzattı ve "Paran sende kalsın, yarın bana kahve ısmarlarsın" dedi.

Resepsiyondaki görevli ona bir anahtar ve iki havlu uzattı.

Merdivenle iki kat çıktılar ve sonra bir koridora girdiler. Koridor boyunca gıcırtilar ve gürültüler gelen odalardan geçtikten sonra, sonunda odalarını buldular. Odada şiltesi acayip yaylanan, eski ve dar bir yatak vardı.

Tüm vücudu zaten tutulmuş olan Uli, pislik içindeki zeminde yatmak istemedi, hele de odanın parasının kendisinin verdiğini düşününce. Yatak konusunda uygun bir anlaşıma önermeden, Mallory ayakkabılarını fırlattı, gömleğinin düğmeleri açtı ve "Duvar kenarını mı yoksa öbür tarafımı istersin?"

"İkisi de olur" diye cevap verdi Uli, minettarlıkla.

Mallory üzerinde sadece iç çamaşırları kalıncaya kadar soyundu ve yatağın üzerinde birikmiş olan tozu silkeledi. Sonra kendini yatağa attı ve paçavraya dönmüş çarşafı üzerine çekti. Bir an, her biri diğerinin sessiz nefesini dinlerken, aralarında garip bir sessizlik oldu. Uli bir kez daha geçmiş hakkında herhangi bir şeyler hatırlamaya çalıştı fakat aklına tek gelen suikast mantrası oldu: *Sutphin Bulvarı'na yürü, Q28'e bin...* Bu onu delirtiyordu.

"Nevada'daki ilk gününü nasıl buldun bakalım?" diye mırıldandı Mallory sonunda, arkası ona dönük.

"Carnival ve karısı veya gerçek isimleri her ne idiyse, o çift, sence de zenci değillerdi, değil mi?"

"Hayır, sadece ışık oyun oynuyordu sana" diye cevap verdi, esneyerek.

"Ulusal bir sığınma kampı, nasıl oldu da bu kutuplaşmış cezaevi koğuşuna dönüştü?"

"İlk yıl burası ile Vegas'ı birbirine bağlayacak tek raylı bir demiryolu sisteminden bahsediyorlardı. Kahretsin, hatta rezervasyon bile yapabiliyorduk seferler için. Sonra, telefonları dinlerken, buraya yanlışlıkla yarım düzine kadar terörist grubu yolladıklarını fark ettiler ama kim oldukları veya nerede olduklarına dair kesin bir bilgi yoktu ellerinde. Savcının açıklaması 'kurunun ya-

nında yaş da yanar' idi. Hatta bunu, kötü adamların kim olduğu bulunana kadar, bizim dışarı dünya ile iletişimimizin kesilmesi- nin nedeni olarak kullandı."

"Peki uzmanları buraya nasıl getirmeyi başardılar? Doktorlar, avukatlar gibi?"

"A.H. Alternatif Hizmet gönüllüleri"

"Alternatif Hizmet?"

"Hükümet, vicdani redcilerin Vietnam yerine burada hizmet etmelerine izin verdi"

Şimdi biraz daha rahatlamış olan Uli, kısa bir süre sonra es- nemeye başladı. On dakika sonra ikisi de derin bir uykuya dal- mışlardı.

Yabancı çıplak kadın ona o kadar sıkı sarılmıştı ki, titremesi geçti ve terlemeye başladı. Güzel olmasına ve kadının ondan hoşlandığını hissetme- sine rağmen, kadın ilişkiye girme konusunda tereddüt ediyordu. Kadın kol- larında yatarken adam, kadının çekimine kendini çılgınca kaptırmıştı. Karanlıkta bazı garip vahşi hayvanları izliyorlardı. Yaratıkların ne yaptık- larından emin değildi ama onları izlerken, kadının içine girip çıkmaya baş- ladığını hissetti.

Uyandığında Uli, kendini Mallory'nin içinde buldu, rüyasında gördüğü kadın o değildi ama. Kalçalarını kavramış ve Mallory uyurken içine girip çıkıyordu.

"Oh Tanrım!" diye inledi Mallory. Uli'nin özür dilemesine va- kit kalmadan, kadın onu kalçalarından yakaladı ve tırnaklarını geçirip kendine doğru çekti. Başını ona doğru çevirdi ve dudak- ları birbirine kenetlendi. Kadın dilini Uli'nin ağzındaydı. Adam, kadının sutyenini çıkarırken kadın da adamı soyuyordu; sonra kadının külotunu çekip çıkardı ve şehvetle sevişmeye devam et- tiler.

Bu garip yerde bir ölüm cezası nedeni olabileceğini düşün- rek, "Hayır... Hamile kalmanı istemiyorum" diye fısıldadı.

"Tüplerim çok uzun zaman önce bağlandı."

Sonraki saati sevişerek geçirdiler. Daha önce hiç seviştiğini hatırlamıyordu ama yine de bu kadında olağanüstü bir şey vardı.

Sonunda, birlikte titreyerek orgazma ulaştılar. Uli büyük ihtimalle bakir olmadığını biliyordu, yine de daha yoğun ve keyifli bir deneyim aklına gelmiyordu. Birbirlerine sıkıca sarılıp uykuya daldılar.

28 Ekim 1980

09:13

*S*utphin'e yürü, diye düşündü Uli, uyanır uyanmaz, *Fulton Caddesi'ne giden Q28 numaralı otobüsü yakala, B1 7 numaralı otobüse aktarma yap ve...* nereye gitmesi gerektiğini hatırlayamadı. Gözlerini açtığı anda, Mallory'nin çoktan giyinip karanlık ve rutubetli odadan çıkmış olduğunu fark etti. Uli ortak banyonun lavabosunda hızlıca yıkandıktan sonra, otelin harap lobisine indi. Mallory'yi orada bir sürü erken emeklinin ve uzuvları kesilmiş çok sayıda kişinin ortasında, onu boş gözlerle izleyen iki yaşlının yanına oturmuş, hararetle, bitip tükenmek bilmeyen seçim formlarını doldururken buldu.

“Seni köpüklü bir kapuçino ile uyandıracaktım ama Kötü Kokular Otelı’nde oda servisi yokmuş” dedi başını kaldırmadan.

“Burasının adı Bedmill!” diye bağırdı, önceki gece resepsiyonda duran ablak suratlı görevli.

Mallory veya Uli önceki geceki rahatsız durumla ilgili fazla yorum yapamadan, Oric ve otobüs sürücüsü onlara katıldı az sonra.

“Eğer Manhattan’a doğru gidecekseniz, en yakın otobüs durağı Güney Sunset Parkı’nın orada” diye öneride bulundu, sürücü. “Çok yakın sayılmaz, o yüzden oyalanmadan yola koyulsak iyi olur.”

Sonraki yirmi dakika, dördü, New Utrecht Caddesi’nin Sovyet stilinde inşa edilmiş boz renkli, kısmen dolu binaları boyunca yürüdüler. Harap bir kavşakta, ağır bir silahlı çatışmanın kalıntıları vardı. Uli bunların eski bir askeri tatbikattan kalma mı yoksa yakın zamanda olmuş bir çete hesaplaşmasının izleri mi olduğunu çıkaramadı.

Diğerlerinin önünde yürüyen Mallory, ansızın durdu ve bakışlarını gökyüzüne doğru çevirdi. Uli, onun gözlerinin kapalı olduğunu fark etti. Kadın havayı kokluyordu. Aniden boş bir sokağa doğru hızla koşmaya başladı.

“Hey!” diye bağırdı arkasından, sürücü.

Mallory’nin tehlike içinde olduğunu düşünen Uli, onun arkasından koşmaya başladı. Bu arada yerde gördüğü paslı bir boruyu, bir silaha ihtiyacı olması halinde işe yarar diye kaptı. Mallory iki blok ötede, sanki eski bir fabrikanın otoparkına benzer bir alanda ansızın durdu. Orada, infaz edilmeyi beklercesine aniden dizlerinin üzerine çöktü. Uli, düşmanı görmeye çalışırken, bu uçsuz buçaksız sanayi sitesinin ürkütücü derecede ıssız olduğunu fark etti.

“Neler oluyor?” diye bağırdı.

Kadın ona çılgınca el sallayarak, geri gitmesini söyledi. Uli yine de temkinli yaklaştı, kadının görüş mesafesinde kalmaya çalışarak. Tam o sırada, yaklaşık üç metre ötede, kadına doğru

*Bedmill / Bad smell (kötü koku) ile kelime oyunu yapılıyor. (ç.n.)

yavaşça zıplayan şeyi gördü. Bu küçük bir kanguruydu, büyük bir ihtimalle de dün kaybettiği hayvandı. O yavru kangurunun o mesafeyi aşarak, bu bölgeye kadar köpekler tarafından parçalanmadan veya güneş arabaları tarafından ezilmeden gelmesi çok da mümkün görünmüyordu ama yine de hayvan Mallory'yi tanımış gibiydi. Uli, onun, kadının yüzünü dikkatle kokladığını gördü. Kadın yavruyu yerden alıp dikkatle çantasına yerleştirdi.

Uli, bir tür tesise benzeyen uzun ve yassı binadan yükselen üç duman bacasını göstererek, "Bu da ne şimdi?" diye sordu. Az ilerde, körüklü bir taşıma bandı göze çarpıyordu.

"Leningrad'daki ünlü çelik fabrikası örnek alınarak inşa edildi ve askeri muharebe tatbikatlarında kullanıldı."

Dakikalar sonra, Oric ve otobüs sürücüsünün onları beklediği New Utrecht Caddesi'ne geri döndüler. Hep birlikte tekrar yürümeye başladılar.

"Bu farklı askeri eğitim bölgeleri arasında bir bağlantı var mı?" diye sordu Uli.

"Galiba üç farklı senaryoya göre inşa edilmişler" diye yanıtladı Mallory. "Japon mimarisi ile yapılanlar şu tarafta, Sovyetik yapılar çoğunlukla burada, Batı Brooklyn tarafında. Manhattan ise büyük orada Alman."

"Peki Bronx ve Queens?"

"Orada herhangi bir nehir veya bataklık yok, yani her ikisi de uçsuz buçaksız uzanan toprak parçaları. Hava kuvvetleri orada çok fazla tatbikat yaptı. O bölge çok fazla bombalandığı için, daha sonra yeniden inşa edilmeleri gerekti. Böylece bu dallamalar da bölgenin en iyi evlerini kaptılar.

"En yeni yapılan evler nerede?"

"En yeniler burada –biz daha buraya yeni gelirken, alelacele yapıldılar– fakat en iyiler, yukarıda, Queens tarafında. Onlar 71'in sonbaharında yapıldılar."

"Tüm bunları nereden biliyorsun?"

"Buraya geldiğimiz zaman inşaat işçileri hâlâ burada çalışıyorlardı. Onlardan bazıları ile arkadaş olduk, hepsini onlar anlattılar."

“Peki, ya Staten Island?”

“Orada göz kamaştıran evler var, sahil yolu boyunca. İnsanlar onların Herkes Doysun Derneği yöneticileri ve askerler için olduğunu düşünüyorlar. Burada kalıcı olduklarının ve Kurtarılmış Şehri zapturapt altına alacaklarının kanıtı.”

“Onlar ne zaman inşa edildiler?”

“Bu komik aslında. İşçiler, onların 71’deki ilk inşaat furyası zamanında inşa edildiğini öne sürüyorlar fakat selden sonra, sular çekilip bazı evler yıkıldıktan sonra, duvarların arkasında ve yer döşemelerinin arasında 1968 yılında kalma gazeteler bulduk.”

“Bunun neresi komik?”

“Manhattan 1970 yılında bombalandı, bombardımandan önce neden ev inşa etsinler ki?”

“Belki bir idare merkezine ihtiyaçları vardı.”

“Öyle olsa gerek.”

“Peki yöneticiler ve askerler geri çekildikten sonra, kim yerleşti o binalara?”

“Çoğunlukla Domuzcu görevlileri fakat onlar da çok kalmadılar. Kanalizasyon sistemi tıkanıldığında ve bölge su baskınına uğradığında, evler oturulmaz hale geldi, sular boşaltıldıktan sonra bile. Bölgenin tamamı aynı Üçüncü Dünya ülkeleri gibiydi. Shub göreve gelmeden önce, ben de bir süre orada oturdum.

Sunset Parkı’nda karşılarına çıkan ilk şey, sürücünün on altılık pula, pudra şekerine bulanmış bir parça kızarmış hamur aldığı yemek tezgâhıydı. Oric ve diğerleri onun yiyeşini izlediler ama kimseye bir şey ısmarlamadı.

Geçtikleri diğer blokta, bir dizi dükkân vardı: Dövmelerin Seni adlı bir dövmeci, bir berber salonu: En Acımasız Kesimler; Güzel Maya adında bir bira imalathanesi ve Hamhamburger adında bir büfe. Ve son olarak da üzerlerinde giysi namına çok az şey bulunan iki Asyalı kadın tarafından işletilen bir Çin Büfesi: Ho’nun Yemekleri.

“Başlıca dünya mutfaklarının en berbat örneklerini burada bulman mümkün” dedi Mallory, Uli’ye.

İri, kalın kemiklerini kaplayan bir sos olsaydı, diye hayal etti Uli; çikolatalı, körili, yapay çeşnili, acılı, kekikli olurdu, üzerine de sütle yapılmış bir sos daha. Herkes etnik olarak biraz birbirine karışmış görünüyordu. Gördüğü tüm zenciler, bayağı açık tenliydi. Beyazlar bronzlaşmış duruyorlardı. Asyalıların çekik gözleri, badem şeklindeydi. Eğer burada belli bir etnik kökene işaret eden bir şeyler varsa, o da giysilerin ve saç kesimlerinin kişiden kişiye çığınca farklılık gösteren modelleriydi. Sezar modeli saçlar, asker tıraşlı kafalar, rasta örgüler, kafasına tas geçirilmiş duran kesimler ve de eski moda aslan yelesi şeklindeki modeller, her bir kültürü ten renginden daha belirgin ayırıyordu.

Uli çevrede kumar oynanan dükkânlar fark etti. Şehir konseyinin kontrolünde yapılan pist dışı köpek yarışlardan başka, Uli kollu kumar makineleri, 21 masaları ve elbette her yerde karşısına çıkan kazı-kazan tezgâhları gördü.

“Burada ciddi bir kumar problemi var” diye yorum yaptı Uli.

“Eski şehirde işlerin başındaki beş mafya çetesinin adamları, başlarında patron olarak Joe Gallo ile buraya geldiler ve her şeyi aralarında bölüştüler” diye açıkladı sürücü, batıya doğru yürümeye devam ederken.

“Kolunu Vietnam’da mı kaybettin?” diye sordu Uli. Mallory ve Oric’i geride bırakmış, yürüyorlardı.

“Niye, orada bir kol mu buldun?” diye karşılık verdi sürücü. Uli’nin gülmediğini görünce, “Yaklaşık sekiz yıl önce bir sokak kavgasında oldu, adamın birini şişledim.”

“Sağlam bir kavga olmalı” diye mırıldandı Uli.

Otobüs sürücüsü yorgun kafiye ONALTILIK PUL DÜKKÂNI yazan bir dükkâna doğru yönlendirdi. Sürücü ve Oric içeri girdiler.

Yan binada Sunset Parkı Çöpçüler Parti Merkezi vardı. Mallory koşarak içeri girdi. Hayati görevini ve durumun aciliyetini anlatınca, resmi görevi için on tane tam pul alabildi. Sonra dükkâna girip raflarda dizili ağır bağımlılık yapıcı bir sürü mala göz gezdirdi. Şekerler, mentollü sigaralar ve bir pulun on altıda birine satabilmek için numune boyu kutulara ve dar şişelere dol-

durulmuş envai çeşit içkiler. Mallory herkese meyve isimli gazozlar aldı.

Uli parlak pembe renkli "çilekli" içeceğini kafasına dikmiş içerken, külüstür bir kamyonet acı bir fren yaparak önlerinde durdu ve küçük bir tomar *Günlük New York Times Postası* gazetesini acele ile fırlattı.

Uli başlıklara göz gedirdi: *Büyük Savaş Karşısı Yürüyüş Bugün*. Daha küçük fontlarla yazılmış bir başlıkta ise: *Savaş Karşısı Folk Şarkıcısı Filip Ocks, Rockaway'de Kendini Astı: Olayda CIA'in Parmağı Olmasından Şüpheleniliyor* yazıyordu.

Uli, en son suç listesini ve zanlıların terörist örgütlerle bağlantılarını okudu. Otobüste okuduğu gazetedeği gibi, bunların haber kaynakları da isimsizdi. Rego Parkı'nda bir kamyon bombalanmış, onsekiz kişi ölmüştü. Parlayan Yol Örgütü'nün üyelerinden şüpheleniliyordu. Howard Plajı'nda, bir şekilde aşırı uçtaki motorcular grubu, 30 Ağustos Kıyımcıları'nın sinirine dokunan altı orta yaşlı kadın tecavüze uğramış ve boğularak öldürülmüşlerdi. Simbiyoz Özgürlük Ordusu, Yukarı Faraway bölgesinde ateş açarak, on iki kişinin ölümüne neden olmaktan aranıyorlardı. Gazeteye göre, Siyah Özgürlük Ordusu, Staten Island'da bir dizi kuyumcuyu soymuştu. Liste uzayıp gidiyordu.

Uli, *Times*'ın bir detayı belirtmediğini fark etti, işlenen suçlar –özellikle de kanlı olanları– bu devrimci örgütlerin yüksek ideallerine ne şekilde hizmet ediyordu. Howard Plajı'nda bir grup orta yaşlı kadına tecavüzün, ünlü 30 Ağustos Kıyımcıları örgütü'nün mücadelesine nasıl bir yardımı olacaktı? Ya da Siyah Özgürlük Ordusu verdikleri etnik eşitlik davasında ucuz bilezikler, ucuz taşlı takılar ve sahte pırlanta taşlar ile ne yapacaklardı?

Akıl almaz bir şekilde –Kurtarılmış Şehrin sakinleri ile dünyanın geri kalanı arasında herhangi bir resmi iletişim olmadığından– gazeteler heyecan verici ulusal ve uluslararası haberlere yine de bir sayfa ayırmışlardı. İmla yanlışları ile dolu bir başlık göze çarpıyordu: *Reagan Louse ve Terröran'ın Gizlice Bombılanmasını Emretti!* İkinci başlık ise *Go'on'ya'da Radikal Dinci Grup Toplu İnhtar Etti*.

Uli spor-politika sayfasını çevirdi.

İLÇELERE GÖRE HAFTALIK SEÇİM SONUÇLARI MANHATTAN

Domuzcular seçim bölgesi toplamı: 1

Çöpçüler seçim bölgesi toplamı: 9

Son seçimden bu yana herhangi bir değişiklik olmamıştır.

STATEN ISLAND

Domuzcular seçim bölgesi toplamı: 0

Çöpçüler seçim bölgesi toplamı: 0

Bağımsız adaylar (Verdant Grubu) seçim bölgesi toplamı: 10

Son seçimden bu yana herhangi bir değişiklik olmamıştır.

BRONX

Domuzcular seçim bölgesi toplamı: 9

Çöpçüler seçim bölgesi toplamı: 1

Son seçimden bu yana herhangi bir değişiklik olmamıştır.

BROOKLYN

Greenpoint (Domuzcular) işgal edildi.

2124 Çöpçüler, 2122 Domuzcular

Sonuç: Çöpçüler

Belediye Meclisi üyesi Guido Basilicata (P) görevden alındı

Belediye Meclisi üyesi Antonia Basilicate (C) yeniden seçildi

Domuzcular seçim bölgesi toplamı: 2

Çöpçüler seçim bölgesi toplamı: 18

Son seçimden bu yana bir değişiklik olmuştur.

QUEENS

Far Rockaway (Çöpçüler) işgal edildi.

2438 Çöpçüler, 2435 Domuzcular

Sonuç: Çöpçüler

Belediye Meclisi üyesi Ted Kostıyan (P) görevden alındı.

Belediye Meclisi üyesi Carmen Sapio (C) yeniden seçildi.

Howard Plajı (Domuzcu) işgal edildi.

1335 Çöpçüler, 1332 Domuzcular

Sonuç: Çöpçüler

Belediye Meclisi üyesi Newton Underwood* (P) görevden alındı.

Belediye Meclisi üyesi Dwight Valone (C) seçildi.

Domuzcular seçim bölgesi toplamı: 16

Çöpçüler seçim bölgesi toplamı: 4

Son seçimden bu yana iki değişiklik olmuştur.

* Belediye Meclisi Eski Başkanı.

Çöpçüler Partisi hem Howard Plajı'nda hem de Far Rockaway'de sadece üç oyla kazanmışlardı. Greenpoint'te ise Domuzcular iki oyla seçimi almışlardı. Bunların hepsi kılpayı kazanılan seçim zaferleriydi. Ancak garip bir biçimde, bu üç bölgede ölenlerin sayısı, bir önceki gün Brooklyn'deki gezileri boyunca Oric'in çılgınca bağırarak ilan ettiği sayılarla neredeyse birebir aynıydı.

Gazetede okuduğu haber, Uli'nin aklına paranoyakça düşünceler getirdi: Eğer Oric'in kabarık saçlı kafasındaki haç şeklindeki şey, onun psişik yeteneklerini kontrol altında tutuyorsa ve bu şekilde Domuzcuların kılpayı kazanacağı durumları tahmin edebiliyorsa, o halde –Çöpçüler üyesi radikal, merhum Jim Carnival'in– belirlenmiş seçim bölgelerine gidip Domuzcu seçmenleri “düzeltiyor” olması ve bu ölümlere adi vakalar görüntüsü vererek, yerel seçimlerin sonuçlarına müdahale ediyor olması çok muhtemeldi.

Ve eğer Oric'in özel yetenekleri varsa, bu da o Flatland'li adamın neden peşlerinde olduğunun muhtemel açıklaması olabilirdi.

Uli tekrar on altılık pul dükkânına girdi ve yavaşça Oric'i dışarı çıkardı ve tedbiri elden bırakmadan, “*Düzeltilme* tam olarak ne anlama geliyor?” diye sordu.

Oric, Uli'ye garipseyerek baktı. Aniden eğilerek, Uli'yi belinden kavrayarak, neşeyle yere fırlattı.

“Ne yapıyorsun sen?” dedi Uli, bir taraftan Oric'i itmeye çalışarak. “Kes şunu!”

“Merak etme, seni bırakmam” diye cevap verdi Oric.

“Dinle beni” dedi Uli, özürlü adamın dikkatini çekmeye çalışarak tekrar sordu, “*düzeltilme* ne demek?”

Oric bir an durdu, sonra tombul işaret parmağını Uli'ye doğrultarak, "Bam!" dedi.

"Burada neler oluyor?" diye sordu Mallory, dükkândan çıkıp engelli adamı hayali bir silahla ateş ederken görünce. Yavru kanguruyu az önce aldığı kereviz sapları ile beslerken, Uli ona naçizane teorisini anlattı.

Mallory derin bir nefes alarak, "Bu şehrin büyük bir kısmı, Çöpçülere oy veriyor ama stratejik oyunlar ve seçim bölgelerine akıtılan ödenekler sayesinde Domuzcular son on yıldır yönetimi ellerinde tutmayı başardılar" dedi.

Uli bir an düşündü ve "Bunu neden bana söylüyorsun?" diye sordu.

"Açıkça Dropt'u öldürmeye programlandığını söylediğine göre, arkamdan iş çeviriyor olamazsın. Aslına bakarsan, Chain ile olan olayda beni korumak için hayatının tehlikeye atmana ve son yirmi dört saatlik gözlemlerime dayanarak, sana güvenebilirim zannedersen."

"Ne için güveneceksin?"

"Aslında bu resmi seçim listelerini Queens'e saat üç olmadan götürmem lazım ki, Dropt gelecek haftaki seçimlerde adil bir şekilde yarışabilsin." Kalın dosyayı gösterdi. "Ama Oric ile ilgili bu teorin her şeyi değiştiriyor. Bu durumda Oric'i hemen Çöpçülerin Aşağı Doğu Yakası'ndaki genel merkezine götürmen lazım."

"Benim onu, öldürmeye programlandığım adama mı götürmemi istiyorsun?" diye şaşkınlık içinde sordu Uli.

"Dropt'un yanına falan gitmeyeceksin. Sadece Oric'i çok sıkı korunan binaya kadar götürüp orada bırakacaksın. Bunu isteyebileceğim senden başka kimse yok. Göstermemeye çalışsam da bu seçimlerle ilgili ödüm kopuyor. Harcamaların için cebine biraz pul ve nakit para koyabilirim."

"Kusura bakma ama cinayetle kazanılacak bir seçim fikrine katlanamam ben."

"Eğer Carnival insanları gerçekten öldürüyorsa, seni temin ederim ki, bu bizim bilgimiz dışında olan bir şey. Biz insanların kendi kararlarını kendilerinin vermesini isteyen bir partiyiz. Çok

az bir farkla kaybedeceğimizi düşündüğümüzde, ödeneklerimizi o bölgeye kaydırırız veya orada daha sıkı bir seçim çalışması yaparız ve kararsız kesimi ikna etmeye çalışırız.”

“Tüm bunlar çok...”

“Bir şey daha var” diye ekledi, sesini alçaltarak. “Bu sana söyleyeceğim şey çok gizli: Bizim, Domuzcuların yıllardır seçim medyumunu kullandıklarına dair güçlü şüphelerimiz var. Bu medyum sadece küçük bir çocuk ve söylendiğine göre bu çocuk bu cehen-nem deliğinde dünyaya gelen tek canlı.”

“Beni kandırmaya mı çalışıyorsun?”

“Daha sonra bizim tarafımıza geçen, yüksek düzeydeki bir Domuzcudan aldık bu bilgiyi. Ona Karove diyorlar. Bunca yıldır gücü elinde tutmalarının bir nedeni de bu çocuk. Son on yıldaki seçim sonuçlarını incelediğinde göreceksin ki Domuzcular başa-baş giden seçimlerin yüzde seksen beşinden galip çıkmış. Karove’nin nerede olduğunu bilmiyoruz ama yaşadığından eminiz. Bu durumda belki Oric durumu bizim lehimize eşitleyebilir.”

Uli derin bir iç geçirdi. “Peki bu Manhattan’daki genel merkeze tam olarak nasıl gideceğim ben?”

“Ben seninle Fulton Caddesi’ne kadar geleceğim ve seni Aşağı Doğu Yakası’na giden bir otobüse bindireceğim.”

“Ne dersin?” diye sordu Uli, Oric’e, “Sence Mallory bize doğruyu mu söylüyor?”

“Mallor... Mallor... Mallor.” Özürlü adam, kadının adını söylemekte zorluk çekiyordu. Sonunda, “Mayory!” diyebildi.

“Oraya gitmek kaderimde var gibi görüyor” dedi, kabullenerek. Önce Underwood onu rakip adayı öldürmek için oraya girmeye programlamıştı, sonra da Jim Carnival kafasındaki takip çipini orada çıkarabileceklerini söylemişti.

11:12

Kafile sonunda Sunset Parkı otobüs durağına vardığında, duraktaki hareket memuru hemen tek kollu sürücüyü güney istikametine giden güzergâhta görevlendirdi. Diğerleri ise kuzeye

gitmek için duraktaki uzun sıranın sonuna girdiler. Yaklaşık bir saat sonra, sonunda otobüs geldi ancak tıklım tıklımdı. Mallory bebek kanguruyu omzundaki çantanın içine sokmadan önce, onun son bir kez bacaklarını uzatıp esnetmesine izin verdi. Sonra sıkışarak otobüse bindiler ve kuzeye doğru yola koyuldular.

Yeni otobüs Fort Hamilton Parlway'den Flatbush Caddesi'ne doğru döndü ve bir anda yol asfalt oldu, belli ki yerel kum toplayıcılar bu caddeyi biraz az önce temizlemişlerdi. Otobüs, 39. Cadde'de durduğunda, arka tarafta bir grup koltuk boşaldı.

Uli aceleyle pencere yanındaki bir koltuğu kaptı, Oric'i de yanına oturttu. Mallory de karşısına geçti. Otobüs tampon tampona, çok yavaş ilerleyen trafikte bir süre gittikten sonra, Greenwood Mezarlığı'nın batı köşesinde tamamen durdu. Otobüstekiler mezarlıktaki bir defin törenini yakından izlemeye başladılar.

"Göçüp giden kendi kardeşim için ne diyebilirim?" diye sordu sakallı rahip, gri at kuyruklu adamlar ve kadınlardan oluşan kalabalığa. "İlahi bakış açısına göre, her birimizin en büyük ve karanlık zaaflarının sınavdan geçirildiği, şeytanın oyun alanına dönen bir dünyada yaşıyoruz. Biz böyle yaşayıp giderken ancak Tanrı bizim zayıf suretlerimizin ardını görebilir." Rahip sonra bakışlarını kalabalığın üzerinde gezdirdi. Aniden gözleri otobüsün camının arkasındaki Uli'ye kilitlendi. "Ama durun! Şu anda durduğum yerden, ben de bir adamın tüm ulusa getireceği utanıcı ve acıyı görebiliyorum. Ve o adam... İşte sensin!"

"Kim o, peder?" diye bağırdı kalabalıktan biri.

"O, hepimizin şu an burada olma sebebimiz!" Rahip, Uli'yi işaret etti ve Uli'nin anlamadığı bir isim söyledi.

"Hangisi?" diye bir feryat duydu kalabalığın içinden.

Cenaze alayı, sanki tek vücutmuşçasına döndü ve onu gördükten sonra otobüsün arkasından koşmaya başladı. Uli pencereyi kapamaya çalıştı ama tüm o eller, kollar ve bedenler otobüsü sanki dalgalar dövüyormuşçasına sallamaya başladı.

Otobüs trafiğin içinde hareket edemiyordu, bu sırada çok sayıda kırışık, romatizmalı parmak, otobüsün arka acil çıkış camını

yerinden çıkarmayı başardı. Oric, Uli'nin yanında sıkışıp kalmıştı, o taraftan hızlı bir kaçış mümkün görünmüyordu. Bir anda, bir düzine kadar el ve kol üzerinlerine hücum etti ve onu yakaladılar. Uli yumruk atarak kendini korumaya çalışıyordu ama sayıca çoktular. Kısa bir süre sonra, daha da kalabalıklaşarak, alüminyum pencere çerçevesinin içinden uzanarak Uli'yi kafasından hızla çekmeye başladılar. Fakat tüm vücudu araçtan çekip çıkarılmadan önce; bir şey onu ayak bileklerinden yakaladı. Yatay vaziyette havada iken, hâlâ yaşlı kalabalığa yumruk sallıyordu. Oric bacaklarını otobüs koltuğuna sarmış, Uli'nin bacakları arasında dengede durmaya çalışarak, onu kendine çekiyordu. Çatlak sesler hırsla bağırıyorlardı:

“Hayvan, orospu çocuğu!”

“Cehennemde geber, pislik herif!”

Uli gömleğinin ve ceketinin üzerinden çekilip alındığını hissetti ve otobüsün yan tarafına tekerleklerin biraz üzerine çarparak yere düştü.

“Al sana, ibne!”

Bir adam bir yandan bastonuyla hırsla Uli'nin kafasına vururken diğer yandan buruşmuş elleri ile yüzünü tırmalıyor ve elbiselerini yırtıyordu. Tam yaşlı bir kadın elindeki şemsiyenin ucunu yüzüne saplamak üzere iken, biri şemsiyenin sapını tuttu ve kadını yere itti. Bir yerlerden hayal meyal tanıdık gelen sarışın bir adam Uli'yi savunmaya çalışıyordu. Adam, Uli'nin çıplak göğsüne tırnaklarını geçiren başka bir yaşlı kadının dizine tekme attı. Kadının tırnakları sanki on küçük olta ucu gibi tenine saplanıyordu. Onun elinden kurtulduktan sonra Uli geriye doğru hamle yapmaya çalıştı.

“Sen ne halt ediyorsun burada?” diye bağırdı sarışın adam.

“Bilmiyorum!” diye cevap verdi Uli. “Kimim ben?”

Biri, elindeki küçük sopayı Uli'nin şakağına geçirdi. Sarışın adam, adamın ikinci kez vurmasına fırsat vermeden, bu uyduruk silahı kapıp uzağa fırlattı. Yabancı adam, tüm gücüyle Uli'yi yukarı kaldırdı ve tekrar otobüse soktu.

“Şu sarı kafalı puştı yakalayın!” diye bağırdı biri.

İriyarı, kel bir adam elinde büyük bir bıçak ile Uli'nin koruyucusunun üzerine atıldığı anda trafik açıldı ve otobüs hareket etti. Sarışın adam kendini otobüsün dışına doğru attı, kolu hâlâ tehlikeli bir şekilde pencerenin çerçevesine sarılmış haldeydi. Uli onu içeri doğru çekmeye çalıştı ama kendi bile ancak içerde sayılırdı.

Bir grup şaşırtıcı derecede çevik yaşlı, kel adamın önderliğinde, caddenin kenarından koşarak otobüsü takibe devam ettiriler.

"Daha fazla dayanamayacağım. Kolum kayıyor, tutanamıyorum!" diye bağırdı sarışın adam, soluk soluğa.

"Kimim ben?"

"Ahhhhh!" diye acı içinde feryat etti adam. "Benimle Rockefeller Center'da buluş."

"Şimdi ineceğim ben!" diye bağırdı Uli.

"Hayır, Rockefeller Center'da beni bul, saat üçte!"

Sarışın adam tekerleklerin altında kalmamaya çalışarak kendini otobüsten attı ve yere yuvarlandı. Tam o anda, otobüs yavaşladı ve Oric ve Mallory, Uli'yi yukarı çektiler. Çevrelerindeki herkes şaşkınlık içinde onlara bakıyorlardı.

"Sen az önce ne yaptın?" diye sordu Mallory, bir yanda kucağındaki kanguruyu sallayarak.

"Hiçbir fikrim yok" diye cevap verdi, titreyerek. Utanarak, kollarını kırmızı çiziklerle dolu, acıyan çıplak göğsüne sardı.

Bir adam, kirli çamaşır torbasından eski bir tişört çıkararak ona uzattı, "Zaten atacaktım bunu" dedi.

"Teşekkürler" dedi Uli, kırışık tişörtü alıp, tırnak izleri içindeki göğsünü kapamaya çalışırken. Tişörtün üzerinde *Beni Kurtarıcılarımdan Kurtar* yazıyordu.

Sonunda sakinleşebildiğinde, Mallory'ye endişesi için ve Oric'e onu kurtardığı için teşekkür etti. Diğer yolcular da artık ona bakmayı bırakmışlardı. Paranoyası hâlâ geçmemişti, o yüzden garip bir şekilde tanıdık gelen sarışın adam hakkında bir şey söylememeye karar verdi. Mallory arkasındaki koltuğa geçti ve sonu gelmeyen formları üzerinde çalışmaya başladı. Uli sorunu-

nu çözümlerin en kesin yolunun saat üçte Rockefeller Center'a gidip o sarışın adam ile buluşmak olduğunu düşündü.

Otobüs yavaş yavaş rampayı tırmanmaya başlayınca, Uli uzakta yeşil kubbeli ince bir kule gördü. Bina en fazla on katlıydı ama kireç kaplı kubbesi ve cephesindeki parlak kırmızı saatle, Uli'nin bu şehre geldiğinden beri gördüğü en yüksek yapıydı.

"Orası ne?" diye sordu Mallory'ye, binayı işaret ederek. Şehirdeki önemli noktaları artık tanımaya başlamıştı, hayal meyal.

"Williamsburgh Yatırım Bankası" diye cevap verdi Mallory.

"Burada banka var mı?"

"Hayır, aslında orası belediyeye ait, ceza mahkemeleri orada" dedi Mallory. "Shub orada çalışıyor."

"Buradaki Rockefeller Center, eski New York'taki ile aynı yerde mi?"

"Evet, Manhattan'ın ortalarında. Neden, ne oldu?"

Omuz silkti ve uzaklara sıkıntılı bir şekilde bakmaya başladı ki Mallory üzerine gelmesin. Az sonra otobüs dört şeritli geniş bir bulvara girdi. Uli üzerinde *Flatbush Bulvarı* yazan bir sokak tabelası gördü ve altında da *Jackie Wilson Yolu* yazıyordu.

"Jackie Wilson zenci beysbol oyuncusu değil miydi?"

"O Jackie Robinson" diye açıkladı Mallory başını kaldırmadan. "Jackie Wilson pop şarkıcısıydı; fakat bu başka bir Jackie Wilson."

Bir yarım saat kadar daha gittikten sonra sürücü, ön kapıyı çarparak açtı ve "Son durak!" diye bağırdı. İnsanlar otobüsten hızla inmeye başladığında Mallory, Oric'in elini sıkıca tuttu ve onları insanların sırada beklediği bir blok ötedeki aktarma durağına doğru götürdü. Tabelada *B17, Lower Manhattan & Staten Island* yazıyordu.

"Benim otobüsüm birkaç dakika sonra kalkıyor yoksa sizinle beklerdim. Sizin otobüsünüz yirmi dakika sonra" dedi Mallory, omuzundaki çantadan başını çıkarmış, etrafa bakan yavru kangurunun kısa burnunu usulca okşayarak. Uli'ye beş pul verdi ve ekledi, "Oric'e yiyecek bir şeyler al ve otobüse binmeden önce onu tualete götür. Manhattan'da trafik inanılmaz yavaş ilerliyor."

“Geleceğimizden haberleri var mı?”

“Queens’e vardığımda onları ararım. Sen sadece Dr. Adele’i bul ve ona seni benim gönderdiğimi söyle. O, Oric’le ilgilenir.” Mallory, kol saatine bakarak, güncellenmiş formları Astoria, Queens’deki Seçim Kurulu’na teslim edip Harlem’deki bir bakımevinde kalan felçli kocasına kısa bir ziyaret yaptıktan sonra, mümkün olan en kısa zamanda onlarla bulaşacağını söyledi. Uli ona iyi yolculuklar diledi. O da başını salladı, yorgunca. Sanki önceki geceki yakınlaşma hiç olmamıştı.

13:34

“Çok acıkmak” dedi Oric ağlamaklı, Jackie Wilson Yolu yakınlarındaki, Fulton Caddesi Alışveriş Merkezi’nin karmaşasında yollarını bulmaya çalışırken.

Greenwood Mezarlığı’ndaki olaydan kılpayı kurtulduktan sonra, Uli artık Mallory’nin neden yanında kılık değiştirmek için kıyafet taşıdığını anlamıştı. Ucuz giysi raflarından ve defolu ürün sepetleri içinden yeni bir gömlek, kısa kenarlı bir şapka ve güneş gözlüğü seçti. Her kim ise, belli ki bazı insanlar onu tanıyor ve nefret ediyordu.

Alışveriş merkezinin karşı tarafında birikmiş gürültülü kalabalığı gören Uli ve Oric ne olduğunu anlamak için o tarafa yönelediler. Kalabalık, kaslı iki görevlinin tuttuğu güvenlik kordonunu yarmaya çalışıyordu. Uli belirgin kaşlara sahip çok zayıf bir kadının bağırdığını fark etti: “Gelin, özgürlüğün ve dinin koruyucusu, Horace Shub’ın elini sıkın!”

Bir başka güvenlik görevlisi, alanın ortasına ayaklı bir mikrofon yerleştirdi. Bir az sonra, anormal büyük elleri olan, maymun suratlı, kısa boylu bir adam geldi ve mikrofona vurarak, açık olup olmadığını kontrol etti. Bu adam, Domuzcu Belediye Başkanı Shub’dan başkası değildi.

“Rakibim, Dropt, dinamik, aktif meselelerde yavaş kalıyor” dedi tiz bir sesle. “Temkinli olması gereken yerlerde, temkinsiz davranıyor.” Shub ellerini çırttı. “İlimli olması gereken işlerde,

ılımsız!" Kepçe kulaklı belediye başkanı bir anda hıçkırığa benzer sesler çıkarmaya başladı, Uli bunların kendinden emin kahkahalar olduğunu fark etti. Shub daha sonra güvenlik kordonuna doğru yürüdü ve uzatılan ellerden oluşan kirli demeti sıkmaya başladı.

Uli, Shub'ın hayvani çekiciliğinin boyutunu, Oric aniden diğerlerini devirerek kendini başkanın önüne attığını gördüğünde anladı.

"Oric, hayır!" diye bağırdı Uli. "Bekle! Sakın!"

"Bombalı bir terörist!" diye çığlık attı biri ve bir anda ortalık karıştı. Birkaç saniye içinde herkes panik içinde koşuşturmaya başladı. Shub zırhlı arabasına apar topar bindirildi ve bir grup iriyarı güvenlik görevlisi ileri doğru atılarak, Oric'i kaldırma itti.

"Hayır! Lütfen dikkatli olun, kafasına takılı bir şey var" diye feryat etti Uli. Oric'in kıvrıkcık saçları, garip metal haçı saklıyordu.

Zayıf, genç kadın aceleyle yanlarına geldi ve güvenlik görevlileri Oric'in tombul kollarını arkada birleştirip kelepçe takarken onları izledi.

"İşte Tanrı'nın işine karışanların başına gelecek budur!" diye muzaffer bir edayla seslendi. "Onu götürün, çocuklar!"

"Hayır! Lütfen!" diye yalvardı Uli kadına. "Kötü bir şey yapmak istemedi. Zaten bir çocuğun aklına sahip."

Bir güvenlik görevlisi Uli'yi tutukladı, parmak izlerini kontrol etti ve ona suikastçıyı nereden tanıdığını sordu. Diğer iki koruma, Oric'in üzerini aramaya başladılar, pantolonunu indirdiler, gömleğini sıyırdılar, diğer bir görevli de kafasındaki haçı inceledi. Bir başkası kimliğini tespit etmek için parmak izlerini aldı. Oric'in Çöpçü olarak kayıtlı olduğunu fark ettiklerinde, onu aceleyle çete ilişkilerini ve muhtemel terör bağlantılarını sorgulamak için siyah minibüse soktular.

Oric'in durmaksızın ağlaması ve altını ıslatması ile geçen bir saatten sonra, Uli'nin doğru söylediğine kanaat getirip zihinsel engelli adamı onun himayesine verip serbest bıraktılar.

"Onu kontrol altında tutamadığın için seni hâlâ gözaltına alabiliriz" diye tehdit etti kız, Oric'in yüzünde ve boynundaki taze

morlukları fark eden Uli'yi. Oric'in arka cebinden SHUB'İ TEKRAR SEÇİN! yazan bir broşür sallanıyordu. Seçim sloganı da, *Bu Dünyada Bir Oy, Öbür Dünyada Cennetin Anahtarı* idi.

Yalnız kaldıklarında Uli, Oric'ten özür diledi ve onu Jackie Wilson Yolu üzerindeki yiyecek satıcılarına doğru götürdü.

"Çok acıkmak" diye söylendi Oric.

God Be Ways denilen şişlere geçirilmiş etler, bu Kurtarılmış Şehir'de sosisli sandviç kadar yaygındı. Sakat bir satıcı, üzerinde TEK KOLLU HAYDUT yazan derme çatma bir tabelanın yanında, üzerinde sıcak şiş kebapların jackpot yaptığı kollu kumar makinesi resmi olan, kendi yaptığı tezgâhının başında duruyordu. Tahta şişin üzerindeki közlenmiş yağ ve et parçalarını inceleyen Uli, adama bunun tam olarak ne olduğunu sordu.

"*Be ways* yani *backwards* arka demek, o zaman *God* sondan başa okunursa ne olur? *Dog* yani köpek." Uli adama teşekkür edip yürümeye devam etti.

Kızartılmış ve pide ekmeğinin içine doldurulmuş yiyecekler, insanın en iyi dostunun etinden daha iyi bir seçenek gibi duruyordu. Bir de birkaç tane taze meyve, sebze satan tezgâh vardı. Uli, Oric'e ne yemek istediğini sordu ve tombul adam aceleyle kızarmış sosis tezgâhına doğru paytak paytak yürümeye başladı. Uli mısır ununa bulanmış dört tane kızarmış sosis ve tatlı yerine iki tane tereyağlı közlenmiş tatlı patates satın aldı. Satıcı hepsini paketleyip ona uzattı.

Otobüs durağına dönmek için caddeyi geçerlerken, başının üzerinde bir sepet muz taşıyan yaşlı bir kadının yanından geçtiler.

"Onların birazını almak istiyorum, eğer satıyorsan" dedi Uli.

"Bir pulun sekizde birine üç tane" diye cevap verdi kadın, Uli meyveleri seçerken. Kadına pulu verirken, kadın uzanıp Uli'nin yüzünden güneş gözlüğünü çekip aldı. "Kahretsin! O *sensin!*" Sanki bir hayalet görmüş gibi geriye doğru tökezledi.

"Söyle bana" diye sordu, kadını sarsarak, "Kimim ben?"

"Bırak beni" dedi kadın yumuşak bir ses tonuyla. Kadın o kadar çok korkmuştu ki sesi bile çıkmıyordu. Çevredekiler bakmaya

başlamışlardı, o yüzden Uli, Oric'i kapıp kalabalığın içinde kayboldu.

Uli ve Oric, temkinli bir şekilde B17 numaralı otobüs durağına geri döndüler. Uli yolun öbür yanında tuhaf görünüşlü sarışın bir kadının kendilerine baktığını gördü. Rakuna benzeyen göz makyajı ve altın renkli dik saçlarının yanı sıra üzerinde siyah bir mini etek vardı.

Kadın kendisine doğru yürüyüp aradığının o olup olmadığını sorduğunda, Uli umarsamaz bir tavırla muzı soyuyordu.

"Elbette" diye cevap verdi. Kadın bir fahişe olmak için çok havalıydı.

"Ben Dianne Colder." Kadın, Uli'nin elini güçlü bir şekilde sıktı. "Dünden beri seni bekliyorum. Underwood burada olacağını söylemişti."

"Sunset Parkı'nda mahsur kaldık" dedi. Oric aniden kımıldanmaya başlayınca Uli ekledi, "Dianne, bu benim arkadaşım."

"Kid!" diye bağırdı Oric, Uli'nin adını söylemesine fırsat vermeden.

"Duydum ki belediye başkanını temizlemeye çalışmışsın, Evlat."

"-nap*" diye atıldı Oric.

"Uykusu geldi" diye ekledi Uli halsizce.

"Kafanın arkasından çıkan o şeyde ne?" Oric'in saçları terden yapışmış ve kafasındaki o garip nesne küçük bir televizyon anteni gibi dışarı fırlamıştı.

"O kafatasındaki metal kaplama" diye cevap verdi Uli. "Vietnam'da yaralanmıştı da."

"Bu çoğu şeyi açıklıyor." Kadın, Oric'i kokladı ve burnunu buruşturdu.

"Sen tam olarak kimsin?" diye sordu Uli.

"Ben, Feedmore Derneği için lobi çalışması yapıyorum" diyerek, Uli'ye üzerinde bir derneğin logosu olan bir kalem uzattı. Kurtarılmış Şehre altı ayda bir gelip her şeyin olması gerektiği gibi olup olmadığını kontrol ediyorum. Böylece, Washington'a

*Kid: -çocuk, nap: uyku, Kidnap: -kaçırma kelimeleri ile söz oyunu yapılıyor. (ç.n.)

döndüğümde, onlara her şeyin yolunda olduğunu söyleyebiliyorum.”

Buradan çıkış yolunu biliyor, diye düşündü Uli.

“Çok acıkmak” dedi Oric yeniden. Uli yiyecek torbasını açarak ona yağlı bir kızarmış sosis uzattı. Oric sosisi silip süpürürken, bir yandan da Dianne’e vahşi bir hayvan gibi bakıyordu. Uli sosislerden birine uzanınca, Dianne tiksinierek baktı ve “Onu gerçekten yemeyi düşünmüyorsun değil mi?” diye sordu.

“Manhattan, *bummm!*” diye bağırdı Oric, ağzı yediği sosisle dolu iken.

“Ne?” diye sordu Dianne, irkilerek.

“Bumm bumm bumm!”

“Hmm... Ben birazdan geliyorum” dedi ve aniden, hızla koşarak uzaklaştı. Onun hemen ardından Manhattan otobüsü durağa yaklaştı ve kapılarını açtı. Herkesin binmesi birkaç dakika aldı. Uli ve Oric arka sıralarda yer buldular. Diğer yolcular da koridora sıkıştılar. Otobüsün sürücüsü kapıları kapatıp aracı çalıştırınca Uli rahatladı.

Birkaç dakika sonra, otobüs iki dar taş kulenin desteklediği şose yolda yavaşca yol almaya başladı. Bu taş kuleler ve demirden yapılmış asma ağlar, gerçek Brooklyn Köprüsü’nün zavallı bir kopyasıydı ve gerçeğine hüznü bir saygı duruşunda bulunuyor gibiydi.

Şehrin değişik bölgelerini ilk kez yakından gördüğü zaman Uli, onların nasıl derecelendirilmiş ve sınırlarının nasıl çizilmiş olduğunu gördü. Brooklyn ve Queens aynı yükseltide inşa edilmişlerdi, Manhattan biraz daha aşağıda, bölgenin suyla çevrili olmasına olanak sağlayacak şekilde ve Staten Island ise en alçak kademeye kurulmuştu. Suyun seviyesi garip bir biçimde Staten Island etrafında Brooklyn’dekinden daha yüksekti. Manhattan’ın alt bölgesi düzgün kahverengi taşlardan yapılmışa benzeyen uzun bir duvarla çevrilmişti.

Ayaktaki yolcular arasından aniden sarı bir kafa belirdi. Dianne Colder ona gülümseyip kahverengi bir kese kâğıdı uzattığında Uli’nin kalbi duracak gibi oldu.

“Bu lağım çukurunda bulabileceğin en iyi *chow* bu” dedi, onlara doğru yaklaşırken. “O köpek sosislerini yemenize gönlüm razı olmadı.”

Sıkıntısını gizlemeye çalışarak, “Tam olarak ne o?” diye sordu, Uli.

“Bu kaktüs *burrito*. Bu gariban, buradaki yemeklere bayıldığından, sadece bir tane aldım senin için.”

Otobüs alçak köprüünün üzerinde bir kaplumbağa hızı ile ilerlerken, Dianne de konudan konuya atlıyordu. “Einstein’ın İzafiyet Kuramını kanıtlayabilirsin, ışık bükülüyor, zing diye! Ha ha! Fakat Darwin’in Evrim Kuramı ise başka bir hikâye! Ne yapacaksın? Bir sonraki maymunun konuşmasını bekleyeceksin, öyle mi?”

Oric sinirli bir şekilde aynı fikirdeymiş gibi başını salladı. Onu sakinleştirmek için, Uli kızarmış sosislerin tümünü ona doğru uzattı ve kaktüs *burritosunun* sarılı olduğu paketi açtı. Bir tortilla kabuğu yerel sebzelerle doldurulup üzerine baharatlı, acı bir sos dökülmüştü.

“Çöpçülerin Village’da bir okul açtıkları zamanı hatırlıyor musun? Johnny’ye okuma yazma öğretmediler, neden? Çünkü ona *yumruklaşmayı* öğrettiler.” Pençe gibi eliyle Oric’in yüzüne götürdü. “Söylenişi kadar çirkin bir kelime kendisi de değil mi!”

Uli’nin ağzına kekremsi bir tad geldi. Sosa parmaklarını batırıp ışığa tuttuğunda, toz gibi bir madde fark etti ve bir yorgunluk dalgası kapladı bedenini. Kadın yemeğine bir çeşit uyuşturucu koymuştu.

“Bomba poşetleri!” diye çığlık attı Oric, ağzında yemekle.

“Bomba gibi memeler?” diye sordu Dianne, dümdüz göğsünü utangaç bir şekilde kapamaya çalışırken.

“Büyük patlama! Büyük patlama!”

Dianne, Oric’e doğru döndü. Uli bayılmanın eşiğinde olması na rağmen, *burritonun* kalanını otobüsün penceresinde fırlatmayı başardı.

Oric'in, gövdesinin bir yanına geçirdiği parmakları Uli'yi biraz kendine getirdi ve Brooklyn Köprüsü'nün kötü taklidinin üzerinde yavaşca ilerlediklerini fark etti. City Hall'a bağlanan gerçek köprü'nün aksine, bu yeni köprü 14. Sokak istikametine doğru gidiyordu. Birkaç dakika sonra otobüs, İkinci Cadde'nin kuzeydoğu köşesinde durdu. Sürücü ayağa kalktı ve otobüsün arkasına doğru seslendi: "Bayan Mini-Etek, lanet olasıca bilet parasını ödemediği sürece, bir durak bile öteye gitmiyorum. Köprüde kenara çekemedim ama herkes gibi paranı ödmeden şuradan şuraya gitmem küçük hanım."

"Ahh, kahretsin" dedi Dianne. "O kadar hızlı bindim ki otobüse, bileti tamamen unuttum." Yerinden kalktı ve kalabalığın arasında kendine yere açarak, otobüsün ön tarafına doğru ilerlemeye başladı.

"Hadi gel" dedi Uli ve arka taraftaki acil çıkış penceresini sertçe açarak. Uli ağır yol arkadaşının kaldırıma inmesine yardım etti. Uli daha inmeden, Oric üzerinde Veniero's yazan büyük bir pastaneye doğru koşmaya başladı. Otobüs, İkinci Cadde'nin güneyine doğru hareket edince, Uli kendine yere attı.

Oric'e yetiştiğinde dükkân penceresinin camından duvardaki saate baktı, saat iki olmuştu bile. İlk önce Oric'i bırakmak için zaman kalmamıştı.

"Püyük batlama!" dedi Oric sinirle.

"O korkunç kadından gidebildiğimiz kadar uzaklara kaçacağız" diye açıkladı Uli.

"Patlama, büyük, kocaman!" diye tekrarladı Oric, batıya doğru yürülerken.

"Nerede patlama var?"

"Hiçbir zaman bilemeyeceğim."

"Neden bilemiyorsun?"

"Biliyorsun, sen bensin ya." Uli'nin alnına dokundu.

Hâlâ takip edildiklerinden endişe ederek Uli, özürlü adamın elinden tuttu ve aceleyle 14. Sokak boyunca batıya doğru ilerlediler. Aynı yöne doğru giden bir grup genç hippinin peşine takıldılar. Birkaç blok aşağıda, büyüyen bir kalabalık göze çarpıyordu.

Soğan Meydanı yazıyordu, Dördüncü Cadde'nin köşesindeki hipnotize edici bir el yazısı ile boyanmış tabelada. Mallory'nin söylediği gibi bu bölgedeki tüm binalarda belirgin bir Avrupa havası vardı. Luchow ismindeki küçük Alman restoranı, eski New York'un uzak anısını hatırlatan tek şeydi.

Uzun saçlı gençlerden oluşan kalabalık, boş arsanın, yani *Soğan Meydanı*'nın, ortasındaki el yapımı büyük tahta sahnenin etrafında kümelenmişlerdi. Eski moda megafonlardan bir konuşma yayılıyordu. "...Eğer bu piçler, bu savaşa bir son vermezlerse, onların yerine biz durduracağız."

Herkes alkış tutuyordu.

Uli sahneye baktığında, kabarık afro saçlı, üzerinde Amerikan bayrağı olan bir tişört giymiş, zayıf, Akdenizli bir adam gördü.

"Unutmayın ki FBI ve CIA gözleri her yerde." Hafif peltek konuşuyordu. "Ve bizi devamlı gözlüyorlar!" Herkes bir kez daha coşkuyla tezahürat yaptı.

"Rockefeller Center'ın nerede olduğunu biliyor musunuz acaba?" diye sordu Uli yanındaki sivilceli, bıyıkları yeni çıkan ergen gence.

"Şu tarafta" dedi çocuk, koluyla kuzeyi göstererek.

"Bu konuşan kim?"

"Abbie Hoffman."

"Ne hakkında konuşuyor?"

"Savaş" diye cevap verdi genç.

"Hangi savaş?"

"Vietnam!" diye yanıtladı çocuk ve nefretle uzaklaştı. "Bu savaş karşıtı bir gösteri"

Uli daha önce Vietnam'da savaştığına dair bir hisse kapıldı. İçinden bir ses, savaş yanlısı olduğunu söylüyordu, neden böyle hissettiğine dair hiçbir fikri yoktu.

Daha sonra sahneye, saç sakalına karışmış, siyah çerçeveli gözlükleri olan, melon şapka ve yelek giymiş orta yaşlı bir adam çıktı. Ve şiir okumaya başladı: "Komünizm / attırıyor / Asya'nın üzerine / Sizi fethedeceğiz / Napalm bombası / Ve her şey sütliman / Görüyorsun değil mi / Bizim demokrasimiz/ sadece bir yalan..."

“Bu kim?” diye sordu Uli, boynunda turkuvaz taşlardan bir kolye olan diğer bir ergen gence.

“Ginsberg!” diye bağırdı, sahnedeki konuşmanın bir kelimesi-
ni bile kaçırmak istemeyerek.

“Koru kendini, kadın burada!” Oric kalabalığın batı tarafında
görünen kabarık sarı saçlı kafayı göstererek.

Eski püskü bir otobüs, uzun saçlı savaş karşıtı göstericiler yığının arasından Park Bulvarı'na doğru döndü. Uli aniden içgü-
düsel bir şekilde Oric'in elini yakaladı, bulvar boyunca koşmaya
başladılar ve otobüse yetiştiler. Sürücü otobüsü kenara çekti ve
kapıları açtı.

“Rockefeller Center'dan geçer mi?”

“*Rock & Filler Center*” diye düzeltti sürücü, Uli bilet paralarını
öderken.

“Rock ve Filler Center?” diye sordu Uli. “Kusura bakmayın,
Kurtarılmış Şehre yeni geldim, o yüzden hâlâ yabancıyım şehre.”

“Çöpçülerin kararnamesiyle, Manhattan ve Brooklyn bölge-
sindeki tüm isimler değiştirildi.”

“Neden ama?”

“Buranın onların bize söylediği yer olmadığını hatırlatmak
için. Bu bir kelime başkaldırısı.” Buraya neden Soğan Meydanı'
dendiğini açıklıyordu.

“Peki ya Queens ve Bronx?” diye sordu Uli.

“Domuzcular burada olmaktan gurur duyuyorlar, o yüzden
kendi bölgelerindeki isimleri aslına sadık olarak korudular.”

Otobüs, Park Caddesi'ne doğru hızlanırken, Uli ve Oric sürü-
cünün arkasına oturdular. Sürücü bu tur rehberliği görevinden
hoşnut görünüyordu.

“Burada gördüğünüz binaların çoğu, iki hatta üç kere yeniden
inşa edildi. Hava Kuvvetleri bu bölgede birçok kez bombalama
harekâtı düzenledi. Ordu Mühendislik Kuvvetleri ise binaları ye-
niden yaptı, bowling labutlarını yeniden düzenler gibi, Hava
Kuvvetleri tekrar imha etsin diye. Buradaki binalar ilk başta
Gropius'un Weissenhof evleri model alınarak yapıldı. Solunuzda

*New York'taki Union Square, Onion Square olarak değiştirilmiş. (ç.n.)

görünen şu gri bina en az dört kere yeni baştan inşa edildi; Taut Kardeşler tarafından tasarlanan ünlü bina örnek alınarak yapıldı.”

51. Sokak’a yaklaşırken otobüs sola döndü ve Beşinci Cadde’de, kiraların daha düşük olan tarafında, bir kulesi yıkılmış, Avrupa’ya özgü gotik kilisenin önünde durdu. Yoksul cemaat içeri giriyordu.

“Rock ve Filler için burada ineceksiniz” dedi sürücü.

Uli ve Oric, bir kısım yolcu ile birlikte otobüsten indi. Uli, Rock & Filler Center’a doğru yürümeye başladı fakat Oric kiliseye daldı. Uli aceleyle onun arkasından koştu.

İçeride, ibadet yerinin gerçekten oyulmuş kahverengi taşlardan yapıldığını şaşkınlıkla fark etti. Yukarıdaki tahta döşemeler kaldırılmış, sadece sıvasız kirişler ve yüksek, boyası soyulmuş tavan görünüyordu. Oturma sıraları, portatif bir piknik masasına bakıyordu. Masanın arkasında büyük, tahta bir haç vardı. Uzun haçın köşelerindeki delikler, İsa’nın göğe yükseldiği izlenimi veriyordu.

Oric, sanki bir köpeğe binmiş küçük bir kızı tasvir eden renkli duvar resminin fotoğrafının çeken kadına bakıyordu. Resmin önündeki tepside duran kahve kupasının üzerinde DONAT yazıyordu ve kupanın arkasında ise bir sıra yarı erimiş, yanmayan adak mumu vardı. Duvarda, köpeğe binen küçük kızın biraz ilerisinde, üç evsiz adam çizilmişti ve onların üstünde de sarı bir deniz yıldızı resmedilmişti. Uli geriye çekilip bakınca, tablonun parçaları anlam kazandı.

“Aaa, bu İsa’nın doğumu, ahırdaki sahne” dedi. Küçük kız aslında bir erkek çocuğu ve köpek de bir eşekti. “Bu, Tanrı” dedi Oric’e.

“Ne?”

“Annen ve baban şimdi onun yanındalar” diye açıkladı.

“Neredeler?” diye sordu Oric, gelişi güzel sıvalanmış duvara bakarak.

“Hayır, onlar resimdeki çocuk *ile* beraberler, bebek İsa’yla.” Uli cebinden on altılık bir pul çıkardı. Oric’e öldürülen anne ve ba-

bası için mum yakmasını söyledi. Sonra da orada onu beklemesini söyledi. "Hemen geliyorum."

"Abimi bekleyeceğim." dedi Oric, duvarı göstererek.

Uli dışarıda, oradan geçen birine Rock & Filler Center'ın nerede olduğunu sordu. Adam, sıkışmış trafiğin ve iki büyük bina arasındaki boş alışveriş merkezinin etrafına dolmuş insanların olduğu tarafı gösterdi. Uli, Beşinci Cadde'nin yerinde, sokak boyunca sütunlu, kemerli bir geçit olduğunu fark etti. Geçidin duvarındaki tabelaya doğru yaklaşırken kendini, Branderburg Kapısı'nın küçük bir kopyasının önünde dururken buldu.

Rock & Filler Center'a doğru temkinle yürümeye başladı, bir yanda da mezarlıktaki sarışın yabancıyı orada olup olmadığını kontrol ediyordu. 50. Sokak'la, 49. Sokak'ın köşesinde tanıdık bir sima gördü ama bu sarı saçlı adam değildi. Bunun Oric'e benzeyen, onları takip eden Flatland'li adam olduğunu anlayınca, vücudu kasıldı. Adamın giysileri yanmış ve buruşmuştu.

Uli arkasına döner dönmez, adam seslendi, "Hey! Dur bir sani..."

Büyük bir patlama Uli ve bir düzine insanı yere fırlattı. Birkaç dakika sonra, ayağa kalktığı anda, büyük siyah bir toz bulutunun havada asılı durduğunu gördü. Görünüşe göre, keçi sakallı takipçisi, başkaları ile birlikte paramparça olmuştu.

"Hassiktir!" diye bağırdı arkasındaki yaşlılardan biri.

Kulağında çınlama biraz yatışınca, Uli aksayarak dumanların arasından, bombanın etkisiyle açılmış küçük kraterin kenarına doğru gitti. En az bir düzine kurbanın parçalanmış bedenleri, kasası yamulmuş kamyonetin etrafına saçılmıştı. Nefes almaya çalışırken, şok geçiren insanların çığlıklarını duydu; herhalde böyle çok şeye şahit olmuş olmalıydı ki kalp atışlarında çok fazla bir değişiklik olmamıştı.

Flanland'li takipçisi öldükten sonra, Uli sarışın yabancıyı aramaya koyuldu. Rock & Filler Center'ın dik bir yokuşla biten yüksek bahçesinin her iki yanında, parke taşlar döşenmiş yürüyüş yolları vardı. Bir yandan zorlukla nefes almaya çalışıp bir yanda da bahçenin sonuna doğru yürürken, Uli bir anda kendini büyük,

boş bir çukurun kenarında dururken buldu. Kabaca dokuz metre derinliğinde, dokuz metre eninde, tabanında çamurlu bir su birikintisi olan bir çukurdu bu. Çukurun kenarında bir adam, beyaz taşlardan oluşan bir yığının üzerine işiyordu.

“Orada ne oldu öyle?” diye bağırarak sordu adam.

“Bomba dolu bir kamyon.”

“Domuzcu ibneleridir!”

“Evet” diye bezgince cevap verdi Uli. İşeyen adamın arkasından, çevredeki binalara hiç benzemeyen dar, dört katlı bir bina vardı.

“Bu bina ne biliyor musun?” diye sordu Uli.

“Evet. 30 numara orası.”

Uli binaya doğru yürürken, binanın ön cephesinin yontulmuş gibi durduğunu gördü. Girişte koyu mavi blazer ceket giymiş iki adam, insanların çantalarını ve kimliklerini kontrol ediyordu. Binanın üzerinde *Manhattan Belediyesi Hizmet Binası* yazıyordu, o zaman bombalı saldırı?..

Uli, çevrede biriken kalabalığın, acil yardım ekiplerinin yaralıları sedyelere taşımalarını izlediği Beşinci Cadde’ye doğru yöneldi. Keçi sakallı adamın havaya uçmadan önce adsız sarışın arkadaşını öldürmüş olabileceği ihtimali geldi aklına. *Yoksa Flatland’li adam nereden bilecek burada olduğumu?* diye düşündü. *Brooklyn’deki o mezarlıktan sonra hemen inmeliydim otobüsten.* İlk polis kuvvetleri olay yerine ulaşip görgü tanıklarını toplamaya başlayınca, polisler kendisini alıkoymadan oradan ayrılmaya karar verdi.

Oric’i kilisede duvarları deli gibi ovarken buldu, cemaat gözlerini ona dikmiş, bakıyordu.

“Ne yapıyorsun burada diye sordu?” Uli bir yandan onu duvardan çekmeye çalışırken.

“Onu gördüm! Onlarla birlikteydi.”

“Kim?”

“Kardeşim; fakat onların... onların benim olmadığını söyledi, o yüzden...” Oric’in kafası karışmıştı ve bunalmış görünüyordu.

“Kötü bir düş gördün belki de.”

“Düş yok. Kardeşim, o buradaydı, anlıyor musun ve... beni götüreceğini söyledi.”

Uli yavaşça Oric'i kiliseden dışarı çıkardı ve sokağın karşı tarafına götürdü. Oric bir yandan saçmayalamaya devam ederken, yaralılara müdahale etmek için yeni ambülsanlar olay yerine geliyordu. Uli, Oric'i 51. Sokak'ın köşesindeki otobüs durağına götürdü. Batıya doğru baktığında, Queens ile Manhattan'ı ayıran dar su yolu boyunca bir sıra kule gördü. Bu kulelerde garip bir şey vardı. Sanki bir Hollywood yapımcısı orada yüksek bütçeli bir film çekmiş ve daha sonra bu ihtişamlı seti orada bırakıp gitmişti.

“Bunlar tam olarak ne?” diye sordu Uli, otobüs durağında bekleyen sivri bambu şapkalı, uzun boylu adama.

“Sadece fon” diye cevap verdi adam. “Wall Street'in oradaki-ler daha güzeller.”

Güneye giden otobüslerden biri sonunda durağa yanaştı. Sarışın adamla buluşması suya düştüğünden, Uli'nin bir sonraki görevi, Oric'i Çöpçüler Genel Merkezi'ne bırakmak olacaktı.

Uli bilet paralarını ödedi ve kel bir polisin, patlama noktasının çevresindeki tüm araçların duraklama yapmadan yola devam etmesi için ellerini sallayarak yaptığı hareketleri izledi. Oric tekrar mırıldanmaya başladı ve sonra fısıltıyla, “Yakında görüşmek üzere” dedi.

Beşinci Cadde'de binaların bir kısmı yanmış ve tamamına yakını harap olmuş olmasına rağmen, tümü iskân edilmişti. Küçük dükkân sahipleri mallarını kalabalık kaldırımlara yığdıklarından, yayalar yolda yürüyorlardı.

Sabırsızlanan şöför, sokağın sağ tarafına doğru manevra yaptı. Bir tekerleği kaldırım kenarında, diğer tekerleği su oluklarının üzerinde, kendine açtığı bu yeni yolda aracı sürmeye başladı.

Uli, 42. Sokak'ın orada, New York Şehir Kütüphanesi'ni görmeyi umduğu yerde, büyük bir toprak yığını gördü. Bu, şehrin kopyalanmış ve en son yerleşim planına kondurulmuş ana simgelerden veya Alman mimarisi tarzında yapılmış taklit binalarından biri değildi.

34. Sokak'ı geçerken, Uli göğün yedi katını delip geçen garip bir bina gördü, Üzerinde *Vampire State Binası** yazıyordu. Bu binanın üzerinde şehir merkezindeki diğer binaların cephesinde görüldüğü svastika sembolleri yoktu ama onların yerine yüzlerinde çarpık bir gülümseme olan korkutucu yaratık heykelleri ve hiye-raglif yazılar vardı. Tüm bunlar, insanda buranın büyü ve karanlık güçlerle bağlantılı bir bina olduğu kanısı uyandırıyor. Binanın kapısının önünde bir grup kâhine benzeyen insan sıraya girmişti.

23. Sokak'ta, sonunda bir grup insan otobüsten inince, Oric ve Uli kıvrıkcık saçlı ve gözlüklü şirin bir kızın karşında kendilerine oturacak yer buldular. Kız onlara gülümsedi, dişleri simsiyahtı.

Uli de kıza gülümseyerek karşılık verdi. "Merhaba, ben buraya eski New York'tan dün geldim ve aklım tamamıyla karışmış durumda."

Kız kıkırdarak, "Seni kışkırdım" dedi. "Bu şehirdeki diğerlerinin aksine ben eski New York'ta hiç yaşamadım. Adım, Ken-nesy. Bugün sabahki gösteriye gittiniz mi, çocuklar?"

"Evet" dedi Uli. "Sen?"

"Evet. Şimdi de Koçanlar & Kaçanlar'a, bir yardım gösterisine gidiyorum." Kızın hafif bir güneyli aksanı vardı.

"O ne?"

"Bir gösteri merkezi. Ben yerel bir radyoda rock müzik progra-mı yapıyorum."

"Sen tam olarak nerelisin?" diye sordu Uli.

"Mississippi."

"Burada ne işin var o zaman?"

"Ben çocukken evimizi Camille Fırtınası'nda kaybettik. O za-man bize geçici olarak New York'ta barınma sağladılar. Ama biz şehre vardıktan kısa bir süre sonra saldırı gerçekleşti ve bize de buraya sığınma hakkı tanıldılar."

"Sen hangi partiyi tutuyorsun?"

"Bu aslında uygunsuz bir soru" diye cevapladı Kennesy uta-narak. "Fakat hâlâ Çöpçülerdenim. En azından Çöpçüler yarım düzine fraksiyona ayrılan kadar."

*Empire State Binası'na bir göndermede bulunuluyor. (ç.n.)

“Niye böyle dedin?”

“Bir sonraki Çöpçüler kongresine git, ne demek istediğimi kendi gözlerinle gör.”

“Neyi?”

“Bak. Kısa bir zaman önce Domuzcuların Queens’de yapılan kongresini televizyondan verdiler. Sanki bir kilise ayini izliyor gibiydim. Herkes, tek tek, sakince ve yumuşak bir ses tonuyla konuşuyor ve herkes herkesi saygılı bir şekilde alkışlıyordu. Ama bir de Çöpçülerin kongresine bak! Geçen yıl Colombus Meydanı’ndaki Coliseum’da yaptılar. Ben de oradan radyoya yayın yapıyordum, ama yemin ederim, kendi sesimi bile duyamıyordum. Beş bin tane bağıran insan. Koridorlarda yumruk yumruğa girerler.”

“O zaman bu durumda hâlâ iki bölgeyi ellerinde tutabilmele-ri şaşırtıcı.”

“Evet, ama geçen ay Brooklyn’de üç mahalleyi ve Manhattan’da da bir mahalleyi kaybettiler” dedi. “Inwood mahallesinde ilk kez bir Domuzcu, kurul üyesi olarak seçildi, Julie Rudian. Ve iç muhalefetle oldu bu. Tüm Çöpçüler ona oy verdi.”

“Oldukça karışık görünüyor.”

“Artık böyle ama Çöpçüler bu durumu görmek istemiyorlar” dedi. “Buranın geleceğine karar veren şey parti kavgası değil, insanların *duyarlılığı* olacak. Manhattan’daki insanlar her geçen gün Domuzcular Partisi’ne yanaşıyorlar.”

“Neden böyle sence?”

“Ak-Çoğunluk, bunlar, yarı misyoner bir insani yardım kuruluşu.” Uli, Güney Queens’in o taraflarda bir yerde genel merkezlerini gördüğünü hatırladı. “Birçok Domuzcu onlar için çalışıyor. Devamlı insan istihdam ediyorlar. Şu deyişi bilirsin. ‘Eğer kalplerini ve zihinlerini kazanırsan...’ A.Ç.’nin gıda kamyonları da önce Inwood bölgesinin midelerini kazandı ve daha sonra Harlem’e indiler. Şimdi de East Village’a kadar gidiyorlar. Önce gıda yardımı ile başladılar, sonra kıyafet ve temel ilaç yardımları. Yakında da parklarda ücretsiz film gösterimleri olacak.”

“O zaman bu A.Ç., Domuzcuların bir kolu.”

“Teknik olarak hayır. Eğer bu ikisi arasında herhangi bir bağın olduğu kanıtlanırsa, hükümet yardımını kaybederler...”

“Bu muhteşem fikirlerini kendine saklasan!” birkaç sıra ötede oturan yaşlı bir kadın, kızın lafını böldü.

Kennesy gözlerini devirip sesini alçatmadan devam etti. “Domuzcularda saygı duyduğum tek şey, Yaşam Yanlısı duruşları. Bu yaşamı kaderleri olarak kabul ediyorlar, bir gün burayı terk edip gidecekleri günü bekleyeceklerine, bu Tercih Yanlılarının duruşu.”

“Bu cehennem çukurunda yaşamayı kim gerçekten ister ki?” dedi Uli yavaşça.

“Herhangi birine evsiz olmak nasıl bir duygu diye sor. Camille Fırtınası’ndan sonra bölge boşaltıldığında, bize Queens’de geçici konutlar verdiler. Bombalar patladıktan sonra ise bizi, La Guardia Havaalanı’nın oradaki bir hangara yerleştirdiler. Orada, binlerce insanla birlikte, portatif yatakların üzerinde yaşamaya çalış da ondan sonra söyle bana, nerede yaşamak daha iyi.” Kız derin bir nefes aldı. “Ayrıca, eğer burayı sevmiyorsan, her zaman gitmek için başvuru yapabilirsin.”

“Neden bize sadece yardım ödeneği verip Flushing Park’ta veya Prospect Park’ta kalmamıza izin vermediler ki?” diye parladı, az önce onları susturmaya çalışan yaşlı kadın. “San Francisco depremi sonrasında öyle yapmışlardı! Niye bizi bu çölün ortasındaki radyoaktif cehenneme yolladılar ki?”

“Gelmek zorunda değildiniz” diye cevap verdi Kennesy ve Uli’ye açıklama yaptı, “Seni bilmiyorum ama herkes buraya gelmek için *başvuru* yaptı. Halen eski New York’ta yaşayan bir sürü yoksul insan var.”

“Radyoaktif çöl derken, ne demek istediniz?” diye sordu Uli, yaşlı kadına.

“Radyoaktivite olduğuna dair hiçbir bilimsel kanıt yok” diye atıldı Kennesy.

“Burası 1950’lerde A-bombalarını attıkları yer” diye açıkladı kadın.

“Ayrıca, eğer hatırlarsan, ödenek vermeyi denediler” diye karşı çıktı Kennesy. “New York’ta sokaklarda yardım dağıttılar. Herkes sıraya girdi. Tüm yardım paketlerini kim aldı sonunda, hatırlıyor musun?”

Yaşlı kadın suratını ekşitti.

“Mafya aldı, evet mafya. Burada bu zamana kadar açlıktan veya donarak ölen olmadı. Lanet olsun, burada arabalarımız ve başka temel lükslerimiz bile var.”

“Seyahat özgürlüğümüz yok, çocuk sahibi olamıyoruz!” diye çattı kadın.

“İnsanlar *evsiz*di. Nasıl seyahat edeceklerdi? Kahretsin, evi bile olmayan insanlar neden evsiz bebekler dünyaya getirmek istesinler ki?”

“Yani sadece zenginler üremeli, öyle mi?”

“Bak, burada olduğumuz için birilerini suçlamak istiyorsun değil mi? O zaman şehri vuran teröristlerden başlamaya ne dersin!”

Uli araya girmeye fırsat bulamadan sürücü, “8. Sokak, Çöpçüler Genel Merkezi. Son durak!” diye bağırdı.

Kasırga mağduru şirin kız, Uli ve Oric’le birlikte otobüsten indi ve onlara veda edip Lafayette Caddesi’ne doğru gitti.

Uli ve Oric, doğruya, Astor Caddesi’ne doğru yürüdüler. Aniden bir çift el, Uli’nin dirseklerini arkadan kısıvrak yakaladı. Kalın bir kol, onu kafakola aldı. Uli saldırganın dizkapağına doğru geriye tekme attı, kolunu yakaladı ve şişko, gözlüklü genç bir çocuğu sırtından kaldırırma fırlattı. O an, üçüncü ve dördüncü çift kocaman eller Uli’nin kollarına saldırdı. Şişko çocuk, Uli’nin yüzüne ıslak bir paçavra bastırdı. Bir başka çift kol ise, onu dizlerinden yakalayıp yukarı kaldırdı. Uli bir yandan boğuşmaya devam ederken, burnuna eter kokusu geldi ve hemen nefesini tuttu. Başını çevirdiğinde, yüzüne bezi bastıran kişinin, şehir merkezinde gördüğü sivri bambu şapkalı adam olduğunu gördü. Uli elini kurtarmaya çalıştı ancak bilincini kaybediyordu.

Oric’in “Anne! Baba! Anne-Baba! Sizi özledim!” diye bağırdığını duydu.

Sersemlemiş olan Uli şimdi de bir kamyonete taşınıyordu. Gözlüklü şişko inek, paçavrayı sıkıca Uli'nin ağzına bastırmaya devam ediyordu. Uli'nin kendinden geçerken en son duyduğu şey Oric'in çığlıklarıydı.

29 Ekim 1980

9:45

Hadi uyan! Uyansana! ULAN UYAN! HADİ!

“Ne?” Kapıdan parlak güneş ışığı giriyordu, demek ki sabah olmuştu. Uli elleri arkadan bağlı, baş aşağı asılmıştı.

Kadın sana işkence edecek! Sadece tek bir şansın var, o kadar!

“Yardım edin!” diye bağırdı Uli.

Neredesin? Bu sarışın adamdı. Ama sesi kadın sesiydi. Bu nasıl olabilir?

“Bilmiyorum” dedi yüksek sesle. Etrafına baktığında yalnız olduğunu gördü ve bu konuşmanın yarı uyur yarı uyanık gördüğü garip bir rüya olduğuna kanaat getirdi.

Kesif bir sülfür kokusu ile tamamen kendine geldi. Grne göre bir ahırdıydı. Belden aağısı ağrıdan artık uyumutu. Yakınlarda bir yerlerden Oric'in çığlıkları geliyordu.

"Patlama hakkında ne biliyorsun?" Uli, bir kadının ona bağır-dığını duydu.

Huzursuz bir sessizlik oldu, Uli tam tekinsiz bir Ŗeyler olacağını hissetti ki, o anda Oric korkunç bir Ŗekilde ığlık atmaya baladı.

"Konu! Konusana lanet olası Ŗisko ebleh!"

"Uzun Boyun" diye inledi Oric. "Kısa Boyun. Uzun Boyun, Kısa Boyun!"

"Ne geveliyorsun lan sen? Ne boynu?"

"Karanlık, karanlık" dedi güçlükle. "Sonra ışık!"

"Bana bu *Uzun Boyun*, *Kısa Boyun* saçmalığı ne söyleceksin, yoksa..."

Bu sesi tanıyordu. Bu Dianne Colder idi, Herkes Doysun Derneği gönüllüsü. Uli, kadının sesinden onun fiziksel güç isteyen bir Ŗeyle uğratığını çıkardı. Belki de Oric'i yumrukluyordu. Fakat uzun sürmedi. Ahırın diğer kŖesindeki domuzların çılgın gibi cıyıklamasının ardından, Oric'in bağrıları duyuldu, "Hayır, lütfen! Oric'i acıtma artık!"

Uli tüm gücünü toplayarak, yukarı doğru kaykıldı ve dizlerinin arasındaki düğümü görmeye çalıştı. Sonra yüksek bir dme sesi duydu.

"Kahretsin! Siktir! Ŗisko gt!"

"Kardeşim, kardeşim!" Oric artık aralıksız feryat ediyordu.

"Defol! Siktir git!" Dianne'in çığlıkları bastıran sesini duydu. "Hak ettin bunu! Bana anlatmalıydım her Ŗeyi!"

O anda, adımları Uli'ye yöneldi. Uli kollarını aşağıya sarkıttı, hâlâ baygınmi gibi kendini bıraktı. Kadın önüne durdu ve karnına bir yumruk geçirdi, Uli kıpırdamadı. Kadın ona yakından bakmak için eğilince, Uli bedeniyle öne doğru bir hamle yaptı ve bağlı bileklerini, kabartılmı rfleli saçları olan kadının boynuna sardı.

“Bekle bir saniye!” diye ılık attı kadın, anında pazarlık yapmaya başladı. “Tüm öpülerin yüzde doksan ikisi...”

Uli, kadının kafasını aniden öne doğru bastırdı, bir çatırtı duyuldu; kadın, oturur vaziyette yere düştü, dosdoğru karşıya bakıyordu.

“Aman Tanrım!” dedi yavaşca. “Hareket edemiyorum... Ben...”

Uli kadını fel etmişti. Sadece ağız işliyordu. Bozulmuş bir robot gibi, durmadan Domuzcuların ahlaki, entelektüel ve ekonomik açıdan nasıl Çöpçülerden üstün olduğuna dair istatistikler sayıp döküyordu. Kadın gerçek bir partiliydi.

Uli ipin ucunda, çengele asılmış bir balık gibi duruyordu. Arkasında, bir çiviye asılı, tozlu örümcek ağlarının altında kalmış, paslı bir orak gördü.

“Ona zarar vermek istedim!”

Uli kendini arkaya savurdu ve bağlı elleri ile orağı tuttu. Orağın tahta sapını dizlerinin arasına sıkıştırdı. Oric’in çığlıkları artık dayanılmaz olmuştu.

“Onu sadece korkutmaya çalışıyordum.”

“Ona ne yaptın?” diye sordu Uli, bir yandan da bileklerini saran halatı orağın üzerine sürüyordu.

“Boktan şeyler söyleyip duruyordu! *Uzun Boyun, Kısa Boyun* deyip duruyordu.” Aniden durakladı. “Galiba *benim* boyumdan bahsediyordu!”

“O bir kâhin” diye doğruyu açıkladı Uli, nasılsa kadının bu halde bir yere gideceği yoktu.

“Eğer o kadar şişman olmasaydı, onu domuz ahırına düşürmezdim” diye konuştu sarı kafa. Uli halattan kurtulmaya çalışırken, ekledi. “Ortalama bir Domuzcu, ortalama bir öpüden yirmibeş kilo daha zayıftır. Bunu biliyor muydun?”

“Bu bir yalan ve muhtemelen de söylediğin her şey yalandı” diye cevap verdi, halatın son ilmeklerini keserken.

“Sen gerçekten iğrenç bir insansın!” diye bağırdı kadın acı içinde.

“Eğer bu doğru bile olsa” dedi Uli, “yine de senden yüzde yüz daha iyi biriyim.”

Acı bir fren duyuldu dışarıdan. Uli paslı orağı aldı ve ahırın kapısının arkasına saklandı ve bekledi.

“Yardım edin! Çabuk!” diye ciyakladı Dianne, şimdi karnının üzerinde yatıyordu. “İçeride o!”

İri bir adam içeriye daldı. Uli orağı adamın boynuna doğru savurdu, şahdamarını kesmişti. Bu, onu Astor Sokağı’nda kaçırarak şişman çocuğun yanındaki acayip şapkalı adamdı. Adam boynunun tuttu, dizlerinin üzerine çöktü, sırtüstü yere düştü ve boğazından gurultular gelirken can çekişmeye başladı. Uli orağı boynundan çıkardı ve ahıra doğru koştu.

Dört iri yaban domuzu Oric’in kanlı gövdesini, bağlı kollarını ve bacaklarını parçalıyordu. Uli, havyanların dişlerini zavallı adamın bedenine sanki ahududulu puding yiyormuş gibi geçirdiklerini gördü. Hayvanlardan birine tekme attığında, hayvan onu ısırmağa çalıştı. Uli semirmiş domzun yağlı ve kıllı sırtını paslı bıçağı ile biçti. Büyüklerden bir tanesi ona saldırınca, Uli orağı gözüne sapladı. Gözünden kanlar fışkırırken, domuz acı içinde bağırıyordu, hayvanın çığlıkları diğer domuzları kaçırdı. Bunu fırsat bilen Uli, Oric’i ahırın kanlı parmaklıklarının üstünden dışarı çekti. Vücudundaki sayısız yaranın dışında, sağ omzu da kemiğe kadar yenmişti. Domuzlar karnını yemişler ve kafa derisini dişlerken uzun t şeklindeki aleti kafatasından çıkarmışlardı.

Oric’in bilinci tamamen kapanmamıştı. Uli onu yavaşça sırtüstü yatırdı, çiğnenmiş koluna turnike yapmaya çalıştı ama ısırıklardan en kötü ikisi gövdesinin ana damarlarını ve arterlerini parçalamıştı. Zavallı adam kan kaybından ölecekti ve Uli’nin elinden hiçbir şey gelmiyordu.

“Çok üzgünüm Oric” dedi kederle.

“Önemli değil, dostum” diye mırıldandı ölmekte olan adam. “Carnival’ler beni kaçırdılar ve lanet olası bir bilim adamına kafatasımdaki düşünce kelepçesini taktırdılar.”

“Ne...? Neden?”

“Bazı temel öngörü yeteneklerim olduğunu biliyorlardı. Ve beni özürlü hale getirerek, yeteneklerimi kendi amaçları için kullandılar.”

"Aman Tanrım."

"Bunu sadece sen anladın. Benim tahminlerimi kullanıyordu, sonuçları değiştirmek için..." Oric kendinden geçiyordu. "Flatland'deki benim ikiz kardeşimdi... beni kurtarmaya çalışıyordu... Şimdi onun yanına gidiyorum."

"Bilmiyordum."

Oric zorlukla nefes alıyor ve bilincini kaybediyordu. "Sen... sende... de var!"

"Ne var?"

Oric ağzını açtı ama hiçbir şey çıkmadı.

"KAFAMDA BİR HAÇ MI VAR?"

Oric ona bakıyordu.

"İKİZ? BİR İKİZİM Mİ VAR?"

Oric ona bakmaya devam etti. Uli'nin onun ölmüş olduğunu anlaması birkaç dakika aldı. Adamı omzuna aldı ve ahırın önündeki avluya yürüdü. Orada sadece iki koltuğu olan eski bir spor araba vardı. Anahtarlar hâlâ kontağın üzerindeydi.

"Hayır, dur, lütfen beni burada bırakma!" Uli, Oric'in nabzını son bir kez daha kontrol ederken, Dianne bitkin bir halde bağır-
dı. Tam arabaya atlayıp basıp gidecek ve felçli lobiciyi orada bırakacaktı ki, kadının ona oradan gitmekten bahseden tek kişi olduğunu hatırladı. Buradan çıkmanın yolunu biliyor olmalıydı. Gerisin geriye ahıra koştu ve ve kadını kucaklayıp pelte gibi bedenini dışarıya taşıdı.

"Teşekkür ederim. Tanrı seni korusun."

"Hemen bir hastaneye gitmemiz gerek" dedi Uli, bir yandan da kadını, eski arabanın tavanına yüzüstü yatırdı.

"Buralarda iyi hastane yok" diye atıldı kadın. "O hayvanlar en sıradan keşiği bile tedavi edemezler."

"Seni ve Oric'i buradan çıkarmamız gerek. Yoksa ölecek."

"O özürlü zaten ölmüş. Ama bana yardım edersen, seni milyonlar yaparım!"

Uli etrafına bakındı ve tahta bir direktan ahırın sonuna kadar giden çamaşır ipine asılmış eski püskü bir çuval gördü. İpi çekti ve çuvalı alarak şirket tellalı kadının zayıf bedeninin altına serdi.

Çamaşır ipinin bir ucunun Dianne'in sol bileğine sıkıca geçirdi, ipi arabanın pencerelerinden geçirerek diğer ucunu kadının sağ bileğine bağladı; kadın, arabanın tavanında dümdüz yatıyordu.

"Sen ne yaptığını zannediyorsun?"

"Underwood seni, bizi öldürmen. için gönderdi" diye cevap verdi, bir taraftan da kadının bacaklarını bağlıyordu.

Kadın derin bir nefes aldıktan sonra, "Bak her şeyi yanlış anlıyorsun... *o bana* çalışıyor. Benim burada olmamın tek nedeni şirketin çıkarlarını korumak..." Bir anda sessiz ıstırapı içinde ağzından çok fazla şey kaçırdığı fark edip, sustu.

"Nasıl koruyorsun peki çıkarlarını?"

"Her şeyin yolunda gitmesini sağlayarak" dedi sadece.

"Sana tek bir şans vereceğim" diye açıkladı Uli. "Eğer yalan söylediğini düşünürsem, seni domuzlara yem ederim. Şimdi bana burada gerçekten neler olduğunu anlat."

"Tamam be. Buraya seçim için hile yapmaya geldim."

"Belediye başkanlığı seçimleri mi?"

"Off, hayır tabii ki. Başkanlık seçimleri. Partiler başabaş gidiyorlar. Ben de buraya onu düzeltmeye geldim."

"Peki bunu nasıl yapmayı düşünüyordun?" Kadın yanıt vermedi. "Hayatta kalmak için tek bir şansın var, bana her şeyi anlat, çabuk."

"Buradaki beş ilçe neredeyse seçim kurulu gibi çalışıyor. Her ilçenin tek bir oy hakkı var. Beş ilçeden üçünün oyu Kurtarılmış Şehir, Nevada'nın başkanlık seçimi için verdiği oyu belirliyor."

"Ve ilçeler ayrılmış durumda?"

"Queens ve Bronx, Domuzcu. Dolayısıyla her zaman Demokrat Parti için oy kullanıyorlar. Brooklyn ve Manhattan ise Çöpçü. Onların oyu da Cumhuriyetçilere gidiyor. Staten Island ise joker. Geçen seçimlerde Demokratlara oy verdiler ama Staten Island ilçe başkanının, kendi isteğine göre seçmenlerin oylarının sonucunu onaylamak veya veto etmek gibi bir hakkı var."

"Gerçekten mi?"

"Evet, ve beni buraya yollamalarının tek nedeni Staten Island'ın oylarını Demokratların lehine çevirmek."

“O zaman sen Demokratsın?”

“Bana ne derlerse, ben oyum.”

“Peki oyları tam olarak nasıl değiştirmeyi düşünüyordun?”

“Değiştirdim bile... birçok oy pusulası ile. Bak, eğer senin için gerçekten önemli ise...”

“Değil. Bu insanlar birbirlerini istedikleri gibi öldürebilirler. Umrumda değil, ben sadece buradan çıkmak istiyorum.”

“O zaman beni çöz ve otuz dakika içinde Vegas’ta bir otelde, yanında iki tane on beşlik kızla bir jakuzinin içinde keyif çatmanı ayarlayayım.”

Bu kendini iki gün önce havaalanında uyurgezer bir şekilde bulduğundan beri duyduğu en iyi teklifti.

“Nereye gidiyoruz?”

“Beni Manhattan’a, 4. Sokak ve Birinci Cadde’nin köşesine götür” diye buyurdu.

“Şu siktiğimin Staten Island’ından defolup gidelim!”

İpleri çözmeden önce, Oric’in bedenini yolcu koltuğuna dayadı. Oric onu dün Sunset Parkı’ndaki cenazede yaşlıların lincinden kurtarmıştı ve bu sarışın kaltak ise onu vahşi bir şekilde öldürmüştü.

Uli spor arabaya atladı, kontağı çalıştırdı ve gazı kökledi. Arziden çıkarken, dikiz aynasından tabelayı okudu, *CALYPSO DOMUZ ÇİFTLİĞİ*. Dianne Colder arabanın üzerinde canlı bir siren gibi bağırmaya başladı. “İhanet! İhanet!”

Staten Island’ın kum tepeleri arasında yirmi dakika gittikten sonra, paslı yol levhaları onları Manhattan’a yönlendirdi. Hyman Bulvarı boyunca akan kanalizasyonlar arasında zigzak çizerlerken, Uli kokudan burnunu tıkamak zorunda kaldı. Daha önce duyduğu, ilçenin kıyısındaki tasarım harikası gözalcı binaların yanından geçerken, bunların aslında oturulamaz halde olduklarını gördü. Tam da Mallory’nin dediği gibi binaların bazılarını çatılarına kadar su basmıştı. Bu su altında kalan binalar, kanalizasyonun ne kadar yükseldiğinin bir kanıtıydı.

Az sonra üzerinde *Staten Island Feribot Köprüsü* yazan iki şeritli bir rampaya ulaştılar. Uli köprünün sular altında kalmış bir aya-

ğından öbürüne doğru arabayı sürerken, altlarındaki tahta köprü sallanıyordu. Köprünün kenarındaki beş santime on santim uzunluğundaki tahta parmaklıklar çürümüştü. Bu yıpranmış tah-
talardan kayıp zehirli sulara düşeceklerinden korkan Uli, hızını yavaşlattı. Güneydoğuya doğru, Staten Island'ı Brooklyn'e bağ-
layan kısa, kemerli, kırmızı bir köprü gördü. Sağında, daha yakın-
da ise karanlık bir kara parçası ilerideki bir noktaya doğru uzayıp
gidiyor, daha sonra ise uzun, güçlendirilmiş bir duvara doğru
kırılıyordu. Lağım suları neredeyse duvarın üzerine kadar çık-
mıştı. Uli aşağıya baktığında Manhattan'ın güneyinden gelen
balçığı gördü. Barajın öbür yakasında ise daha temiz görünen
sular, Brooklyn'in kuzeyine doğru akmaktaydı.

Manhattan'a yaklaşırken, bir gün önce Brooklyn Köprü-
sü'ndeysen gözüne çarpan şeyi yakından gördü. Bu, Manhattan'ın
güneydoğu yakasına doğru giden beton baraj duvarının yanına
inşa edilmiş, yaklaşık bir metre yüksekliğinde, üç metre eninde,
kum torbalarından meydana gelmiş dar bir duvardı. Torbalar,
Battery Park'ını batıdan çevirip ilçenin batısına doğru devam
ediyordu. Torbalardan oluşan duvar boyunca, dev trafik konileri-
ne benzeyen turuncu nöbetçi kulübeleri sıralanmıştı.

Uli, yanından geçen araçların sürücülerinin, arabanın üzerine
bir geyik gibi bağlanmış, çığlık atan sarışını görünce afallamala-
rına umursamadan, Manhattan'a doğru hızla yol aldı. Önce Ho-
uston Caddesi'ne girdi, sonra Birinci Cadde'den sola döndü ve
4. Sokak'ın köşesinde üzerinde BİRİNCİ SINIF BAYAN OTELİ ya-
zan binanın önünde frenlere asıldı.

"Burada mı yaşıyorsun?" diye sordu, Oric'in cansız bedeninin
hâlâ oturduğu arabanın inerken.

"Sen... Herkes Doysun... Şirketler Grubu'na karşı... çok bü-
yük... suç işledin." Dianne bir yandan konuşurken, bir yandan da
ağızına dolan sinekleri tükürmeye çalışıyordu.

"Amerikan demokrasisinin canına okumak için tam olarak ne
kadar para aldın sen?"

"Şirketler adına çalıştığım için benim kötü biri olduğumu dü-
şünüyorsun... ama öyle değil işte bayım!" dedi saldırganca. "Bu

ulusa dair güçlü ve büyük şeylerin her biri... Kongre sayesinde değil... liberal ekonomi sayesinde olmuştur... Şirketlerin menfaatleri Amerika'nın menfaatidir."

"Sadece buradan kurtulmam için ne yapman gerektiğini söyle."

"Yukarıda, odamda, yatağın başında üzerinde Newton Underwood'un telefon numarası olan bir kâğıt var. Onu ara, nerede olduğumu söyle, ben seni buradan bu gece çıkartayım."

"Oda numaran kaç?"

Uli'ye tereddütle baktı. "Bir Çöpçü kokusu alıyorum. Beni çöz ve yukarı taşı."

"Saçmalama."

O sırada, üzerinde Şehir Konseyi Polis Kuvvetleri üniforması olan iri bir adam köşeyi döndü ve onlara doğru yürümeye başladı.

"İMDAT! Pol..." Dianne çığlık atmaya başladı.

Uli onun parlak kırmızı rujlu dudaklarına yapıştı. Polis memuru ne arabanın üzerinde bağlı olan kadını ne de ön koltuktaki ölü adamı fark etti ve yanlarından yürüyüp geçti.

"Hangi odaya gidiyoruz?" diye tekrar sordu Uli, anahtarları bulmak için kadının üzerini ararken. Çabası boşunaydı, hiçbir şey bulamadı.

"Söylemiyorum, göt herif!"

Uli ilk kez Dianne'in boynunun ön tarafında garip bir yumru fark etti. Yavaşca dokundu.

"Sen kim olduğunu sanıyorsun?"

"Bunu daha önce nasıl görmedim ben?"

"Neyi görmedin?"

"Senin âdemelman var"

"Sen neden bahsediyorsun?"

Uli elini bacaklarının arasına attı, kadının eteğini kaldırdı, külodunu yana sıyırdı, küçük pembe testisler oraya çıktı. Bunu nasıl olup da atladığını bilemiyordu. Lobici bir travestiydi.

"Yüksek suçlar, yüksek suçlar!" Yaralandığından beri kadının sesi daha kalın çıkıyordu.

Uli yem çuvalını kadının altından çekti ve köşesini kadının ağzına tıktı, geri kalanını da kadının kafasına ve gövdesine geçirdi. Boğuk çığlıkları umursamadan, döküntü otelin lobisine girdi.

“Oda mı?” diye sordu sıkılmış resepsiyon görevlisi, eski bir radyoda Elvis’in yumuşak sesinden *Viva Las Vegas* şarkısını dinliyordu.

“Aslında ben karımı arıyorum.”

“Karın kim?”

“Bol rimelli, uzun, zayıf, sarışın... Dianne Colder.”

“Ne kaltak ama” diye söylendi görevli. “Kusura bakma ama buraya her geldiğinde şikâyet edecek bir şey buluyor: koku, manzara, mobilya. Dünyada olan her şeyin sorumlusu ben değilim ki, anlıyor musun.”

“Sen bir de onunla yaşa da gör” diye cevap verdi Uli, adam oda numarasına bakarken.

“Oda 2-A, ikinci katta, geride.”

“Anahtar var mı sende?” diye sordu Uli, tezgâhın arkasında duran odaların mesaj kutularının hemen hemen her birinden otel anahtarları sarkıyordu.

“Anahtarı sadece kendisine verebilirim?”

“Tamam, zaten büyük ihtimalle yukarıdadır” dedi ve merdivenlere yöneldi.

“Bekle bir dakika. Yukarıya kimse çıkamaz.” Ancak görevli onun arkasından koşamayacak kadar miskindi.

Koridorlarda üzerinde bir dizi mantara benzer motifler olan kabartmalı eskimiş duvar kâğıtları vardı. Küflü, ağır koku otel odalarının neden boş kaldığını açıklıyor, diye düşündü Uli, hızla iki katı çıkarken. Kadının odasının kapısı kapalıydı ama yandaki odanın kapısı açıktı, içeride dağınık bir yatak görünüyordu. Uli içeri girdi. Dipte, iki kanadı birleştiren bir yangın çıkışı vardı. Üzerindeki gömleği çıkarttı, yumruk yaptığı eline sardı ve camı kırdı. Sonra içeri uzanarak, pencereyi açtı ve içeri girdi. İlk gözüne çarpan şeyler son moda etekler, rimellerle dolu bir dolap ve *Ühü Ühü, Kocam Öldü: Ağlak Vietnam Savaşı Dulları*, Yazan: Dianne Colder kitabının yayıncı kopyası.

Siktir dedi kendi kendine, *buradan çıkmayı becermenin tek yolu onu zorla konuşturmak*. İçeri adım attığında, dışarıdan gürültüler geldi. Merdivenleri koşarak indi, lobide otel görevlisini radyonun üzerine kapaklanmış halde buldu, sağ gözünden uzun bir tornivadanın kırmızı sapı fırlamıştı. Kasanın içini boşaltmışlardı.

Uli onu sırtüstü yatırırken, kurban usulca inledi. Bilincini gelip gidiyordu.

“Ne oldu?”

“Ona bütün pulları verdim” diye sızlandı. “Gerek yoktu beni...”

“Neye benziyordu?”

“İnsan gibi değildi, o...” Görevli başka bir şey söyleyemeden bayıldı. Uli onu huzur içinde ölmesi için yavaşca yere yatırdı, sonra dışarı fırladı. Spor araba yoktu.

Köşede duran yaşlı bir adam, “O iki koltuklu senin miydi?” diye sordu.

“Evet, nereye gittiğini gördünüz mü?”

“Genç bir çocuk otelden koşarak çıktı, arabaya atladı ve gazladı.”

Uli iç çekti. Görevliyi gereksiz yere öldüren sadist canı, arabayı tavanına bağlı daha büyük bir sadistle ve zavallı Oric’in bedeni ile kaçırmıştı. Birinci Sınıf Bayan Oteli’ne geri dönüp görevlinin bedenin etrafında volta atarken, Uli’nin üzüldüğü tek şey arkadaşının bedenini uygun bir şekilde gömememiş olmasıydı. Telefonu kaldırdı ve 911’i çevirdi. Telefon beş dakika boyunca çaldı ve sonunda bir telesekreter çıktı. Mesajda: “*Eğer bir acil durum bildirmek için aradıysanız, lütfen suçun niteliğini, yerini ve zamanını belirtiniz. Ha bir de isminizi... bip.*”

Uli az önce işlenen soygun ve cinayeti bildirdikten sonra, adını ve bulunduğu yeri bildirmeden telefonu kapadı. Daha sonra yukarıya, Dianne Colder’ın boş odasına çıktı. Son moda kıyafetlerine ve sıradan kişisel eşyaları arasında işine yarayacak bir şey bulamadı. Çarşafların arasında muhtemel bir silah buldu: bu küçük siyah, plastik bir nesneydi, salatalığa benziyordu. Uli onu cebine attı. Tam çıkmadan önce yatağın şiltesini kaldırdı. Bazanın altındaki boşlukta asılı bazı eşyalar vardı. Bantla tuturulmuş bu eşyalar: bir yüz maskesi, koruyucu gözlük, üzerinde *Charon*

yazan bir sprej şişesi ve tanımlayamadığı tür sıvıyla dolu bir şişiringerinin olduğu küçük, plastik bir kutuydu. Uli dört parçayı da aldı, kadının odasında bulduğu eski bir alışveriş torbasının içine koydu ve bir polis arabası köşeyi tam döndüğü sırada kendini sokağa attı.

Batıya doğru koşmaya başladı. 4. Sokak ile Üçüncü Cadde'nin köşesinde, üzerinde küçük bir saat kulesi olan, üç katlı bir bina gördü: Cooper Union. Buranın özel bir okul olduğunu hatırladı hayal meyal, sanki Abe Lincoln'ın burayla bir bağlantısı vardı, belki de bu okula gitmişti.

Binanın geniş lobisine girdiğinde, bir masanın arkasında oturan sert görünüşlü bir grup güvenlik görevlisine doğru yanaştı ve Mallory ismindeki kadınla görüşmesi olduğunu söyledi. Güvenlik görevlilerinden biri telefonu aldı ve yukarıyı aradı.

"Dün burada olman gerekiyordu" dedi Mallory, beş dakika sonra ona doğru yürürken. "Oric ne cehennemde?"

"Neredeyse başarmıştık" dedi hüzünle. "Tam şuradaydık, buraya yaklaşık otuz metre uzakta, bizi enselediler." 8. Sokak ve Lafayette'in köşesindeki büyük vitrin camını işaret ediyordu.

"Aman Tanrım, Domuzcular mı yakaladılar onu?"

"İşkence ettiler. Asıl amaçlarının bu olduğunu düşünmüyorum ama onu öldürdüler."

"Orospu çocukları!" diye bağırdı.

Güvenlik görevlileri bir karta Uli'nin parmak izlerini aldılar ve büyük bir elektronik tarayıcıdan geçirdiler. Birkaç dakika sonra sonuçlar küçük ekranda belirdi.

"Sabıkası yok, demek ki güvenlik riski taşıyor" diye bildirdi görevlilerin başı.

"Bu özel bir durum. Zaten yüksek güvenli alanlara girmeyecek" diye teminat verdi Mallory. "Tüm sorumluluk benim üzerimde."

"Ona eşlik etmemiz gerek" dedi görevli.

"Tamam."

"Burada ne var?" diye sordu görevli, Uli'ye Colder'ın odasından aldığı torbayı kastederek.

Uli küçük metal şeyeyi ve içinde enjektör olan plastik kutuyu çıkardı. "Oric'in katilinin odasında buldum bunları. Belki bana ne işe yaradıklarını söyleyebilirsin."

Mallory onlara dikkatlice baktı sonra omuzlarını silkti.

"Bunları çıkarken alabilirsiniz" dedi görevli, eşyaları bir çantaya koyup çekmecesine kaldırıken.

Uli'yi bir metal detektörüne yönlendirdiler. Uli, her iki yanında birer güvenlik görevlisi, Mallory'yi takip etti, üst katta küçük bir toplantı odasına girdiler. Görevliler kapının dışında kaldılar ve kapıyı kapattılar. Masanın üzerinde az önce dağılan toplantıdan kalmış bir demlik ılık kahve ve salamlı peynirli sandviçler vardı. Uli dünden beri bir şey yemediğini söyleyince, Mallory ona yiyecek ikram etti. Bir sandviçi, bir yudumda bitirdiği kahve ile birlikte, üç ısırıkta silip süpürdü.

"Tam olarak ne oldu?"

"Sengittikten hemen sonra o sarışın kaltak Fulton Caddesi'nde yolumuzu kesti" diye açıkladı Uli, ikinci sandviçi ağzına tıkarken. "İsmi Dianne Colder."

"Colder?"

"Önce Herkes Doysun Grubu için çalışan bir lobici olduğunu söyledi, sonra buranın yöneticisi olduğunu ve Domuzcuların onun ajanı olduklarını."

"Ha evet, şu Domuzcu için devamlı yalan söyleyen seksi sarışın."

"Ben *seksi* demezdim. Aslında, o bir travesti."

"Hedefi sen olmadığın için şanslısın" dedi Mallory. "Arkasında bir dizi ölü adam bırakıyor. Eee, yani seni kaçırdı?"

"Hemen değil, sen gittikten sonra bize eşlik ediyordu. Tabii Oric çılgın kehanetlerinden birini yumurtladı, bu da kadını kıldırdı. Fakat başta onun yanında olduğumu düşünüyordu, ben de aksini söylemedim, otobüs Manhattan'a yaklaştığında ise arka pencereden atladık ve sıvıştık."

"Oric'in son kehaneti neydi?" diye sordu merakla.

"*Büyük patlama*, dedi sadece."

"Nerede acaba?"

“Kadından kaçarken, şehir merkezinden geçtik ve orada birinin Rock & Filler Center’ın önünde bir kamyonu havaya uçurduğunu gördüm. Galiba bunu söylüyordu. Neyse, sonra beni eterle bayılttılar.”

“Kim bayılttı?”

“En azından dört kişilerdi” diye yanıtladı Uli. “Adamlardan bir tanesini Staten Island’da öldürdüm sonunda, bir de şişko bir çocuk vardı, kâküllü ve gözlüklü.”

“Belirgin bir yara izi ve ayıredici bir işaret var mıydı yüzünde?”

“Hayır, sanmıyorum... Aslında, evet, bir dişi eksikti” diye anımsadı Uli, aniden.

“Ön dişi mi?”

“Hayır, *şurada*” dedi Uli, kendi ağzında göstererek. “Kesici dişlerden bir tanesi.”

“Aman Tanrım! Biraz şey mi konuşuyordu, şey...”

“Konuşmasını duymadım; fakat tekrar görsem muhtemelen teşhis edebilirim.”

Mallory telefonu kaptı, “Güvenlik, bana Manny Lewis’i getirin hemen!”

“Elinizde mi?” diye sordu Uli.

“Hayır, fakat burada benim yanımda staj yapıyor. Tüm gün önemli birini beklediğimi biliyordu fakat ayrıntılar hakkında bir fikri yoktu.”

“Bana saldıranlara nasıl yardım etmiş olabilir?”

“Onlara senin gelmediğini ve bölgede bir arama timi bulundurmalarını söylemiş olmalı.” Çalan telefon, konuşmasını bölüdü, Mallory bir dakika sessizce dinledi, sonra küfredip telefonu kapattı. “Kahretsin, bugün gelmemiş.”

“Belki hastadır” dedi Uli.

“Bugüne kadar hiç gelmemezlik etmedi. Kesin gitti; ama bulacağız o ibneyi.” Mallory ellerini saçlarından geçirdi. “Kaçırıldıktan sonra neler olduğunu anlat bana.”

“Tamam, kendime geldiğimde, Staten Island’daki bir çiftlikte çengeldeki et gibi baş aşağı sallanıyordum.” Garip bir detayı hatırladı. “Uyanmanın tek nedeni kulağıma birinin bağırmasıydı.”

“Kimin sesiydi?”

“Tarif edemem” diye yanıtladı. “Buraya geldiğim ilk gün de duydum o sesi, köpekler beni kovalarken. Belki de hatırlamadığım bir karım olduğunu düşündüm bir an; sonra da dün Brooklyn’de gördüğüm adam olduğunu düşündüm fakat büyük ihtimalle ayakta gördüğüm tekrarlayan bir gündüz düşüydü.”

“Burası acayip bir yer.”

“Evet, herkes terörist sanki” dedi, gazetedeki haberleri anımsayarak.

“Buraya gelmeden önce, ben de Yeraltı Hava Örgütü’nün, 19 Mayıs Tugayı adındaki fraksiyonlarından birine üyeydim.”

“Gerçekten mi?”

“Sana neden yalan söyleyim ki?”

“O halde burası *gerçekten* teröristlerle dolu. Büyük çoğunluğu Çöpçüler mi?”

“Hayır. Aslında Kurtarılmış Şehir’le ilgili en büyük yanlışlardan biri, eski tüm terörist örgütlerin buraya gelip Çöpçü olduğu. Büyük bir kısmı, özellikle de genç olanlar, buraya gelince satıldılar ve Domuzcu oldular.”

“Dur bir dakika. Bu Mayıs Tugayı tam olarak ne yapıyordu?”

“Her zamanki şeyler: savaş karşıtı protestolar, askerlik şubesi-ni ve kışlaları bombalama. Öyle şeyler. Sistemin dışına atılmış birçok grubun terörizmi haklı bir yol olarak gördüğünü fark etmiş olmalısın. Her neyse, peki bu sarışın lobisinin neyin peşinde olduğunu bulabildin mi?”

“Staten Island’ın ilçe başkanını satın almak için Kurtarılmış Şehir’e geldiğini söyledi.”

“Ne yapması için satın alacaktı?”

“Gelecek başkanlık seçimleri için buradan çıkacak seçim kurulundaki kararsız oyu Demokratların lehine çevirmek için.”

“Evet, çok mantıklı aslında. Domuzcuların Ronald Reagan’dan ödü kopuyor.”

“Şu film yıldızı mı?”

“1976’da, Nixon’dan sonra başkan seçildi o” dedi Mallory. “Tekrar seçilmesi en büyük ümidimiz.”

“Neden?”

“Bizim bilmediğimizi düşünüyorlar. Bu yüzden Herkes Doy-sun Derneği Şirketler Grubu buraya radyo ve televizyon sevkıyatı yapmıyor.”

“Fakat kullanan insanlar gördüm.”

“Onlar hükümetin verdiği radyo ve televizyonlar. Topu topu üç kilometrelik bir kapsama alanları var. Buradaki radyo istas-yonlarını bile zor çekiyor onlar. Fakat bazı insanlar onların parça-larını kullanarak kısa dalga radyolar yapmayı başardılar, dolayısıyla nadiren de olsa, dışardaki dünyadan haber alabiliyo-ruz.”

“Eee, ne duydunuz?”

“Reagan savunmaya ayrılan bütçe konusunda Ruslara kafa tutuyor, onları geçmek istiyor.”

“Yani?”

“Silah yarışına para yetiştirmek için tüm sosyal hizmetler as-kiya alındı.”

“Bu korkunç bir şey.”

“Aslına bakarsan bizim için iyi bu. Kurtarılmış Şehir’e ayrılan para devlet bütçesinin en büyük kalemini oluşturuyor.”

“Ne demek istiyorsun?”

“Reagan askeri takviyeye para bulmak için burayı kapatmak-tan bahsetmeye başladı. Bu başkanlık seçimi çok çekişmeli ola-cak” diye devam etti Mallory. “Eğer Reagan tekrar seçilirse ve ödenekleri keserse, hepimiz New York’a geri dönebiliriz.”

“Yani eğer Staten Island oyunu Demokratlardan yana kulla-nırsa ve Reagan seçimi kaybederse, buraya tıkılıp kaldık desene” diye çıkarımda bulundu Uli.

“Rafique’den mantıklı bir şey beklemek hayal olur.”

“Niye? Kimki o?”

“Staten Island’da tutulduğün zaman, burnunu garip bir koku geldi mi?”

“Evet, domuz çiftlikleri.”

“O koku domuzlardan gelmiyor. Nehri, kanalizasyonları tıka-dılar. Jackie Wilson yıllar önce orayı kontrol altında tutabilmek

için yaptı. Bu uzun bir hikâye ama sonuçta kanalizasyon bölgeyi oturulmaz hale getirdi.”

“Bunun ilçe başkanı ile ne ilgisi var?”

“Birkaç yıl önce Adolphus Rafique, Çöpçülerle yolunu ayırdı, East Village tarafında kendi tuhaf anarşist tarikatını kurdu ve ona Yeni Birlik ismini verdi. Bu grubun üyeleri Domuzcuların yeni yürürlüğe koyduğu kapitalist gıda pulu kuruna karşı çıktılar. YB, Aşağı Doğu Yakası’ndaki tüm evleri ve gıdayı kendi aralarında eşit olarak paylaştırdı. Hepimiz Rafique’e karşı çıkınca da o ve beraberindeki dönekler ordusu Staten Island’ta yerleştiler ve orada nüfusun çok az olması nedeni ile yeni çoğunluk grubunu oluşturdular.”

“Koku ile nasıl baş ediyorlar?”

“Bu gruba katılanlardan çoğu sinüslerini dağlattı. Tat alma duyusunun da büyük bir kısmı gidiyor ama sonuçta herhangi bir koku duymuyorsun. Kendilerine Dağlanmış Adamlar diyorlar. Neyse, Domuzcu ve Çöpçülerin arasındaki başabaş durum yüzünden Rafique genellikle eşitliği bozan güç oluyor. Yani artık başrolde.” Mallory durdu. “Sarışın lobici Adolphus’u neyle satın aldı acaba?”

“Mermi” dedi Uli, hatırlayarak. “Bana öyle dedi. Ona bir miktar mermi vermiş.”

“Tabii yaa. Diğer iki grup Rafique’e devamlı saldırıyor ve mermi ise Herkes Doysun’un artık buraya getirmediği şeylerden biri.” Mallory yine durdu. “Bana yardım etmelisin.”

“Nasıl?”

“Rafique’in oyunu Demokratlara vermemesi için ikna etmeye çalışmalısın.”

“Kusura bakma ama ben sana zaten büyük bir iyilik yaptım ve zavallı Oric’de öldürüldü. Hem ben bir Çöpçü bile değilim.”

“İşte tam da bu yüzden sana ihtiyacım var” dedi. Uli ona alaycı bir gülümseme ile bakarken, Mallory açıkladı. “Rafique herhangi bir partinin o çok kıymetli Yeni Grubun Genel Merkezi’ne yaklaşmasına izin vermez. Bundan da önemlisi, Domuzcuların

seni yakalaması an meselesi. Bana yardım et, ben de sana buradan çıkış yolunu söyleyeyim.”

“Tam olarak ne yapmam gerekli?”

“Rafique anarşist olabilir ama aynı zamanda çok da zeki. Sadece ona rüşvet veren kadının Herkes Doysun Derneği Şirketler Grubu’ndan olduğunu söyle. Şirket fonlarına karşıdır o.”

“Sen ona neden rüşvet önermiyorsun?”

“Ne gibi?”

“Daha fazla cephanelik sağlamak gibi?”

“Bunu yapamayız” dedi, “ama şimdi düşününce, elimizde büyük bir parti su artıma tabletleri var ve onun su için birilerine bağlı olmaktan nefret ettiğini biliyorum. Ona sınırsız sayıda tablet teklif et.”

“Kafamdan şu aletin çıkarılmasına ve benim Kurtarılmış Şehir’den çıkmama yardım etmen karşılığında ona yaklaşmayı düşünebilirim.”

Mallory elinden geleni yapacağını ama herhangi bir söz veremeyeceğini söyledi. Sonra Carnival ve karısı hakkında araştırma yaptığından bahsetti. İkisinin de buraya gelmeden önceye dair hiçbir kayıtları yok. Burada ise, dokuz yıl önce Jim, Şehir Meclisi üyeliği için adaylığını koymuştu. “O zamanlar Manhattan hâlâ iki partili idi. Art arda birkaç seçim kaybettikten sonra sonunda Doğu New York bölgesinden seçilmiş. Bölgedeki Domuzcuların gönlünü almak için de Domuzcu eski meclis üyesi Mary ile evlenmiş.”

“Sanki Domuzcu gibiydi o kadın” diye anımsadı Uli.

“Bu Domuzcular, Herkes Doysun’dan emir almaya başlamadan önceydi.”

“Oric hakkında bir şey buldun mu?”

“Çocukları olduğuna dair bir kayıt yok.”

“Yok, zaten çocukları değil o. Oric ölürken normale döndü. Carnival’ler onu kaçırmış ve bazı bilim adamlarına da onu bir meczuba çevirttirmişler.”

“Dalga mı geçiyorsun benimle?”

“Hayır. Flatland’de peşimize takılan adamı hatırlıyor musun? O, Oric’in ikiz kardeşiymiş.”

“Bu çok şeyi açıklıyor” dedi Mallory. “Burada ikizler çok önemlidir.”

“Ne demek burada?”

“Yani burada, çölde. Burası kadim ve kutsal bir Kızılderili yerleşim alanı. Her şey ikilik üzerine kurulu. İkizlerin belli güçleri olduğuna inanılıyor.”

“Şaka mı yapıyorsun?”

“Hepimizi buraya tıkmaları bir tesadüf değil.”

“Bu ne anlama geliyor?”

“Böylece federal hükümet bir taşla iki kuş vurabilecekti hem bir sığınmacı şehri kurmak hem de burayı parapsikolojik deneyler için bir araştırma laboratuvarına çevirmek.”

“Nasıl deneyler bunlar?”

“Bu da büyük ihtimalle Sovyetler’le girdikleri silah savaşının bir kolu. Görünüşe göre Ruslar, kozmonotları ile telepatik bir iletişim yolu geliştirebilmek için milyonlarca ruble dökmüşler.”

Aniden kapı açıldı ve tekboynuz biçiminde garip bir saç modeli olan sekreter, bir grup adamı içeri aldı.

“Nerede o?” diye seslendi biri.

“Hayır, durun!” diye bağırdı Mallory.

Güvenlik görevlilerinin kollarının ve omuzlarının arasından attığı hızla bakışlarla, Uli şehrin her yanında posterleri olan uzun boylu adamı tanıdı.

Sanki bunca zaman içinde uyumakta olan bir şey uyandı. Ne yaptığını bile bilmeden, dört korumayı yardı ve James Dropt’un üzerine atıldı. Tek düşünebildiği, *Sutphin’e yürü, Fulton Caddesi’ne giden Q28 numaralı otobüsü yakala, B17 numaralı otobüse aktarma yap ve Manhattan’daki East Village’a git...*

Hali hazırda cebinde olan eli, bir tabanca çıkardı ve Dropt’un kafasına doğru çevirdi. Tetiği çekti ve bayıldı.

Uli kendine geldiğinde konferans salonunda yerde yatıyordu, elleri kelepçeliydi ve başında bir güvenlik ekibi duruyordu.

“Hassiktir. Ne oldu?..”

“Bu lanet olası odanın izlenmesini söylemiştim!” diye bağıyordu Mallory güvenlik müdürüne. “Lanet olsun, onun tehlikeli olduğunu aşağıda onlara söyledim ve hiç kimse, özellikle de Dropt, odaya girmesin dedim!”

“Yardım edin!” diye bağırdı Uli, yüzünü duvara dayamışlardı.

“O girmedi” diye belirtti müdür.

Başka bir güvenlik görevlisi odaya girdi ve Dropt’un acemice yapılmış bir maskesini masaya fırlattı.

“Arkadaşının Underwood’un Mançuryalı Aday deneyinde kullanıldığını öğrendik ve şahsın üzerinde bir silah teşhis edilmediğinden, Dropt onun sınanmasını istedi, deneyi gerçekleştirmesi ihtimaline karşı.”

“Bana söyleyebilirdiniz” diye kızgın cevap verdi Mallory.

“Ben ne yaptım?” diye sordu Uli.

“Transa geçtin” diye açıkladı kibarca güvenlik görevlilerinden biri. “Gözlerin parladı ve Dropt’u bununla öldürmeye çalıştın.” Elinde plastikten yapılmış, yuvarlak kenarlı dikdörtgen bir nesne tutuyordu. “Önce bunun bir tür patlayıcı olduğunu düşündük ama yaptığımız hızlı testlerin sonunda, bunun yaygın olarak evlilik oyuncağı olarak bilinen bir şey olduğunu anladık. Bunu nereden buldun?”

“Ahh, Dianne Colder’ın yatağından” diye hatırladı.

Kapı tekrar sonuna kadar açıldı ve bir grup silahlı koruma içeri girdi. Uli, elleri hâlâ kelepçeli, gerçek James Dropt’un içeri girdiğini gördü. Aday, Uli’nin tekrar kendinden geçmiş o hale girip girmeyeceğini anlamak için bir an baktı. O an içine nasıl bir şey girmişse, Uli şimdi ondan kurtulmuşa benziyordu.

“Şimdi” Dropt direkt Uli’ye hitap ederek, “duyduk ki sen kaçmıyorsın, medyum ise ölmüş.”

“Evet. Çok üzgünüm onun için” dedi içtenlikle.

“Domuzcuların gizli bir medyumları olduğundan şüphelendiğimizi Mallory sana bahsetti mi?

“Evet, etti.”

“Neden Kurtarılmış Şehre yollandığına dair bir fikrin var mı?”

“Hayır, hiçbir fikrim yok.”

“Büyük bir ihtimalle savaş karşıtı olduğun için belirsiz süreliğine gözlatına alınmıştın. Ben de Vietnam’da savaşmama rağmen, buraya bu yüzden yollandım.”

“Onu aşağıya Dr. Adele’in yanına götürecektim; Underwood’un kafasına gerçekten aygıt yerleştirip yerleştirmediğine bakmak için.”

“Aa, Adele bugün hasta, gelmedi.” diye bilgilendirdi Dropt kadını.

“O halde yarın tekrar gelmen gerekecek” dedi Mallory, Uli’ye.

Uli ona teşekkür etti ve Dropt’a yaklaşan seçimler için iyi şanslar diledi. Mallory ona, güvenlik görevlilerinin kelepçelerini çözdüğü giriş salonuna kadar eşlik etti.

“Tüm olanlar için üzgünüm” dedi. “İnan bunu yapacaklarına dair hiçbir fikrim yoktu.”

“Zararı yok. Ve eğer hâlâ yardımımı istiyorsan, Rafique’in oyunu Cumhuriyetçiler lehine kullanması için, ona ulaşmaya çalışırım. Ama bana buradan çıkış yolunu göstermen şartıyla.”

“Bir daha belirtmeliyim ki, teklifim kesin değil, söz vermiyorum. Aklımdaki şey... işe yaradığını söylemek için kimse geri dönmedi.”

“Eğer küçük bir ihtimal bile varsa, denemeye hazırım” diye cevapladı Uli, güvenlikten geçip binadan çıkarken.

“O halde senin görevin tam arkanda. Yaklaşık yüz metre öteden güneye giden M3 otobüsü kalkıyor. Direkt olarak Bowery’ye gidiyor, oradan Water Sokak’ı boyunca devam edip Staten Island Feribot İskelesi’ne varıyor. Sen, Staten Island’ın en sonuna gideceksin. Yeni Birlik Anamerkezi orada, son durakta.”

“Dur bir dakika. Eğer onu ikna etmeye çalışıyorsan, neden kendin telefon etmiyorsun?”

“Eğer telefonuma çıksa bile, ki bu çok düşük bir ihtimal, herhangi bir partiyle bağlantısı olanlarla konuşmayı reddettiği için, yüz yüze görüşmek çok daha inandırıcı olur.”

“Peki yarın geldiğimde, Dr. Adele’i görebilir miyim peki?” diye sordu Uli.

“Elbette, sonrasında da sana çölden nasıl çıkabileceğine dair ayrıntılları veririm.”

“Anlaştık.”

“Şanslısın” dedi Üçüncü Cadde’yi göstererek. “Bu senin otobüsün.”

Uli onunla vedalaştı ve Mallory içeri girerken o da otobüse doğru acele adımlarla yürüdü.

M3 tam hareket etmek üzereyken, yüksek motor gürültüleri duyunca geriye doğru baktı. Kapılarında Herkes Doysun Şirketler Grubu Yol Bakım yazan bir kamyon konvoyu, Çöpçüler ana-merkezinin önüne park ediyordu.

Uli bilet ücretini ödedi ve eflatun saçlı kilolu bir kadınla, bir deri, bir kemik kalmış yaşlı bir adamın arasına sıkıştı.

İlk patlama otobüsün camlarını parçaladı, cam kırıkları yolcuların üzerine yağmur gibi yağdı. Bunu iki patlama daha takip etti. Sonuncu ve en güçlüsü otobüsü havaya kaldırdı ve kenara attı.

Uli’nin göğsü inanılmaz bir ağırlıkla ezildi. Bir an için bayıldı. Kendine geldiğinde, nefes almaya çalışırken, içlerinde eflatun saçlı kadının da olduğu üç, dört kişinin üzerine yığılmış olduklarını gördü. Altında ise, bir koltuğun üzerinden geriye doğru düşmüş zayıf, yaşlı adam vardı, görünüşe göre ezilerek can vermişti. Bilincini kaybetmemiş olanlar acı içinde inliyor ve kıvranıyorlardı. Uli bedenler arasından kendine yol açarak otobüsün acil çıkış penceresine ilerledi, pencereyi iterek açtı.

İnsanlar teker teker dışarı çıkmaya başladılar. Sürücü, diğer bazı güçlü yolcular ve yoldan geçen bir adam yardıma gelince, Uli otobüsten atladı ve yıkılmış olan Çöpçüler Genel Merkezi’ne doğru koşmaya başladı.

Hâlâ tüten enkaza doğru ilerlerken, binanın içten çöken kısımlarını duyabiliyordu. Uli binanın esas giriş kapısını bulmaya

çalıştı fakat bulamadı. Dün şehir merkezinde olan bombalama bunun yanında çocuk oyuncağı gibi kalıyordu. Enkazdaki bir noktadan belli belirsiz yumruklama sesleri ve boğuk yardım çağlıkları duyuyordu. Hemen taş ve moloz parçalarını kaldırıp sokağa doğru fırlatmaya başladı.

“Buraya!” diye bağırdı. “Burada enkazın altında biri var. Biri bana yardım etsin!”

Çevredeki birkaç adam ve kadın yardıma koştu ve toz duman içindeki alandan tahta ve taş parçalarını kaldırmaya başladılar. On beş dakika sonra, enkazın altında kabaca üç metre ilerledikten sonra, bir çift kıvrılmış bacak çıkardılar. Uli dikkatlice kabarık saçlı bir adamın gövdesinin üst kısmını toprak üzerine çıkarmayı başardı.

“Arkadaşım tam şurada mahsur kaldı.” Adam az önce yukarı çekildiği deliği gösteriyordu.

Uli dikkatlice baktı ve tozlu karanlığın içinde acıdan kıvranan bir adamın gövdesinin alt kısmını seçti. Yirmi dakika kazdıktan sonra, Uli ve diğerleri sonunda ikinci adamı da yukarı çekebildiler.

“Benim adım Bernstein” dedi ilk kurtarılan adam, sarsılmış ve toz içinde.

“Ben, Woodward” diye öksürdü ikinci adam nefes almaya çalışarak. Birileri bir su şisesi uzattı, adam kana kana içti. Giysilerinin üzerindeki tozu silkeleyerek, ekledi, “Rikers’daki o piçler yaptı bunu”.

“Mallory’yi gördünüz mü?” diye telaş içinde sordu Uli, etraflarındaki yıkıntılara bakarken.

“Hayır, biz üçüncü kattaki arşiv odasında araştırma yapıyorduk” dedi Bernstein. “Sonra yer altımızdan kaymaya başladı.”

Uli izin istedi ve bir blok boyunca uzanan moloz dağının etrafında yürümeye başladı. Birkaç kişi daha enkazdan çıkarılmıştı ama yine de büyük çoğunluk toprağın altında mahsurdu. Dikkatle kulak kabartmasına rağmen başka boğuk çağlıklar veya duvarları yumruklama sesleri duyamadı.

Yaklaşık bir dakika sonra, Brooklyn ve Manhattan’dan itfaiye ekipleri olay yerine geldi, polis kuvvetleri de Domuzcuların

kaos ortamını kendi çıkarları için kullanmaları engellemek için geldi.

Biraz sonra polisler ve birkaç Şehir Meclisi çalışanı, enkaz altında kalanların feryat eden ailelerini ve yakınlarını uzaklaştırmaya çalıştı. Manhattan Çöpçüler itfaiye şefi, detaylı bir kazı planı çıkarmadan önce, başka bir göçük olması ihtimaline karşı sahaya bir mühendisin gelmesini bekliyordu.

Gaz ve elektrik vanaları kapatıldı. Mühendisin önerisi doğrultusunda, dört kurtarma ekibi aynı anda enkazın dört yanından kazmaya başladı. Birileri binanın kabaca çizilmiş planı üzerinde, Çöpçü ofislerinin yerini ayrıntılı bir şekilde göstermeye çalıştı. Uli, patlama anında Dropt'un Şehir Meclisi'nin on iki üyesinden sekizi ile toplantıda olduğu ofisin bölgesinde arama yapacak kuzey ekibinde çalışmak için gönüllü oldu. Mallory'nin onu geçirdikten sonra, oraya gittiğini tahmin ediyordu. İki kurtarma köpeği çağrıldı. Mühendis büyük makineler için daha erken olduğunu söylediğinden, küçük bir vinç ve çekici getirildi.

Biraz sonra Uli patlamanın yaratacağı sonuçları her yönüyle görmeye başlamıştı. Çöpçülerin tüm üst düzey yöneticileri, Mallory de dahil olmak üzere, yeryüzünden silinmişti. Onunla birlikte Uli'nin Kurtarılmış Şehir'den kaçma ihtimali de.

Mallory'yi hâlâ canlı bulma umudu ile kuzey duvarındaki enkaz kurtarma ekibine canını dişine takarak yardım etti. Her grup otuz kişiden oluşan bir insan zinciri oluşturmuş, elden ele tuğla parçaları dolu kovalar, tahta döşemeler, kırılmış duvar parçaları ve metrelerce elektrik kablosu taşıyordu.

Patlama 14:30'da gerçekleşmişti. Saat 16:30'da, kendi ekibi kurulduktan yarım saat sonra, ilk kurban grubuna ulaşılar, parçalanmış dört beden: Chelsea bölgesi konsey üyesi, onun yardımcısı, bir memur ve Dropt'un tekboynuz saç modelli sekreteri. Saat 17:30'da Uli üzerindeki gömleği çıkarmış, sadece tişörtü ile, Lucas isimli orta yaşlı bir adamdan aldığı kovaları, arkasındaki Marky isimdeki gence uzatıyordu. Uli her ikisinin de Kurtarılmış Şehre, Vietnam'a gitmek yerine Alternatif Hizmet programı çerçevesinde geldiklerini ve Çöpçülerin yerel sosyal programlarında çalıştıklarını öğrenmişti.

“Önce eski şehrimiz terör tehlikesi nedeni ile boşaltıldı” dedi Lucas, “şimdi de burada başımıza gelene bak.”

Uzayan saatlerin sonunda, üçü arkadaş olmaya başlayınca, Uli onlara hafıza kaybı yaşadığını anlattı ve sordu: “Esas New York’ta tam olarak ne oldu?”

“Bir terörist saldırı” dedi Lucas yorgun bir şekilde, Uli’ye içi alçı dolu kırk litrelik bir kova uzatırken.

“Aşağı Manhattan’da elli tane bomba ardı ardına patladı” diye açıkladı Marky.

“Bir milis saldırısı mı?”

“Hayır” dedi Marky, bir boruyu testere ile keserken. “Uran-yum, eski röntgen cihazlarında kullandıkları bir maden. Ondan yaklaşık iki yemek kaşığı kadarını küçük kurşun folyolara sarıp, ateşleyici olarak da M-80 kullanmışlar. Çok eski bir teknoloji ama bunlardan yüzlerce yapmışlar.”

“Kaç kişi öldü?” diye sordu Uli.

“En başta hiç kimse” diye cevapladı Lucas. “İlk başta, en kötü tarafı Manhattan’ın boşaltılmasıydı. Birçok fakir mahalle, bir gecede yerinden edilmiş orta sınıf insanların istilasına uğradı.”

“Albany çabuk uyandı” diye hatırlattı Marky, sırtarak. “Anında tüm kira düzenlemelerini ve kira artış kontrollerini askıya aldılar, böylece iki yıl içinde bölgede kiralar havan yaptı.”

“Unutma ki şehir iflasın eşiğine gelmişti” diye açıkladı Lucas. “Küçülen orta sınıfı kaybetmekten ödleri kopuyordu; bu, yoksulların canını okumak anlamına da gelse.”

“Bir iki yıl içinde, yoksul mahallelerde yıllardır yaşayan tüm kiracılar artık kiralari ödeyemez duruma gelmişti” diye devam etti Marky. “Yasadışı evden çıkarma bir salgın gibi yayıldı. Çalışan yoksul kesim kendini sokakta buldu.”

“Kaldırımların üzerinde sokağa atılmış mobilya tepeleri görüyordun.”

“Şehir bu konuda ne yaptı?” diye atıldı Uli.

“İlk başlarda Shea ve Yankee stadyumlarında barındırıyorlardı” dedi Marky, “fakat işler çabucak yozlaştı. Öfkeli kalabalıklar şehirde fink atmaya ve dükkânları ve mağazaları talan etmeye

başladılar. Milli güvenlik ve şehir yönetimi daha küçük kamplar kurma yoluna gitti; şehir parklarını karavan parklarına çevirdiler...”

“Yukarı Manhattan’ı unutma” diye sözünü kesti Lucas. “Harlem devasa bir çadır şehir olmuştu.”

“Federal hükümet ne zaman dahil oldu?”

“1971 yılının Temmuz’u inanılmaz sıcaktı” diye cevap verdi Marky, un ufak olmuş bir kova alçı parçasını boşaltırken. “İlk büyük elektrik kesintisi olduğunda, tüm yoksullar çıldırdı. Üç gün boyunca herkes ayaklandı. Manhattan saldırısından sonra ancak kendine gelmiş tüm yeni işyerlerine saldırdılar. Üç gün içinde şehir yeniden tamamıyla harap edildi.”

“Eee, herkesi toplayıp buraya mı tıktılar?” diye sordu Uli.

“O zamanlar büyük bir grup davası açılmıştı, bir arpa boyu yol alınamayan” dedi Lucas. “Kesintiden sonra Lindsay ve Rockefeller, Nixon’dan yardım istediler. Federal hükümetin bir planı vardı ama işler kontrolden çıktı.”

“Birçok kişi buraya gelmeyi kabul etti çünkü onlara Manhattan temizlendikten sonra geri dönecekleri söylendi” diye ekledi Marky.

“Tüm yoksullara da Manhattan’da öncelikli oturma verileceği söylendi, bir tür tazminat gibi.”

“Buna kim ön ayak oldu?” diye sordu Uli. “Bu pek Nixon’ın yapacağı bir şeye benzemiyor.”

“Demokratlar başlattı” diye anımsadı Lucas, “fakat sonraları karşı olanlar Kennedy’nin Yoksulluğa Karşı Savaş Hareketi, Lyndon B. Johnson’ın Büyük Toplum Hareketi ve paranın yoksullara gittiği gibi şeylerden dem vurmaya başlayınca... Cumhuriyetçiler işi ele aldı.”

Önlerindeki enkazda kopmuş bir ayak belirdi. Temizleyince, az sonra yeni bir sıkışmış insan yığına rast geldiler. Sonraki yirmi dakika boyunca, üç adam sessizce kopmuş uzuvlar, gövdeler, iki kafa, üç tane daha ayak ve sonra çok büyük bir ağıza benzeyen bir şey çıkardılar enkazın içinden.

Saat 19:30 sularında, altı beden daha buldular. Diğer üç ekibin buldukları ile birlikte, toplam ölü sayısı yirmi sekize ulaşmıştı. İki cesedin ellerinde, karalanmış elveda notları vardı. Bunlar, bazı insanların ilk patlamadan kurtulduklarını ancak kurtarılmayı beklerken kan kaybından öldüklerini gösteriyordu. Bu görüntü herkesi daha çok çalışmaya itti. Projektörler getirildi.

Zaman ilerledikçe, Uli'nin hattındaki Marky, Lucas ve diğerlerinin yerini başkaları almıştı. İlk baştaki gruptan sadece Uli kalmıştı. Mallory'yi bulana kadar da orada kalmaya niyetliydi. Saat 23:00'e doğru artık kovaları elinden düşürmeye ve çift görmeye başlamıştı. Grup arkadaşları sonunda onu biraz uyuması için gönderdiler.

Nevada Çölü için olağandışı sıcak bir geceydi. 7. Sokak, ikinci Cadde ve Bowery'nin keştiği köşeye bir sıra masa konulmuştu. 6. Sokak'ın oraya portatif duşlar, tuvaletler ve bir sıra da soyunma kabini indiriliyordu. Evi uzakta olan gönüllüler için, portatif yataklar getirildi ve 6. Sokak'ta yıldızların altına sıralandı.

Uli kendini sert yatağa bıraktığında öylesine yorgundu ki ayakkabılarını bile zar zor çıkarabildi.

39 Ekim 1980

04:03

El lambaları, bağışlar ve motorlar hızlandı. Uli, belediye başkan adayı James Dropt'un ölü bedenine ulaşıldığı haberi ile uyandı. Çöpçü TV ekiplerinin parlak ışıkları felaketin üzerine yansıyordu. Uli, Bowery'den yukarı doğru yürürken, ilk yardım ekipleri Dropt'un ezilmiş bedenini taşıyan sedyeyi sürüyorlardı. Tüm kurtarma ekipleri işi bırakmış, kaybetikleri liderlerini son bir kez görebilmek için kaldırımın kenarına dizilmişlerdi. Dropt'un cesedinin bulunması ile son umut kırıntıları da yok oldu. Uli bile üzöldü; çevresindekilerin toplu kederi kadar olmasa da. Mallory'nin kocasının vurulmasından bu yana, ilk Çöpçü zaferi ihtimali de böylece yok olmuştu.

Dropt'un bedeni ambülansın arkasına konuldu ve bir polis arabasının eşliğinde yavaşça hareket etti. Çalışanların çoğu ya işlerinin başına ya da açık havadaki dar portatif yataklarına geri döndüler. Uli sadece kısa bir an gördüğü lideri düşünürken, çevresindeki yataklarda yatan insanların ağladığı duyuyordu. Hafif bir uykunun ardından, ilk güneş ışıkları ile uyandı.

Masada, önünde tatsız bir tahıl gevreği, diğerleri ile dirsek dirseğe, diz dize otururken, Uli hem iyi hem de kötü haberler duydu. Daha bir saat önce, bodrum katında mahsur kalmış dört kişi canlı olarak enkaz altından çıkarılmıştı. Ama ne yazık ki, içlerinde Meclis üyeleri de olan yirmi iki kişinin cansız bedenine ulaşılmıştı. Sadece iki kişi kayıptı, bunlardan biri de Mallory idi.

Genel Merkez'in kenarına kurulmuş seyyar morgun yanından geçerken, Uli gördüğü şey karşında titredi. Bu Mallory'nin onca özenle kurtardığı yavru kangurunun ezilmiş bedeniydi. Küçük yavrunun bedenini gördüğünde Uli, Mallory'nin ölmüş olduğunu kalbinin derinliklerinde hissetti.

Öğleden hemen sonra Uli, küçük bir TV karşına toplanmış bir kalabalık gördü. Saygıdeğer Horace Shub Jr. bombalamayı kınayan ve değişik gruplara barış için yalvardığı konuşmasının ortasındaydı. Görünüşe göre, bir gece önce intikam almak isteyen Çöpçü çeteleri Kuzey Brooklyn'den gelip Queens'deki korunaksız Domuzcu mahallelerine girmiş, dükkânları ateşe vermiş ve düzen tekrar sağlanan kadar yirmi Domuzcuyu katletmişlerdi.

"James Dropt çok büyük iyi bir insandı" dedi Shub yapmacık içtenliği ve garip konuşma tarzıyla. "Çok çeşitli sorunlarımız için hep barışçı çözümlere inandı. New York'un Şehir Meclis üyelerine hem Eşit Yaratılmışlar Partisi'nin hem de Biz İnsanlar Partisi'nin üyelerine sesleniyorum: gelin bu nefrete bir son verelim ve birlik olalım ve bu iyi imanlı büyük ilçemize huzur ve refah getirelim..."

13:22

Uli başkanın konuşmasının sonunu dinlemedi. Bowery'den aşağı doğru yürürken, aklına Mallory geldi. Başta kişisel çıkarla-

rı içim kabul ettiği şeyi, şimdi onun anısına yapmaya karar verdi: Staten Island'a gidecek, ilçe başkanı bulacak ve Adolphus Rafique'i, belirleyici oyunu, sinema matinelerinin eski idolü Ronald Reagan'dan yana kullanması için ikna etmeye çalışacaktı.

Sonraki on beş dakika boyunca kurtarma çalışmalarına katılan tükenmiş genç gönüllüler, Uli'nin beklediği M3 otobüs durağına gelmeye başladılar. İçlerinden bir kaçı hâlâ öksürüyor ve etrafa toz zerreleri saçıyorlardı.

"En son durağa kadar ne kadar sürüyor yol?" diye sordu Uli şoföre, otobüs sonunda durağa yanaşınca.

"İki saaten biraz fazla, ama bak söylemedi deme, Shub yağmalara önlem olarak gece karartma emri verdi, o yüzden oraya giden sadece bir otobüs daha var. Gece seferlerini iptal ettiler."

"Bu tarafa gelen son otobüs kaçta?"

"Tam altıda kalkar."

Uli adama teşekkür etti ve biraz gözlerini dinlendirmeyi umarak bir koltuğa geçti. Tüm yorgunluğuna rağmen, gözlerini, çevresindeki bu tuhaf kopya şehirden alamıyordu. Uli, New York'tan hatırlayabildiği birçok yerin burada olmadığını fark etti. Little Italy, SoHo, Chinatown hepsi birleşmiş, küçük, tek bir mahalle olmuşlardı: LittleHoTown. TriBeCa ve Wall Street'in izi bile yoktu.

Battery'yi koruyan kum torbalarının üzerine inşa edilmiş taha köprüyü tırmanırken, kötü kokular yükselmeye başlamıştı bile.

Arkalarında bıraktıkları Manhattan'ın bu garip kopyasının si- luetini oluşturan Avrupa tarzındaki binalarda kasvetli bir şeyler vardı.

Yaşlı bir adam, otobüsün içindeki alüminyum tutunma borusu boyunca elini kaydırarak yürürken bir yanda da bir şeyler satıyordu. Uli adamın sakız sattığını düşündü, saçları kötü boyanmış orta yaşlı bir kadının adama on altılık pul verdiğini görene kadar. Karşılığında adam kadına kumaş kaplanmış bir mandal verdi, kadın mandalı geniş burun deliklerine üzerine dikkatlice oturttu.

“Kahretsin” dedi adam ona doğru yaklaşırken. “Sen...” Adamın dikkatini arka sıralardaki bir şey çekti ve Uli’nin yanından aceleyle geçip gitti. Uli döndü ve adamın kamburu çıkmış sırtına asılı bir kartonda *BURUN MANDALLARI!* yazdığını gördü.

“Affedersiniz” diye seslendi Uli. “Bana ne diyordunuz?”

“Ben sadece şuna bakıyordum.” Adam New York Limanı’nın çamurlu sularını işaret ediyordu. Siyah kaya yığının üzerinde açık yeşil renkli, yaklaşık iki metre boyunda bir kadın duruyordu: Özgürlük Heykeli’nin kötü bir taklidiydi bu. Yukarı uzanmış kolunun üzerindeki meşaleye biri, bir bira şişesi bantlamıştı. İnsan Hakları Bildirgesi’ni taşıdığı diğer koluna da içinde paslı tek bir golf sopası olan bir golf çantası bağlanmıştı. Aslında bu şehir, New York temalı bir golf sahasına benzediğinden, gayet mantıklıydı bu.

Uli’nin arkasındaki, harap olmuş Çöpçüler Genel Merkezi’ndeki kurtarma çalışmalarından yorgun düşmüş dört kova taşıyıcısı, arka koltuklara uzanmış, uyuyorlardı.

“Burun mandalı ister misin?” diye sordu satıcı.

Uli bir tane aldı ve tam burnuna yerleştirirken, üzerinden geçtikleri köprü ileri geri sallanmaya başladı.

“Bu lanet şey niye bu kadar kötü sallanıyor?” diye sordu Uli, mandal satıcısına ve ekledi: “Ben buralarda yeniyim.”

“Herkes Doysun şirketler Grubu bize on tane eski feribot verdi fakat buradan Staten Island, eski şehirde olduğundan çok daha yakın ve su da çok daha sığ. Bu yüzden mühendisler feribotları suya batırdı, üzerine tahta kalaslar döşediler ve bu boktan köprüyü yaptılar.” Mandal satıcısı, Uli’nin yüzünü dikkatle inceliyordu.

“Fakat kanalizasyon seviyesi yükseliyor, öyle değıl mi?”

“Artık değıl. Ama en kötü zamanında, sular köprüye kadar çıktı. İşte o zaman, Rafique bir kanal açmaya ve bir gün içinde suları iki metre indirmeye karar verdi.

Staten Island’a vardıktan birkaç dakika sonra, Uli donuk kırmızı renkli, yüksek kavisli kirişleri olan başka bir köprü daha gördü. “Bu Verrazano mı?”

“İsmi de köprünün kendisi gibi kısalttılar” diye cevap verdi adam. “Burada o sadece *Zano*.”

Otobüs yavaşca Richmond Yolu’ndan aşağıya inmeye başladı, tamamı ya da yarısı su altında kalmış, içinde kimsenin yaşamadığı lüks evlerin yanında geçiyorlardı. Park taşı döşenmiş yollar yerini kurumuş pislik dolu, dik bir yokuşa bıraktı. El yazısı ile yazılmış bir tabelada Hyman Boulevard* yazıyordu. Burası, üzerinde Dianne Colder’ın bağlanmış olduğu araba ile geçtiği yerd.

Birkaç kilometre sonra, bölgenin sığ bataklık kısmında, terk edilmiş daha fazla ev göze çarpamaya başlamıştı. Neredeyse askeri üstlerdeki lojmanlara benziyorlardı. Burada zemin oldukça kuru olmasına rağmen, daha önceki sel suları bölgeyi enkaza çevirmişti.

Otobüs, ara sıra siyah lağım ırmaklarından geçerek, küçük Staten Island yerleşimi boyunca değişik duraklarda durdu. Buralar Uli’nin daha önce Kurtarılmış Şehir’de hiç görmediği kadar çoraktı.

İlerledikçe, daha ilkel, küçük yerleşimler görüldü. Buradaki evlerin çoğu, eski tahta kasalardan ve muhtemelen Staten Island Havaalanı’nın faaliyette olduğu zamanlardan kalan palet tahtalarından yapılmıştı. Uli bir sefer de kuru otlardan ve soyulmuş ağaç kabuklarından yapılmışa benzeyen, saz çatılı külübelerden oluşan küçük bir köy gördü.

Ne zaman yokuş aşağı gitseler, koku daha dayanılmaz oluyor ve yollarda topraklı siyah sular akıyordu. Bu zehirli ırmaklardan geçmek için sürücü gaza sonuna kadar basıyordu. Belli ki burası büyük bir çevre felaketi kuşağıydı.

Aynı Manhattan’da olduğu gibi burada da terk edilmiş harap gecekondu bölgelerinin girişinde, üzerinde yerleşimlerin orijinal isimlerinin bozulmuş halleri yazan el yapımı tabelalar vardı: *Köpekdukmaz Tepeler, Yeni Mal Kumsalı, Muhteşem Katiller*.** İri kemirgen-

*Staten Island’daki Hylan Bulvarı’na bir gönderme. (ç.n.)

**Doggone Hills, New Dope Beach, Great Killers: Staten Island’daki Dongan Hills, New Drop Beach ve Great Kills mahallelerine gönderme. (ç.n.)

ler, belki de çayır köpekleri, yolun kenarına uzanmış geçen otobüslere bakıyorlardı.

Otobüs ilçenin güney ucunu doğru yaklaştıkça, yol daha da kötüleşti, gecekondu azaldı. Uli arasına yürüyen insanlar görüyordu. Çoğu pis ve hasta görünümlüydü, ilçenin kendisi gibi. İnsanların otobüse bindiği birkaç kez, Uli onların bu kokuya nasıl dayandıklarını düşündü. Bataklık sularına ve çorak tepelere bakarak ilerisini görmeye çalışarak, daha ne kadar yolları kaldığını merak etti. Bazen otobüs bir rampayı çıkarken, hafif bir çöl esintisi geliyor, sıcağa ve kokuya kısa bir süre çare oluyordu fakat daha sonra yol tekrar aşağı, sıvı bok sularına doğru inmeye başlıyordu.

Sonunda son durağa vardıklarında, otobüste Uli ile birlikte bir yolcu daha kalmıştı: arkada kıvrılmış uyuyan, gençten bir çocuk. Bu koku ve sarsıntıda uyumayı nasıl başardığı Uli için bir muamma idi.

“Tottenvile! Nut Central!” diye bağırdı sürücü, kapıyı açarken. Uli ona iyi günler dileyip otobüsten indi. Çocuk da onu takip etti ama sonra ters istikamete doğru yürümeye başladı.

Harap, tamire muhtaç büyük bir terminal binası, tepenin kenarında tek başına uzanıyordu. Burası Staten Island, Nevada’nın güney sınırıydı. Aşağıda sanki bir zamanlar genç takımın kullanmış olduğu tozlu bir spor sahası vardı: çocukların yokluğunu anımsatan rahatsız edici bir hatıra. Sahanın ilerisindeki eski uçak pisti, kanalizasyon çamurlarının altında kalmıştı.

Paslanmış bakır feribot binası, eski St. George iskelesine saygı duruşuydu sanki, her ne kadar eski New York’taki ilçenin tam aksi istikamete yerleştirilmiş olsa da. Binanın üzerinde elle yazılmış büyük bir tabela vardı: *Çok Kötü Şöhretli YENİ BİRLİK. Adolphus Rafique herkesle her zaman görüşür (kendisinin uygun olması halinde!!!).*

Terminalin etrafında eski kaplama kapılar ve tel örgülerle güçlendirilmiş kirli büyük pencereler vardı fakat etrafta kimse görünmüyordu. Uli binanın arka tarafını işaret eden solmuş kırmızı oku gördü, boğuk seslerin geldiği o tarafa doğru ilerledi.

Yarı çıplak bedenler güneşin altında, ter içinde, dumanların arasında el yapımı davulların tekdüze ezgisi eşliğinde şarkı söylüyorlardı. Kızılderililerle şehirli evsizlerin garip bir karışımı gibiydiler. Uli bunların Mallory'nin bahsettiği radikal çevreci grup, Yanık Adamlar, olduğunu anladı. Etrafta yarı evcil köpekler koşuşturuyor, tavuklar gıdaklıyordu. İslî bir ateş yanıyordu ortada. Belden aşağısını dizlerine kadar kapatan bir örtü sarınmış, yüzünde beyaz boyalar olan yaşlı bir adam dans etmeyi bıraktı ve Uli'ye baktı. Tozlu sahanın arkasında kalan bataklığın kenarında petek şeklinde kurulmuş çadırlar ve kartondan yapılmış bölme-ler vardı.

Uli terminalin arkasındaki çift kanatlı açık kapıya ulaştığında, karşısında iriyarı bir güvenlik görevlisi buldu. Üzerinde telefon ve bazı garip büro aletleri olan bir masanın arkasında oturuyordu ve elinde Tolkien'in *Hobbit*'inin yıpranmış bir baskısı vardı.

"Eğer Toksik Maddeleri Organik Olana Çevirme dersine geliyorsanız, o bu hafta iptal edildi" dedi adam, "ama eğer Fantezi Edebiyat dersine geliyorsanız..."

"Aslında ben Bay Rafique ile görüşmeyi umuyordum."

"Randevunuz var mı?"

"Yok ama dışarıda herkesle her zaman görüşebileceği yazıyor" dedi Uli.

"Eğer seçim çalışması yapmıyorsa" diye düzeltti görevli. "Biliyorsunuz hem belediye başkanlığı hem de başkanlık seçimleri için adaylığını koydu."

"Şu an uygun mu kendisi?"

"Duruma göre değişir. Domuzcu musunuz yoksa Çöpçü mü?"

"Hiçbiri değilim."

Güvenlik görevlisi işaret parmağını kaldırıp biraz beklemesini söyledi, sonra telefonu kaldırıp bir numara çevirdi.

"Neden tabelada Templehof Havaalanı yazıyor?" diye sordu Uli beklerken.

"O, Berlin'e havadan ikmal yaptıkları hava meydanı. Sel basmadan önce burası da pilotlu uçakların tüm ikmal malzemesini indirdikleri yerdî, böylece... Alo."

Görevli, Adolphus Rafique'in "randevusuz bir görüşme" için uygun olup olmadığını sordu. Bir dakika sonra telefonu kapadı ve "Rafique burada fakat ilk önce parmak izlerinizi alacağız ve kaydınıza bakılacak." Boş beyaz bir karton ve mürekkep ıstampa-sı çıkarttı.

"Kaydım olmadığını söyleyerek size zaman kazandırabilirim."

"Bu olası bir tutuklu olduğun anlamına gelir, bu da muhtemel bir terörist olduğun" dedi görevli, Uli'nin baş ve orta parmağının önce ıstampaya, sonra kartona bastırırken. Kartonu kurutmak için havada salladı, sonra siyah bir puro kutusuna benzeyen bir alete soktu. Alet köşeli yeşil sayıların görüldüğü küçük bir ekrana tellerle bağlanmıştı. "Değiniz gibi, herhangi bir partiye üye değilsiniz" diye gördüklerini deşifre etti görevli yüksek sesle.

"İşte bu yüzden Bay Rafique ile görüşmek istiyorum."

Görevli ona üzerindeki kileri çıkarmasını söyledi.

"Elle kontrol edemez misiniz?"

"Adolphus Rafique on suikasttan sağ kurtulmayı başardı. İki kez başından vuruldu. Birkaç yıl önce de herifin biri kalbine tah-ta bir sıruk sapladı."

"Nasıl hayatta kaldı?"

"Bataklığın oradaki Kızılderililer onun özel bir ruhu, *manası* olduğunu söylüyorlar. Hayatı boyunca devamlı seçim kaybetmek onu dokuz canlı yaptı."

"Böyle bir yeteneğim olsun isterdim" diye cevap verdi Uli, gömleğini ve pantolonunu çıkarırken. Çıplak bedeninin her bir noktası kontrol edildikten sonra, Uli kıyafetlerini tekrar giydi. Güvenlik görevlisi gömlek cebinin üzerine bir giriş kartı yapıştırdı ve ona 310 numaralı odaya gitmesini söyledi.

Binanın içinde, bir tabelada, "*GERÇEK YENİ BİRLİK. Bilmediğin şey, seni acıtır*" yazıyordu.

Tavandaki floresan lambaların çoğu, görünüşe göre, patlamış olmasına rağmen, binayı saran geniş camlı pencerlerden içeri gün ışığı giriyor, beyaz mermer yer döşemesi de ışığı yansıtıyordu. Uli, üzerinde bol bir siyah takım elbise olan buğday tenli genç bir adam görünceye kadar boş koridorlardan geçti. Adamın

yüzü hafif köseydi ve bağı gözlük çerçevesi belirgin kemerli burunun üzerinde bantla birbirine tutturulmuştu. Yanlarından beyaz uzun ipler sarkıyordu.

“Affedersiniz!” diye seslendi Uli ama adam acele adımlarla oradan uzaklaştı.

Uli sonunda yoga dersine benzeyen bir sınıfla karşılaşınca dek koridorlar boyunca, bir boş odadan öbürüne yürümeye devam etti. Katılımcılar dizlerinin birinin üzerinde eğilmiş, kolları havada, ‘savaşçı duruşu’nda duruyorlardı. Fakat burada tuhaf bir şey vardı. Sınıf garip bir biçimde uyumsuz görünüyordu. Uli birkaç dakika sonra sınıftakilerin hepsinin bir uzuvlarının olmadığına farkına vardı. Bu amputasyon geçirmişler için bir yoga dersiydi. Uli koridor boyunca ilerledi ve bir başka sınıfa göz attı.

Genç, esmer tenli bir hoca, daha yaşlı öğrencilerden oluşan bir sınıfa hitap ediyordu. Uli kapıya yaklaştı ve nereli olduğunu çıkaramadığı, koyu bir aksanla konuşan genç adama kulak verdi: “Kstrem sol, kstrem sağa sallantıda olan ortayı çökerme şansı verdi, onlar da bunu yaptılar. Oylarını ıvır zıvır şeylere veren sofu gerizekâlılar dümen kırdı, işçi sınıfı temel yaşam standardını kaybetti, tabii mankafalı gelecek kuşaklardan bahsetmeye bile gerek yok. Sağlık ve eğitime harcanabilecek milyonlarca dolar para, dünyanın bir uçundaki kazanılması mümkün olmayan rezillikliklere harçandı ki şirketler gizlice küçük cüzdanlarını doldurabilsin. Budalokratlık artık öldü, biz, seçmenlerin artık oy verirken eğitim düzeyini göze önüne alan ve duygusal saflılıklara kuşkuyla yaklaşan yeni oy kıstaslarına ihtiyacı olduğunun yaşayan kanıtlarıyız... Eğer insanlık ve Amerika ayakta kalacaksa, bunun için Akıllıkrat olmamız gerek! Eğer güçlerimizi harekete geçirebilirsek, o zaman on yıl, yirmi yıl sonra, New York’a döndüğümüzde kendi isyanımızı başlatıp gücü ele geçirebiliriz ki, bunu...”

Adam aniden durdu ve onu kapıdan izlemekte olan Uli’yi fark etti. Yabancı ideolog kapıyı üzerine kapatırken, Uli ona gülümsedi.

Uli koridorun sonundaki geniş merdivenlere doğru yöneldi, duvarda cam çerçeve içinde değişik dairelerin listesini gördü:

KORuMa 6ınDAKileR ve GöZALTınDAkileR DaiResi
SALGın HAZtaLıklAR ve AKut Hafıŝa K8ybı DAireSi
İklz TeLePaTisi & ŖEKil dEđiŖTir5e
WoWoKa KEhametleri- SüREsİz Ka4atılMıŖTır
tERÖr!sT ÖRGÜtl2R ve 0nlAR3N 1çOk FraKsiYİ0Ları daiResi

Listenin en altında da STATEN ISLAND İLÇE BAŖKANI, Oda 310 yazıyordu.

Uli üç katı koşarak çıktı. Her kapının üzerindeki altın renki küçük sayıları takip ederek, Adolphus Rafique'in odasını buldu. İrice bir sekreter Uli'ye detaylı bir form uzatıp: "Eğer onunla görüşmek istiyörsanız bunu doldurmanız gerekli" dedi.

Uli forma şöyle bir göz attı: *Ad, Soyad (Hem Nevada hem New York için), Adres (Nev. & New), Doğum Tarihi, Meslek, (Nev. & New).* İkinci sayfanın arkasında, *Kişisel Görüşler (isteğe bağlı),* başlığının altında daha garip sorular vardı, *Geçmiŝteki ve Ŗu Anki Çete ve Parti Bağlantılarınız ile başlıyor, Sıcak Gündem Maddeleri Üzerine Görüşleriniz, Yaşam Yanlısı veya Tercih Yanlısı'na geçiyor.* Yanında da *Sabıka Kaydınız* yazıyordu.

Daha okumayı bile bitiremeden, şaşı gözlü, yaşlıca bir adam bekleme salonuna girdi ve "Bay Rafique sizi bekliyor" dedi.

Uli ilçe başkanın odasına girdiğince, Rafique elini sıktı ve boş formu aldı, sonra "Bana neden tanıdık geliyor yüzünüz?" dedi.

Uli omuzlarını silkti ve "Formu doldurma şansım olmadı çünkü..."

"Gözlerim rahatsız zaten" dedi Rafique. "Otur ve bana kendinden bahset." Adam eski ceketini koltuğunun arkasına attı.

"Peki, bir gün kendimi JFK Havaalanı'nın dışında yürüken buldu, kendi kendime Dropt'u öldürmekten bahsediyordum ve oraya nasıl geldiğim hakkında hiçbir fikrim yoktu. Gerçi artık bazı şeyler hatırlamaya başlıyorum, genel bir hafıza kaybı geçirdim..."

"Çöpçülerin radyosundan, Cooper Union'ı havaya uçurduklarını duydum az önce" dedi Rafique, "Onu *sen* öldürmedin değil mi?"

“Hayır.”

“Ne hakkında konuşmak istiyorsun?”

“Uzun boylu havalı bir sarışınla karşılaştığını hatırlıyor musun?”

“Aaa evet, şu lobici” dedi iç çekerek. “Bana bunu verdi.” Rafique kıllı bileğini açmış, en son model dijital bir saat gösteriyordu. Üzerinde Herkes Doysun Şirketler Grubu’nun logosu vardı: kahverengi tenli bir bebek, beyaz bir kadının göğsünden süt emiyordu. “Bir de büyük bir kahve fincanı.”

“Onunla ne konuştuğunu sorabilir miyim?”

“Ben muhafazakârlık ve liberalizm üzerine entelektüel bir tartışmaya girişmiştim ki, bir baktım kadın pantolonumun fermuarını indiriyor.”

“Sonra ne oldu?”

“Ona seks yapmamaya yemin etmiş bir Budist olduğumu açıklayınca da bana cephane teklif etti, seçmenlerimin kararını hiçe sayarak başkanlık seçimleri için oyumu Demokratların lehine kullanmam için.”

“Elbette, oyunu Demokratlardan yana kullanmanı istemesi çok mantıklı” dedi Uli.

“Hıı, bunu anladım zaten” diye cevap verdi Rafique.

“Eğer Cumhuriyetçilere verirsen oyunu, sana sınırsız su arıtma tabletleri...”

“Sen o tabletlerin arıttığı suyu içtin mi hiç, iğrenç!”

“Bak, eğer Spencer Tracy tekrar seçilirse...”

“Ronald Reagan” diye düzeltti Rafique. “Bunu artık bir önemi yok çünkü seçilmesi mümkün değil.”

“Neden?”

“Ev yapımı bir radyodan duydum, bir grup İranlı öğrenci Tahran’daki Amerikan Büyükelçiliği personelini ele geçirmiş, rehin tutuyorlarmış” diye açıkladı. “Reagan bu konuda daha herhangi bir şey yapmadı, Amerikan halkı bu tür şeyleri affetmez.”

“Doğru değil bu” diye cevap verdi Uli. Bunu nasıl bildiğini bilmiyordu ama bir şekilde biliyordu işte: “Bir Demokrat askeri güç kullanmazsa, insanlar bunu zayıflık olarak yorumlarlar. Bir

Cumhuriyetçi güç kullanmadığında ise, bunu bir çekince olarak görürler.”

“Bunu göreceğiz” dedi Adolphus Rafique, Uli’nin söyledikleri hoşuna gitmişti.

“Konu şu ki, eğer Reagan göreve tekrar seçilecek olursa, aşırı tüm hükümet harcamalarını kesecek. Burayı da kapatacak ve buradaki herkesi de bir Jersey varoşuna, Orange veya Newark’ün oralara büyük bir ihtimalle, tıkacak.”

“Bunu nasıl bu kadar kesin söyleyebiliyorsun?” diye sordu Rafique.

“Bu A Planı” diye cevap verdi Uli düşünmeden, sonra bir an donup kaldı. Görünüşe göre hafıza kaybı barajında ince çatlaklar vardı: New York’lu sığınmacılar konusunda ne yapılması gerektiği üzerine idari toplantılar ve meclis görüşmelerinden parçalar hatırlıyordu. Zihni bir anda bütçe harcamalarının ve öngörülen kısıtlamaların grafikleri ile doldu. Kongre üyes Chilsom ve New York Senatörü Javitz ortak bir yasa tasarısı teklifi vermişlerdi. Her iki taraftan uzmanlar ve yorumcular, siyasi açık oturumlarda ateşli bir şekilde bunu tartışıyorlardı. Herkes A Planı’ndan yanaydı çünkü bu tasarı hiç kimseyi dışlamıyor ve bu tasarı çerçevesinde her hangi bir insan hakları ihlali yapılmıyordu. Plan en basit şekliyle, yerlerinden edilmiş New York’luları binaların sayıca çok ama bakımsız olduğu New Jersey eyaletinin ekonomik olarak geri kalmış bölgelerine nakletmeyi öngörüyordu. Toplu üretim karavanlar da barınma için kullanılabilirdi. Böylece federal hükümetin para yardımı hem darboğazdaki yerel ekonomilere gidecekti hem de yeni evsiz kalmış kazazede insanlara. Fakat ilk önce, bunun New Jersey’de referanduma konulması kararlaştırıldı. İşte o zaman yerel lobicilerden oluşan bir koalisyon, televizyon ve radyo programlarını satın alarak öneriyi yaylım ateşine tuttular, paranoyak bir şekilde eğer tasarı meclisten geçerse Doğu New Jersey’nin kalıcı bir getto olacağını bas bas bağıldılar. Referandumda öneri reddedildi, tasarı düştü ve lobiciler anında Amerika’nın ilk Kurtarılmış Şehir planını ortaya attılar. Böylece bahtsız insanlar, kendileriyle birlikte

çevrelerindeki toplulukları da batırmadan, tekrar kendi ayakları üzerinde doğrulacaktı.

“Bak” dedi Rafique, “sen oldukça akıllı birine benziyorsun, onun için sadece şu kadarını söyleyeyim, biz, Staten Island’daki insanlar huzur içinde yaşamak istiyoruz. Yıllar boyunca her iki tarafın da yağmacı çeteleri, insanlarımıza saldırdı, buraları çöplük olarak kullandı. Gıda konvoylarımız kaçırıldı, sularımız Jamaica Körfezi’nden kesildi. Lanet olsun, Manhattan’ı kurtaran kanalı yapmamızdan sonra bile Çöpçüler bize hâlâ saldırıyor. Diğer insanlarla aynı kaynaklara sahip değiliz. Onun için o cephaneliklere ihtiyacımız var.”

“Mallory’yi tanıyor muydun?”

“Şu eski belediye başkanı ile evli olan meclis üyesi mi?”

“O da patlamada öldü.”

“Çok kötü. Onu sevmiştim. Bir zaman burada takıldı, Leary’nin grubu ile.”

“Seninle konuşmamı istemişti, şey olmadan önce...” Uli durakladı. “Öldürülmeden önce, oyunu değiştirmeye ikna etmek için sana ulaşmayı denememi istemişti benden.”

“Eğer Çöpçüler göründükleri kadar şerefli olsalardı, yıllar önce kanalizasyonumuzu tıkamazlardı.” Adolphus belli ki kararını vermişti.

Uli, Rafique’in masasının arkasındaki duvar saatine baktığında, altıya beş dakika kaldığını gördü şaşırarak. “Kaba olmak istemem ama Staten Island’dan bu geceki son otobüs birkaç dakika içinde kalkıyor.”

“Fırla.”

Uli, Rafique ile vedalaştı ve merdivenlerden, koridorlardan, büyük ve esintili terminal binasından son hız geçti. Tozlu yola doğru birkaç yüz metre koşmuştu ki, bir şeyin yerde yattığını ve uzun, kahverengi kuyruğunu rüzgârda salladığı gördü.

Bu, büyük bir pumaydı, muhtemelen çevredeki ormandan inmişti. Ağır ağır yerinde kalktı, gözlerini Uli’ye dikti ve yavaşça sokulmaya başladı. Uli ileride kalkan bir toz bulutu gördü. Altı otobüsü son durağa yaklaşıyordu.

Uli derin bir nefes aldı, taşlı tarlaya sapıp otobüsün önünü kesmeyi aklında geçirdi fakat puma yaklaşmaya devam ediyordu. Devasa hayvan ile arasındaki yaklaşık on metre mesafeyi korumaya çalışarak, YB binasına doğru gerisin geriye gitmeye başladı. Uli günün son otobüsünün yolun sonuna vardığını ve binecek yolcu göremeyince büyük bir daire çizip Manhattan'a doğru yavaşça yol aldığını çaresizlikle izledi.

"Bekle! Dur!" diye bağırdı Uli, araca el sallayarak.

Bu sadece koca kediye daha da tahrik etmeye yaradı.

"Siktir!" diye mırıldandı, ana kapıyı iterken.

"Ne oldu?" diye sordu güvenlik görevlisi.

"Peşimde bir puma var!" dedi endişeyle kapının dışına bakarak.

Görevli yan kapıyı açtı ve sordu, "Buralarda bir puma gördünüz mü?"

"Evet, az önce uzaklaştı" dedi yumuşak bir kadın sesi. Uli arkasına döndüğünde uzun boylu, açık buğday tenli, etkileyici bir kadınla yüzyüze geldi.

"Çok büyüktü" dedi yüzünde beyaz krem olan yaşlıca bir adam. Kadının geldiği kapıda göründü.

"Otobüsümü kaçırmama neden oldu" dedi Uli. "Şimdi tüm lanet gece boyunca burada kaldım."

Belli ki kör, çok yaşlı kambur bir adam, beyaz bastonunu yardımıyla yanlarına geldi. Kırışık avucunu nazikçe uzun boylu kadının sırtına koydu.

"Seni misafir edelim" diye önerdi beyaz yüzlü yaşlı adam.

"Kalamam" dedi, "halletmem gereken bazı şeyler var." Şimdi onlara şu hafıza kaybı tantanası ile anlatacak gücü yoktu.

"Durumundan haberdarız" dedi kadın, yaşıtı gibi duruyordu. Uzun, kaslı bacakları vardı, ayakları çıplaktı.

"Hem" diye ekledi adam, "Domuzcular az önce Çöpçüler Genel Merkezi'ni havaya uçurdu. Orada isyan çıktı. Bir de üstüne üstlük bugün dolunay var. Geceyi burada geçir, bırak onlar birbirlerini öldürsünler."

“Bakın, ben sadece buradan defolup gitmek istiyorum” diye cevap verdi Uli.

“Belki neden buraya gönderildiğin üzerine daha fazla kafa yormalısın” dedi uzun boylu kadın.

“Benim hakkımda ne biliyorsunuz.”

Kör ihtiyar ileri geri sallanarak anlaşılmayan bir şeyler mırıldanıyordu.

“Ne diyor?” diye sordu Uli.

“Wovoka seni çağırırdı” diye cevap verdi kadın.

“Bunu mu dedi?”

“Hayır, o kör, sağır ve dilsiz” diye açıkladı kadın ve tekrarladı, “Wovoka seni çağırırdı.”

“Ne için?” diye sordu Uli.

Beyaz yüzlü yaşlı adam omuzlarını silki. “Belki kim olduğunu bulmana yardım edebiliriz ama garanti veremeyiz.”

“İlginize gerçekten teşekkür ederim ama ben bu Kızılderili hokus pokuslarına inanmıyorum. Ayrıca eklemeliyim ki param falan yok, eğer peşinde olduğunuz bu...”

“Bu gece her halükârda burada kalmak zorunda olduğuna göre, önünde iki seçenek var” dedi yüzünde beyaz krem olan adam, belli ki şefti. “Şehre yürüyebilirsin ki bu ciddi bir mesafe *eğer* yolu biliyorsan. Veya küçük bir gezinti için bize katılabilirsin hava hâlâ tam kararmamışken. Neden burada olduğuna dair bir fikir verebilir bu yolculuk sana. Sonra da yemek yeriz ve bizimle gecelersin.”

“Bu yolculuk tam olarak nereye olacak?”

“Dünyanın kafatasındaki bir çukura, orada geçmiş ve geleceğini görebilirsin” dedi uzun boylu kadın. “Oranın bu dünya ile öbür dünya arasındaki geçit olduğuna inanılır.”

“Ve aynı zamanda çok güzel bir kaya oluşumu” dedi Kızılderili şef.

“Ne kadar uzakta?”

“Gidiş dönüş iki saat” dedi kadın. “Eğer şimdi yola çıkarsak, geç bir akşam yemeği için geri dönebiliriz.”

“Neden beni bu yere götürmek için bu kadar heveslisiniz?”

“Bunun için görevlendirildik” diye cevapladı şef.

“Kimin tarafından?”

“Bak” dedi kadın aklından geçenleri okur gibi, “korkunu anlıyorum fakat bu, biraz güvenirsen, hayatını değiştirecek anlardan biri. Geç oluyor, ciddi bir zaman sıkıntımız var fakat seni temin ederim ki güvendesin ve hatta neden burada olduğunun açıklamasını bile bulabilirsin belki orada. Bu arada, diğer tüm sorularına kayıkta cevap verebiliriz.”

Başka şartlar altında, kaçık oldukları aşikâr bu tiplerle bir yere gitmesi söz konusu bile olmazdı; ama bunca zahmete, onu öldürmek için girmeleri de akla yatkın değildi. Öte yandan, onu öldürmek istiyorlarsa bunu yapmak için sabaha kadar vakitleri olacaktı.

“Gidelim o zaman.”

Şef alçak sesle ama keskin bir ıslık çaldı derinden, sonra Uli’yi aşağıya, pis kokulu su birikintisinin kıyısına doğru götürdüler. Kaslı bir adam, iğrenç kokan sulara kürek çekerek uzun ve su alan bir kanoyu yanlarına yanaştırdı. Uli kanoya binerken yüzünde kurumuş beyaz krem olan şef ve uzun, kaslı kadın kanonun yanlarından tuttular. Kör ihtiyar kıyıda kaldı, adam ve kadın eskiden havaalanı olan bataklıkta kürek çekmeye başladılar. Şu korkunç koku bile Uli’nin halüsinasyon görmesine yeterdi.

Kıyidan uzaklaştıklarında, Uli kazara sandalı salladığı zaman, şef bu küçük su birikintisinin Ölüm Koyu diye bilindiğini, eğer suya düşecek olurlarsa, gün sona ermeden telef olacaklarını söyledi.

“O halde bu durumda can yeleği bir işe yaramaz sanırım” diye cevapladı Uli, burun deliklerini kapatarak, sonra sordu, “Siz Kızılderili kabilesi gibi bir şey misin o zaman?”

“Aslında ben Budistim” diye gülümsedi. “Eskiden Harvard’da psikoloji profesörüydüm.”

“Burada ne işin var?”

“Bazı zihin açıcı haplar kullandım ve başkalarına da bunu yapmasını tavsiye ettim, sonunda tutuklandım. Nixon’ın kendisi beni buraya yolladı” dedi, neredeyse gururla.

“Peki kabilenizdeki diğ erleri? Sizin  evreci teröristler olduğu-
nuza dair bir Şeyler duydum.”

“Kadim Doğa Ana, hepimiz için önemli” diye konuştu kadın,
“fakat çoğumuz Bay Area’dan gelen eski Kazıcılar veya New
York’tan gelen Yuppileriz. Benim adım, bu arada, Bea.”

Uli kadının elini sıktı ve adaman döndü. “Bu zamazingonun
başında sen mi varsın?”

“Asla. Kabilenin Şefi olarak bir domuzu seçtiler, Domuzculara
gönderme olsun diye, ama o da birkaç yıl önce öldü. Ben, Tim.”

“Bu bölge Yeni Birlik’e mi ait?”

“Aslında bu bölge Paiute ve Shoshone Kızılderili kabileleri-
nin. En azından geçen yüzyıl  yleydi. Fakat ondan daha önce,
Nevada’nın bu kısmı Kutsal Mağaralar b lgesiymiŐ binlerce yıl
boyunca, biz de buna inanıyoruz.”

“Neredeler?”

“Altımızda, etrafımızda. Çok büyük yeraltı mağaraları, su taşı-
yan kaya katmanları var. Yerleşim bölgesi için bu lanet su yolunu
inşa etmeye baŐladıkları zaman buradaki uzun lav tünellerinin
ve yeraltı ırmaklarının yataklarını deėiŐtirdiler. Tahliye borularını
büyük ihtimalle Kızılderililerin ruhları tıkadı, kutsal yerlerini kir-
lettikleri için. Buranın dünyanın birçok dağınık kabillesi için son
durak olacağını  ng ren yüzyıllar öncesinden kalan kaynaklar
var.”

“Kim kaydetmiŐ?”

“Beyazlar tarafından yetiŐtirilen bir Paiute mistik. Albino
adam kendini yok ederken, bufalo sürülerinin otlayacağı tezek
doluy   ayırılardan bahsediyor.”

“Siya  Geyik kabilesinden miydi?”

“Hayır. Wovoka. Fakat beyazlar ona Hıristiyan bir isim vermiş-
ler, Jackie Wilson.” Uli, Flatbush Caddesi’nin, diğer isminin bu
olduğunu hatırladı. “Devamlı buraya geri dönmüş sığınmacı kılı-
ėında, Manhattan’dan geldiğine yeminler etmiş her seferinde.”

“Ne demek geri geldiğinde?”

“Aslında hiç gitmedi, hep buradaydı” diye düzeltti Tim. “Jackie
Wilson yüzyılı aşkın bir süredir burada, yaŐlanmadan bekleye-

rek, bir şey söylemeden sadece bilerek, umut etmeden sadece var olarak.”

“Ve bu adam mı beni çağırın?”

“Evet.”

“İsmimi mi verdi?”

“Evet, ayrıca yüzünü de tarif etti.”

“Peki ismim ne benim?”

“Ew-el-la-lee.”

Bu iki gün önce Brooklyn’de duyduğu diğer isme çok benziyordu, Huey. “Neden burada olduğumu söyledi mi?”

“O sorulara cevap vermez. Sadece gösterir.”

Devamlı daralan su yolunda on dakika daha kürek çektikten sonra Uli, “Tam olarak nereye gidiyoruz?” diye sordu.

“Bu Staten Island’ı kaplayan suları tahliye etmek için Rafique’in yaptırdığı kanal” diye sakince cevapladı Tim. “Eski bir göl yatağına gidiyor ve onun sonunda da Goethals Köprüsü diye bilinen yer var. Aslında Goethals havzasını çevreleyen kayalar çöktü, bu nedenle o şimdi sadece sallanan...” Şefin konuşmasına bakılırsa, kokuların onu rahatsız etmediği belliydi. Tam da Mallory’nin anlattığı gibi, buraya geldiğinden beri gördüğü herkes Staten Island’da hayatta kalmak uğruna duyularından vazgeçmişti, koku duyuları olduğuna dair hiçbir iz kalmamıştı.

“Peki yüzündeki o beyaz şey ne?” diye sordu Uli, şefe, kokuyu aklından çıkarmaya çalışarak.

“Ben İrlandalıyım. O güneş kremi. Burada deri kanseri olmak işten bile değil” diye cevap verdi adam, Uli otobüste aldığı burun mandalını cebinden çıkarırken. “Sen iyi misin?”

“Burnum acımasız ve çileli bir şekilde ölüyor.” Uli’nin yüzünden yaşlar akıyordu. Sinüsleri tıpkı kanalizasyon ırmağı gibi tıkalı da olsa, zehirli dumanlar sanki vücudundaki her gözenekten içeri giriyordu.

“Ah! Bunu senin için getirmiştım” dedi Tim, kemerinden bir şey çıkardı acele etmeden. Uli’ye küçük bir teneke kutu verdi, “Seni Wovoka ile buluşman için hazırlamalıyız. Kanoya uzan, burun mandalını çıkar, şundan biraz üstdudağına sür, gözlerini kapat ve sadece sesime konsantre ol.”

Uli kutuyu açınca renksiz bir merhem gördü ve merhemini birazını burun deliklerine sürdü. E-coli bakterisi bağırsaklarına sapladığı uzun ve ince pençelerini aniden gevşetti. Güçlü bir mentol kokusu sinüslerini özgürlüklerine kavuşturdu. Kanonun arka tarafında sırtüstü yatarak, gözlerini kapattı ve şefin söylediklerini dinlemeye başladı: “Hedefimize varınca yapacağın şey yaygın olarak *iki yerde birden olmak* olarak bilinir. Wovoka’nın yar-dımı ile bu seyahate çıkacaksın.”

“Nereye?”

“Buna sen karar vereceksin” dedi Tim. “Şimdi senden tek isteğim rahatlamaya çalışman ve zamanı geldiğinde kendini bırakman. Anlıyor musun?”

“Pek değil.”

“Pratik yapalım. Ben seni bir görüntünün içine koyacağım ve senden sadece kendini bırakmaya çalışmanı istiyorum.”

“Tamam.”

“Serin bir kasım akşamı hayal et. New England ormanının tepelerinde yürüyorsun, ayağının altında yumuşak çam iğnelerinden oluşmuş süngerimsi bir zemin var. Nefes alıp verirken, bunu düşünmeni istiyorum. Nefesinin bir kuşun ruhu olduğunu hayal et, çevrene bak ve kuş rehberini bulmaya çalış, bırak seni ağaçların, geniş otlakların üzerinden uçursun. Sadece nefes al, nefes ver ve rehberinin peşinden git.”

18:53

Kendini pastoral bir görüntü içinde uçan bir güvercin olarak hayal ettiği, yaklaşık yarım saat süren meditasyondan sonra, Uli’nin sakini iç gerçekliği bir anda bozuldu. Kano sağa sola salanmaya başlamıştı. Kadın savaşçı, “Hadi gel. Yürüyerek devam edeceğiz” dedi.

Vücutlarını örten birkaç bez parçasından ve el yapımı ayakkabılarından başka üzerlerinde bir şey olmayan üç refakatçisi onu bekliyorlardı.

Uli ayağa kalktığında, Bea ve sessiz kürekçi kanoyu kıyıya çektiler, ters çevirip içine sızmış olan iğrenç kokulu suları süzdüler. Adam sandalın önündeki uzun ve kalın halatı çözdü ve geniş göğsüne doladı.

“Atık suların bu kadar uzağa kadar ulaşmasına şaşırdım” diye yorum yaptı Uli.

“Bunlar Staten Island’dan tahliye edilen sular” dedi şef ve diğer üçünü bir dizi devasa basamak gibi görünen taşlık düzlüğe doğru yönlendirdi. Batan güneşin bakır renkli ışıkları her şeyi aydınlatmasına rağmen, Uli bulutlardan zirveyi göremiyordu. Arkasına dönüp baktığında, Staten Island’ın ayaklarının altında olduğu gördü. Pis suların siyah çizgileri yaşlı birinin elindeki damarlar ve varisler gibi kıvrılıyordu. Manhattan ve Brooklyn uzakta, zar zor görülüyordu.

“Burası ne?”

“Burası çok büyük, çok yaşlı bir yanardağı” diye cevap verdi Tim. “Dünyada bunlardan sadece birkaç tane kaldı. Bazılarının normal bir yanardağdan binlerce kat büyük olduğu tahmin ediliyor. Ve tahrip etme güçleri çok fazla. Hatta binlerce yıl önce bunlardan bir tanesi Afrika’da neredeyse insanlığın sonunu getiriyordu. Patlamadan sonra, sadece yedi bin kişinin hayatta kaldığına inanılıyor.”

“Ve bu onlardan biri mi?”

“Tüm yerleşim bu dev yanardağın üzerine kurulmuş. Kutsal mağaralar onun lav tünelleri ve kraterleri ve bir gün patladığında bu tüm ülkenin sonu olacak.” Tim durakladı. “Garip şeyler, burada sadece onlar için dua ettiğimiz veya eski Kızılderililer öyle dediği için olmuyor. Oluyorlar çünkü burası bir geçit. Kelimenin tam anlamıyla sonun başlangıcı. Birkaç dakika içinde Goethals’a indirileceksin ve bu muhteşem güce hiç kimsenin bu zamana kadar yaklaşmadığı kadar yaklaşacaksın.”

“Yılanlar tarafından ısırılmayacağım değil mi? Yılanlardan korkarım ben.”

“Hayır, sadece biraz terleyeceksin.”

Uzun bir düzlüğe varıncaya kadar birkaç yüz metre daha tırmanmaya devam ettiler. Uli tam yürüyüşün kolaylaşacağını düşünürken, toprak ayaklarının altında parçalanmaya başladı. Sanki düşman bir gezegenin yüzeyinde yürüyordu. Dibi görülmeyen, üstünde buhar tüten göllerin ve gayzerlerin yanı sıra çukurlar ve dik uçurumlar belirmeye başladı.

Taş bir rampa gibi yükselen ve altında fokurdayan bir vadi olan devasa kayalığa ulaştılar sonunda. Kayalığın ucuna doğru birkaç yüz metre kadar gittiler, kaya neredeyse tümüyle sisler içinde kaybolmuş gibiydi.

Kaslı kürekçi tuttuğu kalın halatı aldı ve karmaşık düğümler atmaya başladı.

“Seni aşağı indirdiğimizde, gözlerini kapamanı ve kanoda yaptığın gibi konsantre olmanı istiyorum” diye talimat verdi Tim.

Kaslı adam Uli’ye sıcak taşların üzerine uzanmasını söyledi, kollarının ve bacaklarının etrafına yavaşça düğümler attı ve sonra halatı bir emniyet kemeri gibi örmeye başladı.

“Rehberin ne tür bir kuştur?” diye sordu.

“Ben bir güvercin hayal ettim.”

“New York’un uçan fareleri, harika! Şimdi, yeşil tarlalar yerine, bırak kanatlı kemirgenin seni New York’ta özel bir yere götürsün.”

“Bunu burada yapamaz mıyız?” diye sordu Uli, çıkıntının kenarındaki kuru toprağı kastederek.

“Goethals üzerinde görülen hayaller en güçlüleridir.”

“Benim New York’a dair anılarım çok güzel değil.”

“42. Sokak’ı hatırlıyor musun?”

“Galiba” dedi Uli ve gözlerini kapatınca Times Square’in bir kartpostal üzerindeki görüntüsünü hatırlamayı başardı.

“Sadece ona odaklan” dedi Tom.

Bea ve kürekçi, kalın halatın boşta kalan uçlarını bellerine sararak Uli’yi kayanın dar çıkıntısından aşağıdaki sisli yarığa doğru indirdiler. Uli, sabit bir süpermen gibi dümdüz dururken, derin ve fokurdayan kazanın yüzeyini kaplayan, kraterden yükselen buhar bulutunu gördü. Korkuyu savmak için gözlerini kapadı

ve 42. Sokak'ın atan kalbinin etrafında keşisen caddelerin arasında sıkışmış, yan yana duran eski binaları hatırlamaya çalıştı.

Aslında çok fazla ayrıntı hatırlayamıyordu. Orta büyüklükteki binalar ve geçen yüzyıldan kalan süslemeleri ile alçak tiyatro binaları, New York'un çatlak kaldırımları boyunca sıralanıyordu. Garip görünümlü, gelecekte gelmiş gibi duran beyaz yapı –Allied Chemical binası– haberler başlıklarının geçtiği ışıklı ekranı ile meydanın ortasında duruyordu.

Bir kamyonun egzozu bir güvercin sürüsünü havalandırdı. Kuşlar sanki harap binaların pervazlarına doğru fırlatılmış gri tüylü bombalar gibi yoğun ama karmaşık bir düzende havaya yükselirken, Uli onları izledi. Ve şimdi farkına varıyordu ki, o da onlardan biriydi. Fakat Times Square'de değildi, şehir dışında kalan, hangisi olduğunu bilemediği bir banliyödeydi. Geri tepen şey egzoz değil, çelik bir battaniyenin altına bastırılmış dinamitlerin patlamasıydı. Bir mahellenin içinden geçen yeni bir yol yapılıyordu. Sonra, sanki kendi geçmişinden eski fotoğrafları görmüş gibi, ülkenin en iyi üniversitelerinden birinde okuduğunu hatırladı ve Meksika'ya gittiğini. Uli'nin bunu neden gördüğüne dair hiçbir fikri yoktu, gördüklerini kafasından uzaklaştırarak düşüncelerini tekrar Times Square etrafındaki uyumsuz binalara yönlendirdi.

Zaman yavaşlamıştı sanki. Omuzlarından, belinden ve bacaklarından nazikçe saran, ustaca yapılmış emniyet kemeri sayesinde sanki uçuymuş gibiydi.

42. Sokak'ın bulanık görüntüleri netleşti. Times Square fotoğrafındaki binalar, satranç taşları gibi hareket etmeye başlamıştı. Sanki geniş bir objektif, keskin bir odağa ayarlanmış gibi, canlı ayrıntılar görmeye başladı. Hayal bile edemeyeceği insanların yüzlerini gördü. Eski binaların cephelerinde saçaklar, frizler ve girintili çıkıntılı süslemeler belirdi. Neon ışıklar ve renkli reklam panolarını seçti zar zor. Gişe filmleri ve müzikaller bu büyük, şehir ormanda arsızca pazarlanıyordu. Bir reklam panosundaki dev kovboyun ağzından sigara dumanına benzetilmiş duman halkaları çıkıyordu.

Yollardaki çukurlar ve çatlakların ince ayrıntılarıyla birlikte kaldırımdaki çöpler de kadraja girdi: sigara izmaritleri, kırılmış dondurma çubukları ve yırtılmış otobüs tarifeleri yol kenarındaki çöp dolu yağmur oyuklarında ıslanmıştı. Uyuşturucu satıcıları, fahişeler, pezevenkler ve polisler, hepsi kendi fani rollerini oynamaktaydı. Sanki daha büyük bir beyin Uli'nin kafatasına çıkmış ve yorgun hafızasını zorla ele geçiriyordu.

Karanlık çöktükçe, daha çok insan sökün etti. Tiyatrolar ve sinema salonları boşaldı. Herkes yavaş yavaş evlerine döndü, sadece boş kapı önlerine sığınmış birkaç evsiz kalıncaya kadar. Times Square'in üzerine birazdan yeni bir gün doğacaktı.

42. Sokak ve Yedinci Cadde'nin köşesi, tan ağırlıyor. Sabah trafiği başlamadan, Uli uzun ve yaşlıca bir siluetin, bir alışveriş arabasını itmesini izledi. Adam arabanın içinden bir şey aldı, arabayı kaldırımda bıraktı ve trafik lambasının yeşil olmasını bekledi. Arabalar geçince, boş sokağın ortasına elinde bir şey tutarak yürüdü ve onu havaya fırlattı. Neye hedef almışsa ıskalamıştı ancak nesne yere düşerken onu dikkatlice yakaladı. Büyük bir *bola*'ya benziyordu. Bu atış talimi ışıklar kırmızı oluncaya kadar devam etti, sonra adam sokağın köşesine gitti ve tekrar yeşil ışığı bekledi.

Uli aşağı süzülerek bu *bolaya* benzer nesnenin ne olduğunu görmeye çalıştı ama kımıldayamıyordu. On dakika dönüp durduktan sonra, Uli sonunda yaklaştı. Bu birbirine bağlanmış bir çift eski spor ayakkabıya benziyordu. Adam tekrar sokağın ortasına koştu, trafik lambasının etrafındaki sarı metal kasayı tutan kavisli boruyu hedef aldı. Sonunda ayakkabıların birbirine bağlanmış kirli bağcıkları, ince metal borunun etrafına birkaç kez dolandı.

Yaşlı adam sokağın köşesine döndü, alışveriş arabasını kavradı ve yavaşça sürmeye başladı. Geride kalan sadece sokak ve direktten sallanan ayakkabılardı.

Güneşin doğuşundan ve batışından, Uli zamanın hızlandığını anlamıştı. Ama hayat durmuşa benziyordu. Zebranın çizgileri gibi hızla görünüp kaybolan gün ve gece hiçbir şey getirmiyordu;

* Ucuna ağırlıklar takılmış uzun bir sicim. (ç.n.)

ne insan ne araba ne çöp ne de başka bir şey. Sadece rüzgâr, gündüz ve gecenin ışıkları.

Sonunda insanlar tekrar sokaklara döndüler. Ucuz oteller ve porno filmler gösteren cep sinemaları birer birer elden geçirildi ve yenilendi. Küçük dükkânların yerini yeni marketler zinciri aldı. Yalnız ve bitkin adamlar ve kadınlar, şehir dışından gelen kısa boylu, tombul mutlu ailelere dönüştüler. Kaldırımlar bile düzeltildi ve yenilendi, tıpkı yatağa serili ütülü gri çarşaflar gibi.

Sanki biri aniden televizyon kanalını değiştirmiş gibi, bir masanın çevresinde oturan bir ailenin görüntüsü geldi gözlerinin önüne. Bu yüzyılın başlarıydı. Burası Amerika değildi. Yabancı askerler genç kocanın, onun güzel karısının ve iki çocuklarının bir tabaktan pilav ve et yediği yemek odasına daldı. Sanki kadını bir yerleden tanıyordu.

Hiçbir şey duyamamasına rağmen, Uli ailenin zorla evden çıkarıldığını gördü. Dışarda bekleyen köyün diğer sakinlerine katıldılar. Arkadaki dağların dışında, başka bir şey daha ona, buranın Küçük Asya olduğunu söylüyordu.

Tekrar 42. Sokak'ı aklına getirmeye çalıştı ve şimdi yeniden Manhattan'ın merkezindeydi. Sanki görünmez bir güç dalgalandı ve bir sel olup caddelerden ve sokaklardan aktı. Uli tam anlamıyla zamanı gördüğünü anladı. Zaman düz bir çizgide ilerlemiyordu, ileri, geri salınıyordu: Birçok binanın her birinde bir dalga gibi mimari düzenlemeler ve biçimsel yenilikler beliriyor, geri çekiliyordu. Sonra binalar sanki bir kalp krizi geçirir gibi birer birer titredi, parçalandı ve yıkıldı. Parlak, uzun, gösterişli yeni binalar hızla yerlerini aldılar. Nihayet zaman durdu, binaların şehri, tüm çağları aynı anda yaşıyordu. Ufak, eski, tahta viraneler, yüksek, gelecekte gelmiş gibi duran gökdelenlerle yan yanaydı.

Yollar canlandı, titreyen ve genişleyen toprak patikalar taş döşemlere ve beton kaldırımlara dönüştü. Şehrin her çeşit sakinini taşımaya başladılar: Yüzyıllar öncesinden gelen birkaç Kızılderili, on yedinci yüzyılın başında gelen Hollandalı kâşifler, üçkenarlı şapkaları ile Büyük Britanya İmparatorluğu sakinleri,

on dokuzuncu yüzyılın ortalarından gelen sakallı öncü yerleşimciler, fraklı, melon şapkalı Altın Çağ adamları, yüzyılın başındaki göçmenlerin geçit töreni. Ancak yan yana yürümüyorlardı, sanki aydinger kağına çizilmiş gibi üst üste yığılıyorlardı, Büyük Buh-ran Dönemi mağdurları ile umarsız hippiler aynı yerdeydiler. Karanlıktan çıkan gölgeler gibi ince suretler belirdi, bunlar geleceğin sakinleriydi. Tüm şehir dev bir karınca tepesine dönüştü. Değişik ırklardan oluşan topluluklar yerlerini, tek tip Amerikalılara bıraktı.

20:47

Aniden ip gerildi. Uli artık lanet olası bir kuş değildi, sadece havadan yere düşen bir adamdı. Düşüş hızını kesmek için kollarını uzattı ve ıslak bir zemine çarptı. Kesif bok kokusu burnuna doldu. Kanonun içinde titrediğini fark etti. Diğerleri dik oturmuşlar, su altında kalmış havaalanının üzerinde parlayan ay ışığında süzülüyorlardı. Arkalarında paslı hava kontrol kulesini seçebiliyordu.

Korkunç bir baş ağrısı tüm düşüncelerini dağıttı. Tüm bedeni ağrıyordu. Aynı zamanda korkunç yorgun hissediyordu kendini ve titremesini durduramıyordu. Hayatında hiç bu kadar üşüdüğünü hatırlamıyordu.

“Donmak üzere” dedi Tim, Uli’nin ellerini ovarken.

“Neredeyse geldik” diye cevap verdi Bea.

Birkaç dakika sonra kaslı kürekçi Staten Island’ın çamurlu sularına atladı ve dar kanoyu kıyıya çekti. Bea ve Tim, Uli’yi kaldırmaya çalıştılar fakat yaşlı adam bacaklarını zapt edemeyince Bea onu kollarında, bir çocuk gibi taşıdı. Kadın, Uli’yi küçük bir ordu çadırının içine soktu, post ve battaniyelerden oluşan bir yığının üzerine yatırdı onu ve kıyafetlerini çıkarmaya başladı. Uli biraz sonra, yarı baygın bir halde, kadının düzgün, sert vücudunu kendi çıplak bedenine yapıştırdığını, dönerek ve sürtünerek titreyen bedenini ısıtmaya çalıştığını fark etti.

“Teşekkür... ederim...” dedi titreyerek, sonra bayıldı.

31 Ekim 1980

01:22

U li davulların ve uzaktan gelen ezgilerin seslerine uyandı. Sanki çok uzun bir zaman geçmiş gibi gelmesine rağmen, hâlâ aynı geceydi. Bea yanında ona sarılmış çıplak yatıyordu. Kendini o kadar minettar hissetti ki, onu öpmek istedi ama aynı zamanda, onun bunların hiçbirini duygusal bir niyetle yapmadığını biliyordu.

“İyi misin?” diye sordu Bea.

“Bana ne olduğunu bilmiyorum. Bir an öleceğimi sandım.”

“Aşağıda çok uzun kaldın. Bir şeyler hatırlıyor musun?”

“Evet, ama... çok karışık.”

“New York’la ilgili bir şey hatırlıyor musun?”

“Evet, galiba kahrolası bir güvercindim. Times Square semalarından süzülüyordum sadece.”

“Başka bir şey?”

“Aslında, yaşlı, garip bir adamın bir şeyler yaptığını gördüğümü hatırlıyorum ama ne olduğuna emin değilim... ve sonra zaman içinde değişen New York’u gördüm.”

“Neden burada olduğuna dair bir şey buldun mu?”

“Hayır, yok. Bilmiyorum, çok şey gördüm.” Doğruldu, esneyerek. “Tanrım, açlıktan ölüyorum” dedi.

“Ben de” dedi Bea. “Hadi gel bir şeyler yiyelim.”

Bea giyinmek için ayağa kalktığı anda, dışarıdaki ateş, Uli’nin onun uzun, ince bedenini incelemesine yetecek kadar ışık yayıyordu. Uli, onun tişörtünü ve şortunu giyerken hareket eden kaslarını izledi. Bea onun giyinmesine yardım ettikten sonra onu, geniş ortak alana götürdü, terk edilmiş terminal binasının akra-sında bulunan eski spor sahasının kuru toprak zeminine yaklaşık yüz kişilik bir kabile, çadırlarını kurulmuştu. Nedendir bilinmez, burası Staten Island’ın diğer tarafları kadar kötü kokmuyordu.

Ay ışığı vardı ve Kızılderili gibi tipler daire şeklinde oturmuş, tek düze bir tempo tuturmuş, el yapımı davullar çalıyorlardı. Daha büyük bir grup şarkı söylüyordu. Onların arasında üzeri çıplak birkaç kadın, transa girmiş gibi elleri havada sallanıyorlardı. Ortada, bir grup tuhaf kıyafetli adam ve kadın bir daire oluşturmuş, dans ediyorlardı.

“Bütün bunlar ne? Savaş dansı mı yapıyorlar?”

“Hayır, bu sadece *powwow*” diye açıkladı Bea. “Bunu arınma, dostluk, gözyaşlarını akıtma ve bunun gibi diğer şeyler için yapıyorlar.”

“Kıyafetleri süpermiş” dedi Uli.

“Burada her şeyin aslına uygun olması için çok çaba harcanıyor. Şu şeye kuyruk deniyor” bazılarının arkalarındaki renkli şeyleri göstererek: sanki tüylerden ve kirpilerin sivri oklarından yapılmış gibi duran bir kostümdü bu. “Başlarında savaş başlıkları var, onlar isteğe bağlı.”

“Şu Alman çobanı gibi giyinmiş adam ne?” diye sordu Uli.

“O çakal postu, havyan büyüğü için” diye cevap verdi. “Burada bazıları şekil değıştirebiliyor ama aslında kimse gerçek Kızılderili değil. Yani tüm bunlar o geleneğı bir tür sayğı duruşu.”

“Şuradaki göğüsleri çıplak olan kadınlar peki?”

“Onlar bahşış toplamak için dans ediyorlar” dedi şakayla. Kızılderili gibi giyinmeyen tek kişı, davulların yanında oturmakta olan, kör ve sağır yaşlı adamdı.

Bea, Uli’yi köşedeki başka bir ateşin başına götürdü, burada demir sacayaklarının üzerine konmuş büyük döküm bakır tencereler, parlak közlerin üzerinde kaynıyordu. Bea iki tane kaşık ve büyük tahta çanak getirdi ve Uli’ye uzattı. Uli onları tutarken, Bea bir dal parçası ile tencerenin kapağını kaldırdı. Büyük bir kepçeyle, iki tası da doldurdu. Küçük metal kutudan, bir somun siyah ekmek aldı, sonra dairenin dışına doğru birlikte yürüdüler ve kutlamaları izlemek için yere çöktüler.

“Bu kör adam kim?”

“Bir gün ortaya çıktı. Biri çölden geldiğini söyledi ama kim bilir.”

“Bu kabileden biri gibi durmuyor.”

“Hayır, kabile onu besliyor ve ona bakıyor ama o kendi dünyasına sıkışmış kalmış.”

Ay ışığında çorbaya bakınca Uli, onun mor renkte olduğunu görüp şaşırdı. Bir yudum aldı çorbadan temkinlice ve bunun Rusların borş çorbası olduğunu anlayınca sevindi. “Bu enfes!” dedi iştahla yerken, tüm dikkatini yemeğı vermişti, önlerindeki dansları ve kutlamaları izlemiyordu.

“Aşçının koku ve tat duyuları hâlâ sağlam” diye açıkladı Bea. “Büyük tenceredeki türlü gibi şeyi de o yaptı.”

İkisi tekrar tencerelerin başına gittiler, Bea tabaklarına koyun pirzolasına benzeyen etler koydu.

“Buraya geldiğimden beri yediğim en lezzetli yemek bu” dedi Uli ağzı dolu. “Bu ne eti?”

“Yaban domuzu. Burada her yerde varlar.”

“Şaka yapıyorsun.”

“Hayır. Bazıları dört yüz kiloya kadar çıkıyor. Burayı terk etmememin bir nedeni de bu.”

“Buraya gelmeden önce ne yapıyordun? Eski New York’ta.”

“Buraya gelmeden önce uzun süre işsizdim, buraya taşınmamın nedenlerinden biri de bu.”

“İşsiz kalmadan önce ne yapıyordun?”

“Bir sürü kısa süreli iş.”

“Hiç düzenli bir işin oldu mu?”

“Bir kere, beş yıl çalıştım o işte.”

“Neydi o?” diye Uli sordu içten bir merakla.

“A.D.B.E.D.O.K genel sekreteri idim” dedi, sanki tüm dünyaca tanınan bir şeymiş gibi.

“O ne?”

“Aşağı Doğu Bölgesi Ekspresyolunu Durdurma Ortak Komitesi idi. Bırakmak zorunda kaldım çünkü tutuklandım, kazandıktan sonra da dağıldık.”

“Aşağı Doğu Bölgesi Ekspresyolu neydi?”

“Robert Moses isimli bir orospu çocuğunun inşa etmeye çalıştığı bir şey.”

“Neden bu isim bana bu kadar tanıdık geliyor?”

“New York’lu kodaman bir politikacıydı yıllarca.”

“Ailen hapse atılmana neden olacak bir işi kabul ettiğinde bu işe hiç de sıcak bakmamışlardır eminim.”

“Aslında ben o işi onlar için kabul ettim. Bak, ben Bronx’un Doğu Tremont kısmında doğdum. Moses, Bronx Ekspresyolu’nu yapmak için benim yaşadığım mahalleyi yıktırdı.”

“O zaman sen de Aşağı Doğu Yakası’na taşındın.”

“Bronx bir varoş oldu. Babam ortadan kayboldu, annem öldürüldü, beni de koruyucu aile yanına verdiler.”

“New York vurulduğu zaman da işler daha iyiye gitmedi sanırım.”

“Benim buradaki hayatım, New York’taki hayatımdan iyi aslında, çok daha iyi” dedi. “Ben Yaşam Yanlısı’yım ve eğer bize yarın New York’a dönebileceğimizi söylese, ben yine burada kalırdım diye düşünüyorum. Gerçekten. Hayatımda hiçbir zaman bu kadar eşit ve güçlü hissetmemiştim kendimi.”

“Peki ama burada uygarlıktan kopmuş hissetmiyor musun? Teknolojiyi özlemiyor musun? İnsanoğlunun Ay’a gitmesi ve diğer tüm elektrikli aletler.”

“Neleri kaçırdığımıza dair hiçbir fikrin yok.”

“Ne gibi?”

“Bunun gibi” dedi gökyüzünü göstererek. Milyonlarca yıldızın parlak ışığı göğü doldurmuştu. “Eğer göğe on saniye bakacak olursan, hayatında görmediğin kadar çok yıldız kayması göreceksin. Bu, herhangi bir televizyon programından çok daha heyecan verici. Ve seni, Tanrı ve insan üzerine üniversiteden göreceğin derslerin tümünden daha fazla düşündürüyor.”

Yakınlarda bir baykuş öttü.

“Ve doğayı dinlemek, çoğu telefon konuşmasından daha tatmin edici.”

“Ben hep bir şehir çocuğu olduğumu düşünmüşümdür” diye cevap verdi Uli.

“Teknoloji için ödediğimiz bedel: insanlar artık ruhsal yönden gelişmiyor.”

Uli esnedi, sonra geçirdiği günün canına okuduğu söyleyerek, özür diledi.

“Ben de çok yorgunum” diye cevap verdi Bea. “Yalnız mı uymak, yoksa benim çadırıma mı gelmek istersin?”

“Senin yanında çok rahattım.”

Bea onun kampın ucuna kurulmuş bir dizi portatif tuvaletin oraya götürdü, buradan tüm atıklar kirli su havzasına akıyordu. Bea içerideyken, Uli yakındaki çalılarının arkasından bir hışırtı duydu. Bir hayvan görmeyi beklerken, ellerinin ve dizlerinin üzerinde emekleyerek, çevreye tüküren yaşlı, çıplak bir adamla yüz yüze gelince şaşırdı. Adam, Uli’ye tısladı, sonra koşarak uzaklaştı. Uli onun büyük bir kaya parçasını kokladığını sonra da kayaya işediğini gördü.

“Bu ne halt ediyor?” diye sordu Bea dönünce.

“Ha, o Sam. İz sürüyor.”

“İz mi sürüyor?”

“Bu sana delilik gibi gelecek” dedi gülümseyerek, “Porsuk olmaya çalışıyor.”

“Porsuk mu? Sen hiç kendini hayvana dönüştürebilen birini gördün mü?”

“Bu jargona tam hâkim değilim ama şekil değiştirmeye dair dünya üzerinde bir sürü belgelenmiş kayıt var. Avrupa’da mesele, birçok kurtadam, köpekadam, kuşadam... vakası var... hatta yunusadamlar olduğuna dair iddialar bile var.”

Bea’nın çadırına gittiklerinde, kadının dizlerinin üzerine kötü, emekleyerek çadırın içine girdi. Tişörtünü ve şortunu çıkarırken, Uli’de artık sorgulmayı bırakmıştı. Arkasını döndü, derin bir nefes aldı ve kendi üzerindeki çıkarmaya başladı. Birlikte kalın bir yorganın altına girdiler. Uli kadını hafifçe okşamaya başladı, vücudunun ne kadar kaslı olduğuna şaşırdı.

“Ne yapıyorsun?” diye sordu Bea.

“Şey yapmak ister misin?..”

“Hayır, üçüncü buluşmadan önce değil” dedi, sesi yorgundu.

“Hıı?”

“Bu benim tek kuralım: Eğer biri ile üç kere buluşursam, üçüncü randevudan sonra onunla yatarım. Bu aslında teknik olarak bir buluşma değil ama bunu ilk sayacağım.”

Uzun günün sonunda ikisi de çok yorgundu, birkaç dakika içinde derin bir uykuya daldılar.

07:20

İri puma, ayak uçlarında uyuyordu. “Bea” dedi Uli sesizce onu dürterek, bir anda panik yaratmak istemiyordu. Bea gözleri kapalı, uzandı ve hayvanın sırtını okşadı. Hayvan yerinden zıpladı ve çadırdan çıktı.

“Ölebilirdik” diye sızlandı Uli, derin bir nefes alarak.

“Her zaman ölebiliriz” diye cevap verdi Bea uykulu gözlerle, sonra onu kendine çekti.

Uli öptüğünde ona karşı koymadı ama o, adamı öpmedi. Tepelerden güneş yüzünü göstermeye başlamıştı. Biraz sonra ikisi de giyinmeye başladılar.

“Burası gerçekten çok güzel” diye yorum yaptı Uli.

“Yürüyüşe çıkmak ister misin?”

“Tabii ki.”

Kamp uyanmadan, Bea bir torbaya, bölgeye ithal edilmiş portakallar, elmalar, ev yapımı kurabiyeler ve önceki gecedan kalan domuz pirzolarlarından koydu. Uli’ye bir burun mandalı teklif etti ama Uli’nin otobüste aldığı hâlâ yanındaydı. Birlikte suyun kenarına yürüdüler, Bea el yapımı dört kanodan birini çekti. Bindiler ve öbür kıyıya varıncaya kadar aşağı yukarı yarım saat kadar kürek çektiler. Bea kanoyu ıssız bir yere çekti ve çorak bir arazide yürümeye başladılar. Bölge tamamıyla çöl değildi, dik bir tepeye varıncaya dek ilginç mineral oluşumları gördükleri kavrulmuş tuz yataklarından yürüdüler. Yüzünden terler akarken Uli, geriye, uçsuz bucaksız ufka ve kıvrılan tepelere baktı. Bu sonsuz, el değmemiş güzelliği izlerken yüce bir enginlik hissi duydu. Sanki daha önce hiçbir canlı buraya ayak basmamıştı.

Tepeye çıkınca, Uli ıssız arazide doğal olamayacak kadar kumsursuz bir kavis gördü; uzakta, uzun, kıvrılan bir beton duvardı bu.

“O, şehir kanalizasyon suları altında kaldığında yaptıkları set duvarının asıl sonu.”

“Nereden kestiler?”

“Şurada, kuzeyden. Görmek ister misin?”

“Elbette.”

“Bu durumda Tottenville’e ancak akşama doğru dönebiliriz.”

“Bugün için randevu defterim tümüyle boş.”

Sonraki birkaç saat yürüdüler. Uli, nasıl kendini JFK Havaalanı’nın yakınında bir yolda, kim olduğunu ve oraya nasıl geldiğini hatırlamadan yürürken bulduğunu anımsadı. Dün katledilen Dropt’u öldürmeye programlanmıştı.

“Goethals’a yaptığın yolculukta hiçbir soruya cevap bulamadın mı?”

“Açıkcı değil. Bir an bir aile gördüm, galiba soykırım zamanı idi, Ermeniler olabilirler.

“Belki de Ermeni’sin.”

“Tim benim hakkımda bir şey söyledi mi?”

“Sadece derin bir derdi olan önemli birinin buradan geçeceğini söyledi.”

“İçimde beni biri ile karıştırdığına dair kötü bir his var. Bu daha önce de başıma gelmişti.”

“Dün bana anlattığın sanrı...” diye başladı kadın.

“Rüya diyelim biz ona.”

“Tamam, ben zaman içinde hareket edebilen kimse duymadım şimdiye dek.”

“Rüya, rüyadır” diye düşüncesini söyledi Uli.

“Tabii eğer daha önce bilmediğin bir şey öğrenmediysen.”

“Hatıralarım kayıp. Ne bilip bilmediğimden emin değilim ve şu anda itiraf etmem gerekirse, bu Wovoka şeyi toptan saçmalık.”

“Bir de söyle düşün, *eğer* saçmalık değilse, belki de sana bir şey anlatmaya çalışıyordur.”

Yürümeye devam ederlerken, Uli rüyası üzerine düşünmeye başladı. Uzun boylu yaşlı bir adamın Times Square'deki bir trafik lambası direğinin üzerine bir çift spor ayakkabı fırlattığını hatırladı. Bunun ne gibi bir anlamı vardı?

“Eee, sen hayattan ne istiyorsun?” diye sordu sonunda Uli.

Kadın omuzlarını silkti.

“Çocuk istiyor musun?”

“Artık istemiyorum. Zaten burada kimsenin çocuğu olmuyor ama bu beni rahatsız etmiyor.”

“Daha önce hiçbir terörist eyleme karıştın mı?”

“Ne oldu, karışmışsam bu seni rahatsız mı eder?”

“Senin yapacağın hiçbir şey beni rahatsız etmez.”

“Sadece şu cümle yüzünden bunu ikinci randevumuz sayıyorum” dedi şakayla karışık.

Saat on bire doğru altlarındaki toprak yavaş yavaş yerini bataklığa bırakırken, sülfür kokusu da yoğunlaşmaya başlamıştı. Bir saat sonra, Bea sağ taraflarında kalan yüksek tepeyi gösterdi. Büyük, dik taşlar tepenin zirvesini bir taç gibi süslemişti.

“Orada bir yerde, Jackie Wilson’ın tahliye borularını tamir ederken, eski kanalizasyon sisteminde kaybolduğuna inandıkları bir oyuk var.”

Uli sırtında ve ayaklarının tabanında hafif bir ağrı hissetti. Alnında birikmiş terleri eliyle silerken, derin bir iç çekti.

Bea su matarasını yanlarında getirmesi gerektiğini biliyordu ve Uli’nin bitap düştüğünü fakat bu söylemeyecek kadar gururlu olduğunu da. “Artık geri dönsek kusura bakmazsın değil mi?” diye sordu.

“Gerçekten mi?”

“Sıcak bastırmaya başladı ve bu yolun bir de geri dönüşü var.”

“Haklısın.”

Gerisingeriye döndüler ve biraz önce çıktıkları tepeden aşağı inmeye başladılar. İlk düzlükte koku azalınca, yiyeceklerinin geri kalanını da bitirdiler.

Uzun sazlıkların arasında kanoya doğru yürürken, birkaç yüz metre ileride kendilerine doğru hareket eden bir şey duydular. Bea sesin geldiği tarafı kokladı.

“şu yabancı domuzlarından biridir” diye tahminde bulundu Uli.

“Hayır, onlar insanlardan kaçır.” Gerisingeriye yürürken Bea, “Kanoyu nerede bıraktığımızı hatırlıyor musun?” diye sordu.

“Evet, neden?”

“Onu al ve havaalanına doğru kürek çek” dedi ve aniden seslerin geldiği yöne doğru fırladı.

“Bekle bir saniye!” diye bağırdı arkasından Uli.

“Git sen, ben seni yakalarım!” diye cevap verdi kadın. “Dediğimi yap!”

“Bekle bir saniye!”

Onun peşinden gitmeye çalıştı ama bir anda gözden kaybolmuştu. Gitmiş olabileceğini tahmin ettiği yöne doğru gitti fakat az sonra ortalık tamamen sessizleşti. Uzun ot labirentinin ortasında kendini korumasız hissetti, arkasını döndü ve Ölüm Körfezi’ne doğru yürümeye başladı. Kanoya yaklaşırken, birkaç yönden aynı anda gelen dolu dizgin sesler duydu. Kurumuş bir

ağacın üzerine tırmandığında, birkaç metre ötede otların hareket ettiğini gördü. Sonra ilerideki küçük açıklık alanda onu gördü: geniş kahverengi sırtını dikleştirmiş bir erkek domuzu, keskin koyu gri dişleri ile ona doğru yaklaşıyordu. Daha hareket etmeye fırsat bulamadan, diğer yönden ikinci bir erkek domuz görüldü. Uzun otları yararak, bir kabarmış dalga gibi, tam Uli'nin yanından geçti ve diğer domuzun yolunu kesti. Çılgın gibi ciyaklıyordı, sesleri her yeri kapladı. En azından birkaç yüz kiloluk birinci domuzun, ıslak toprağa düşmeden önce otların üzerinde havalandığını gördü.

Uli bunu fırsat bilip kanoyu bıraktıkları sazlığın oraya doğru koştu. Kanoyu çamurlu kıyıdan suya indirdi. Kıyıya bakarak, Bea konusunda ne yapması gerektiğini düşündü. Aniden devasa bir şey kanonun ön kısmına çarptı, neredeyse kanoyu alabora edip Uli'yi zehirli sulara fırlatacaktı.

Uli düşmemek için içgüdüsel olarak kendini geriye çekti ve o an kanoya düşen şeyin Bea olduğunu fark etti.

“Sen hangi cehennemdeydin?” dedi nefes nefese.

Bea'nin soluğu kesilmiş, ter içinde kalmıştı. Uli yavaşça yanına yaklaştı, buz gibiydi.

“İyi misin?” Uli elini onun yüzüne koydu, Bea geriye çekildi aniden. Başka bir yerde gibiydi.

“Dur bir dakika” dedi hâlâ soluk soluğa. Tişörtü neredeyse boydan boya yırtılmıştı.

“Nereye gittin? Neden öyle kaçtın!” Uli ona sıkıca sarıldı, vücut ısınıp yükseltmeye çalışıyordu.

“Bir dakika” dedi kadın, onu iterek, hâlâ kesik kesik nefes alıyordu.

Uli küreği aldı ve geniş su havzasında kürek çekmeye başladı.

15:23

Tottenville'e yaklaşırlarken, Uli uzakta, kıyıda birinin onlara baktığını fark etti. Bu yaşlıca, hafif kamburu çıkmış bir adamdı, Uli tam emin olamasa da onun, Rafique olduğunu tahmin etti.

Gördüğü bu suretin, az sonra topallayarak uzaklaştığını gördü. Kano kıyıya yaklaşırken, Tim ve beraberindeki birkaç kişi nehrin kenarına doğru sert adımlarla yürüyorlardı.

“Sanırım başımız belada” dedi.

“Neden belada olsun ki?” diye cevap verdi Bea.

Tim, Uli ile yalnız konuşmak istediğini söyledi. Kanodan inerken Uli, şefin iki yardımcısının Bea’yi uzaklaştırdıklarını gördü.

“Öğleden sonraki otobüsü kaçırdın” diye sertçe çıkıştı Tim.

“Binmeyi düşünmüyordum ki.”

“Ama burada kalamazsın.”

“Neden?”

“Bak, sokağa çıkma yasağı kaldırıldı, eğer Rafique ile başka bir işin yoksa...”

“Anlamıyorum.”

“Burada besleyip barındırabileceğimiz kişi sayısı sınırlı. Bize katılmayı isteyenler için uzun bir bekleme listesi var anlasana. Burada kimsenin öylece yaşamasına izin veremeyiz.”

“Sadece birkaç gün daha burada kalmayı düşünüyordum.”

“Bak, altıda bir otobüs daha var, lütfen ona bin ve git.”

“Bea’yi nereye götürdüler?”

“Bütün bu gördüklerin kendi başına olmuyor, herkes gibi onun da yapması gereken günlük görevler var” dedi Tim ve arkasını dönüp gitti.

Uli, Bea’ye seslenince güvenlik görevlilerine benzeyen bir grup adam saflarını sıklaştırdılar ve üzerine doğru yürümeye başladılar.

“Sadece Bea ile konuşmak istiyorum.”

“Ama o seni görmek istemiyor” dedi içlerinden en iri olanı. “Şimdi lütfen git.”

“Onun güvende olduğuna ikna olana kadar hiçbir yere gitmiyorum” dedi.

“Bu durumda bizi güç kullanmaya mecbur ediyorsun” diye cevap verdi adam ve Uli’nin üzerine çullandı. Uli bir an bile duraksamadan adamı öne çekti ve yere fırlattı. Bir başka adam üze-

rine atıldığında, Uli eğilip onu belinden tutup itti, adam yere sırtüstü düştü.

“Ona dokunmayın!” diye bağırdı Tim uzaktan. Herkes geriye doğru açıldı. “İşlerini bitince, Bea’ye seni görmesini söyleyeceğim.”

Uli yerde yatan adama yardım etmek istedi ancak adam onun elini itti, kendi ayağa kalktı.

Tüm kabile ile kavga edemeyeceğini anlayınca Uli ana yola doğru ilerledi. Güvenlik timi de onu açıktan takip etti. Uli oradaki tek ağacın altına oturdu ve beklemeye başladı. Korumalar sonunda onu yalnız bıraktılar.

Sonraki iki saat boyunca Uli kabileyi gücendirecek ne yapmış olabileceğini düşünüp durdu. Sonunda uyuyakaldı.

17:38

Çorak ve dağlık manzarayı görünce Uli, aniden tekrar Küçük Asya’da olduğunu anladı ve elle tutulur bir korku sardı her yanını. Gözleri daha önce yemek yerken gördüğü aileyi seçti, baba yoktu artık yanlarında. Birkaç gün geçmişe benziyordu. O güzel anne, şimdi kirli ve tükenmiş bir halde iki küçük çocuğunun elinde sıkıca tutmuştu. Üçü, aşağı yukarı yüz kişilik çamur içinde çocuk ve kadınlardan oluşan uzun bir kafilenin en arkasında yürüyorlardı. Hepsi, üzerlerinde 1900’lü yılların başlarının ağır kıyafetleri, yolların tozuna ve kirine bulanmış, yakan öğle güneşinin altında bitap yürüyorlardı.

Uli onların uyurgezer gibi ayaklarını sürümelerini izledi. Bazılarının ayağında tabanları yarılmış çarıklar, bazılarının uzun, ağır elbiselerinin kolları, yakaları sökülmüş. Saçları keçeleşmiş, üzerlerinde çamurlar kurumuş, çatlamış dudaklarının kenarlarına beyaz tozlar yapışmıştı. Kollarındaki, yüzlerindeki kabuk tutmuş yaralardan ve berelerden bir saldırıya uğradıkları belliydi.

Uli erkeklerin çoktan katledildiklerini hissetti. Ağır ilerleyen kafilenin başında şişman, kısa boylu iki asker vardı. Üçüncü asker de geriden geliyordu. Belli ki bu tozlu yollarda kilometrelerce yürümüşlerdi.

Daha iyi görebilmek için bakış açısını değiştirdiğinde, ileride büyük kayaların arkasına saklanmış iriyarı adamlardan oluşan bir çete gördü. Kafi- le yaklaşırken, içlerinden bazı gençler onlara saldırmak için süngülerini çıkardı.

Bir gözü sarılmış ve elinde bastonu olan olan yaşlıca bir adam, genç eşkiyaların arkasından geliyordu. Bağrışmaların ve feryatların ortasında bir kavga koptu. Uli onların kafilenin içindeki en güzel kadınlar için kavga ettiklerini anladı, gerçi bu kadınların hiçbirisi yirmi beş yaşından küçük de- ğildi. Belli ki tüm genç kızlar çoktan alınmıştı.

Genç yağmacılardan biri kadınlardan birini yakalayınca kadın onu tekmeledi. Eşkiya, kadının yüzüne bir yumruk attı ve onu sürüklemeye çalıştı. Fakat adam çok uzaklaşmadan, iri, yaşlı bir kadın, belki de genç kadının annesi, onlara yetişti ve parmaklarını adamı gözlerine soktu. Adam yere devrildi fakat tam bu sırada başka bir genç adam yaşlı kadına yanaştı, hançerini çekti ve soğukkanlılıkla kadının boğazını kesti. Kadın öğürerek yere düşerken, ona saldıran genç, penisini çıkardı ve ölmekte olan kadının üzerine işemeye başladı.

Kızı tozun içinden kalkamayacak kadar bitkindi. Askerlerden biri boğaz kesen eşkiyaya bağırınca genç adam ölen kadının üzerine işemeyi bıraktı ve onun yerine kızının kaburgalarını tekmelemeye başladı, kadın kan kusana kadar üzerinde tepindi.

Uli adamlardan hiçbirini silahı olmadığını fark etti, zaten ihtiyaçları da yoktu. Anne ve iki çocuğu, şimdi yavaş yavaş geri çekilen küçük eşkiya çetesinin önünden yürüyüp geçmeye çalıştıkları sırada, adamlardan bir ta- nesi kadının kızını kolundan yakaladı. Küçük kız feryat etmeye başladı, abisi korku içinde donmuştu. Anne kızını belinden tutup kurtarmaya çalış- tı. Uli adamlardan birinin, onu yere fırlatmadan önce genç annenin nasıl arkasından çekip dantel bluzununu yırtığını, sonra korsesini parçaladığını ve kadının göğüslerini açığa çıkardığını izledi. Bir başka yaşlıca adam çığ- lik atan küçük kıızı omzuna attı ve tepeye doğru gitmeye başladı. Adamın küçük kıızı kaçırdığını anlayan ilk saldırgan, ödölünü kaptırmamak için onun peşinden koşmaya başladı. Korkmuş küçük çocuk, ağlayan, yarı çıp- lak, kanlar içinde ayağa kalkmaya çalışan annesine doğru koştu. Feryat eden kızının ardından bakmayı yüreği kaldırmadı kadının, oğlunu göğsü- ne bastırdı.

Diğer adamlar onların geçmesine izin verdi, bir yandan da bazı tutsakları dövmekle meşguldüler. Bir kere vurunca kurbanlar ya tökezliyor ya da öylece yere yığılıyorlardı, başka bir şeye mecalleri kalmamıştı. Saldırganlardan hiçbiri onların işini bitirmedi. Belli ki neredeyse ölmüş insanları daha fazla aşağılamanın pek bir keyfi yoktu.

Boynundan bir şey aktığını hissederek uyandı. İlk önce bunun ter olduğunu düşündü fakat sonra hafif dokunuş, yukarılara doğru çıkmaya başlayınca ürperdi, bunun bir örümcek olmasından korktu. Bea önünde çömelmiş, bir eliyle başını okşuyor, diğer elinde de kahverengi bir kesekâğıdı tutuyordu.

“Özür dilerim” dedi. “Çok güzel uyuyordun, seni uyandırmak istemedim.”

“Garip bir rüya görüyordum” diye cevap verdi ayağa kalkarken. “Sanki Goethals’ın orada gördüğümün devamı idi.”

“Bu bir rüya olmayabilir” dedi kadın. “Hani bazen, anteni belli bir yere koyunca çok daha iyi çeker ya televizyon?”

“Evet.”

“Burada da başka bir algı alanı var. Rüyalar çok daha canlı. Bazıları bunun bir tür iletişim olduğunu düşünüyor.”

“Tim gerçekten çok kızmışa benziyordu” dedi Uli, konuyu değiştirerek. Tüm bu hokus pokusa aldırıldığı yoktu. “Belki de Goethals’da olanlar hakkında konuşmamız gerekiyordu.”

“Aslında, sana orayı düşünmen içim yardımcı olmamı söyledi bana.”

“Öyle mi?”

“Anlamaya çalış lütfen. Daha önce gizemli bir yabancıнын geldiğine dair bir öngörü gelmemişti ona ve hiçbir yabancıyı da daha önce Goethals’a götürmemişti” dedi yumuşak bir ses tonu ile. “Burada bulunmanın bir nedeni var.”

“Ne gibi bir nedeni olabilir ki?”

“Bilmiyorum. O da bilmiyor. Ama amacın her ne ise ona buralarda takılarak ulaşamayacağını biliyor.”

“Sen peki, benim burada kalmamı istiyor musun?”

“Bak, tekrar karşılaşacağımıza eminim ama şu an için ben de onun gibi düşünüyorum.”

“Ne yapmam gerekiyor?”

“Yirmi dört saat önce, Rafique ile yaptığın görüşmeden çıktığında ne yapacaktın?”

“Aslına bakarsan, çok düşünmedim. Evim veya bir işim yok, kim olduğumu bile bilmiyorum.”

“Seni yönlendirmemeye söz verdim. Sana tek söyleyebileceğim, iç sesine güven... ve çok dikkatli ol. Kurtarılmış Şehir bir hapishane koğuşu kadar karışık ve öldürücü olabilir.”

“En azından bana bugün, su havzasının öbür kıyısında, neden kaçıp gittiğini söyle?”

“Bu biraz utanç verici bir konu” dedi “anlatmamayı tercih ederim.”

“Gerçekten bilmem lazım.”

“Hayvanın benim yüzümden peşimize takıldığını düşündüm ve ondan kurtulmaya çalışıyordum.”

“Erkek bir yaban domuzu idi” dedi Uli.

“Evet, şey, yani yeni regl olmuştum. Hayvanın kokumu aldığını anladım ve onu senden uzaklaştırmaya çalıştım. Fark ettiysen, oldukça hızlıyım.”

“Ettim. Sana yetişemedim zaten.”

“İlk gittimiz yere döndüm, bir süre sonra beni izlemediğini fark ettim, sonra da sana yetişmek için koştum.”

“Peki, kanoya nasıl atladın? Ben kıyıdan açılmıştım.”

“Büyük bir kayadan atladım” diye cevap verdi. Uli başka soru sormamaya karar verdi, belli ki konuşmak istemiyordu bu konu hakkında.

Altı otobüsü gelinceye kadar havadan sudan konuştular. Araç tam önlerinde durduğunda kadın, Uli’yi yavaşça dudaklarından öptü.

“Bu senin için” dedi elinde tuttuğu kesekâğıdını Uli’ye uzatırken. “Biraz meyve var içinde, yolluk.”

Uli ona teşekkür etti. “Bir sonraki buluşmamız, üçüncü randevu sayılacak mı?”

“Kesinlikle” dedi Bea gülümseyerek.

“O halde, kesinlikle tekrar görüşeceğiz.” Uli onu tekrar öptü ve otobüse bindi. Kapı kapandı ve otobüs kalktı.

“Bakın burada kimler varmış, benim eski yol arkadaşım.”

Bu üç gün önce Borough Parkı’nın orada içinde kaçırıldığı otobüsün tek kollu sürücü idi. Uli onu selamladı ve oturdu.

“Kusura bakma, bunu söylemekten nefret ediyorum ama bilet hâlâ on altılık bir pul.”

“Tabii ki.” Uli ceplerini yokladı, dün cebinde olan birkaç pul esrarengiz bir biçimde kaybolmuştu. “Sonra ödesem?”

“Kişisel bir şey değil, sakın alınma ama kendi anneme bile kıyak çekmem. Onun içinde ne var?”

Uli, Bea’nin ona verdiği kesekâğıdını açtı. “Elma, havuç ve muz.”

“Bu külüstür dişlerle artık sadece muz yiyebiliyorum.” Uli muzları ona uzattı ve sürücünün arkasındaki koltuğa geçti. “Ee, o günkü bayanla, özürlü adama ne oldu?”

“İkisi de öldürüldüler.”

“Yazık olmuş” diye cevap verdi sürücü, çok da şaşırmışa benzemiyordu.

“Sana bir şey sorabilir miyim” dedi Uli. “Eğer paran ve kalacak bir yerin olmasaydı, nereye giderdin?”

“Şimdi sana bakıyorum da belli ki eğitim görmüş falansın, bu durumda içeri girip anında iş ve ev edinebileceğin tek bir yer var, ama tavsiye etmem.”

“Neresi orası?”

“A.Ç.” dedi sürücü. “Son durakta.”

“Neden tavsiye etmezsin?”

“Herkes onlara Azap Çektirenler diyorlar; çünkü ne tam vuruyor ne de tam öldürüyorlar. Çektiriyorlar, anlarsın.”

Aslında çok mantıklıydı. Şu şüpheli yardım derneği, Ak Çoğunluk, Domuzcuların arkasındaki gücün saklı kulesi. Uli otobüsteki kızın söylediklerini hatırladı: eğer herhangi biri, bu derneğin Domuzcularla bağlantısına dair bir delil bulabilirse, Şehir Meclisi tüm ödenekleri kesebilirdi.

“Yol ne kadar sürüyor?”

“Uzun. Birkaç saat. Aslında şanslısın, Manhattan’ı es geçip Zano üzerinden Brooklyn’e gideceğiz. Sonra Park Slope’a dönüp JFK’ye varacağız.”

Uli bu duyduğuna sevindi. Çöpçüler Genel Merkezi’nin enkazını bir daha görmeye dayanamayacaktı.

Otobüs yavaşça kuzeye saptı. Ne Charleston ne de Rossville’de kimse binmedi.

Yarım saat sonra, batan güneş çölü kan kırmızı ışıkla boyadığında, sürücü yakıtı mazottan, güneş pillerine çevirdi ve otobüs Bull’s Head isimli bir mahalleye girdi, burada birkaç yolcu bindi. Boklu dere yataklarından ve çaylardan oluşan bir deltanın ana nehirden ayrıldığı, Staten Island’ın doğu yakası boyunca ilerlediler.

Gecenin serinliğine rağmen, toksik koku tekrar ağırlaştı, Uli’nin gözleri yaşardı. Otobüs, kanalizasyonun set duvarını aşır sulara karıştığı uzun, ince nehir yataklarından birinin üzerinden ağır ağır geçmeye başladı. Uli biraz kestirmeye çalıştı ama koku dayanılır gibi değildi, burun mandalı bile kâr etmiyordu.

Zano Köprüsü’nde ilerlerken, güneye, Staten Island’ın sığ sularına doğru giden bir mavnanın üzerinden geçtiler. Köprünün altındaki sular bariz şekilde daha temizdi ve kuzeyden hafif bir rüzgâr esiyordu. Bu yüzden olsa gerek, koku Brooklyn’e girdiklerinde sahiden de yok olmuştu. İlçeye varır varmaz, saat yirmi otuz sularında otobüs trafiğe takıldı. Bay Ridge’den geçmek neredeyse on beş dakikalarını aldı.

İlçenin batı tarafına doğru ilerlerken, Brooklyn Köprüsü’ndeki trafiğe takılmamak için sürücü doğuya saptı, Cobble Hill’in oradaki birkaç durağı es geçti. Park Slope’un dik yokuşunu tırmanmaya başladıklarında hızları önemli ölçüde düştü.

Otobüs düzlüğe varınca Uli, Flatbush Bulvarı/Jackie Wilson Yolu civarında olduklarını fark etti. Burnuna bir yanık kokusu geliyordu.

“Kahretsin!” diye homurdandı sürücü, önlerinde yükselen yoğun, siyah dumanı görünce. “Herkes derin bir nefes alsın, içinden geçeceğiz.”

Sonraki birkaç blok boyunca, sokağın her iki yanındaki binaların pencerelerinden ve kapılarından alevler fışkırıyordu. Uli on altılık pul dükkânının vitrininden içeri molotofkokteyli atan birini gördü. Mavi gömlekli adamlar sokağın başına doğru koşuyorlardı.

“Yakalayın şu puştı!” Uli içlerinden birinin bağırdığını duydu. “Barnes’ı bıçakladı.”

Kırmızı gömlekli suretler yavaş yavaş geri çekiliyorlardı. Otobüs ilerlerken Uli iki grubun ellerinde borular, sopalar ve zincirlerle birbirine girdiğini gördü.

“Manhattan’daki bombanın öcünü alıyorlar” dedi sürücü. “Mavili olanlar Çöpçü, kırmızı gömlekli ise Domuzcu.”

“Aslında öcün öcünü alıyorlar” diye atıldı Uli’nin arkasından yaşlı bir ses.

“Muhtemelen o binayı da kendileri havaya uçurdular. Çöpçüler devamlı bir şeyleri provoke ederler zaten” diye yorumda bulundu bir başka yolcu.

Otobüs Brooklyn-Queens sınırına yaklaşırken çatışma daha da kızıştı. Az sonra, kısmen çökmüş bir binadan atılan, yanan çöp yığını yolu tıkadı.

Uli iki kırmızı gömlekinin, kilolu bir mavi gömlekliyi yakalamalarını izledi. Bir tanesi, adamı dizlerinin üzerine çöktü, diğeri de adamın boynuna bıçağı sapladı. Adamı ölsün diye bırakmaya niyetleri yoktu; bu lince daha fazla kırmızı gömlekli katıldı, adamı bıçaklayıp tekmelemeye başladılar.

Otobüstekiler başlarını başka tarafa çevirirken, Uli donakalmıştı. İçinde yeni bir şey, kalbinin içinde ayaklanmaya benzer bir şey, sanki derinlerden hayvani bir güç canlandı ve onu kırmızı gömleliklere katılmaya itti.

Biraz sonra, sürücü bu cehennemin ortasına daldı, yanmış tahta parçalarının üzerinde sürüyordu otobüsü. Ortalık biraz açılınca, son hızla birkaç blok daha gitti, ta ki üzerinde bir direk olan küçük bir trafik göbeğinde oturan adamın tam önünde acı bir frenle duruncaya kadar. Direğin üzerindeki levhada, *Grand Army Plaza* yazıyordu. Adam ayağa kalktığı anda, Uli adamın göm-

leğinin üst kısmının mavi, alt kısmının kırmızı olduğunu gördü. Bir an bunun çift partili bir koalisyon ifadesi olup olmadığını düşündü. Sonra adamın karnından çok derin bir yara almış olduğunu ve çok kan kaybetmekte olduğunu gördü. Sürücü insafli davranıp onun sendeleyerek otobüse biletsiz binmesine izin verdi. Yaralı Çöpçü sokak savaşıcısı, koridor boyunca karnını tutarak iki büklüm ilerledi. Sürünerek otobüsün arkasına gitti ve kendini ikili bir koltuğa attı. Kimse yardım etmeye yanaşmadı, belki de çetelerin intikam olmasından korkuyorlardı.

Otobüs büyük bir çukura girince, Uli başını öndeki koltuğa sert bir şekilde vurdu. Çarpmanın ardından gelen baş ağrıları onu yanındaki koltuğa uzanmaya mecbur bıraktı ve çok geçmeden uykuya daldı. Anında bölünmüş rüyasına geri dönmüştü.

Anne ve oğlu son çetecilerden neredeyse kurtulmuşlardı ki, gözü sarılı, bastonlu yaşlı adam onları yürürken gördü. Sanki bir çiftlik hayvanı alır gibi, genç annenin çıplak göğüslerinden birinin avuçladı. Kadının kalın, siyah saçlarını tuttu ve iri eline sıkıca sardı ve onu kafilenin içinden çekip aldı. Ağlayan çocuk annesinin eteğine yapışmış, gitmesine izin vermiyordu. Yaşlı bir kadın itiraz etmeye kalktı fakat gözü sarılı adam ona küfredince, kadın önüne bakıp yürümeye devam etti. Küçük çocuk öfkeyle tekmeler savuruyor, gözü sarılı adama vuruyordu. Adam hiçbir öfke belirtisi göstermeden, kadını serbest bıraktı ve sanki geçmelerine izin verir gibi geriye çekildi. Sonra kadın ve oğlu yürümeye başlayınca, kalın bastonunu havaya kaldırdı ve çocuğun başına sertçe indirdi. Çocuk yere devrildi, çırpınarak, kasılarak. Oluk oluk kan akıyordu, annesi de onun küçük bedeninin yanına çöktü. Gözü sarılı adam sakince kadının uzun, güzel saçlarını eline bir halat gibi doladı ve onu taşların arkasında bekleyen çetesinin yanına sürükledi.

Küçük gelen miğferden taşmış koca kafası ile yaşlıca bir adam olan kafilenin sonundaki asker küfretti. Yere düşen yaşlı bedenlerin —hâlâ hayatta ama artık bir adım dahi atamayacak kadar bitkindiler— çevresinde dolaşırken saldırganlara hırsla bağırdı. Uli bir an onun bu vahşi saldırıyı lanetlediğini düşündü fakat askerin neden kızdığını çok geçmeden anladı. Eşkiyalar tüm kadınları öldürmediğinden veya kaçırmadığından, şimdi kalanları bu ucu bucağı görülmeyen çölde yürütmek ona düşmüştü.

Aniden, Uli'nin gözlerinin önündeki görüntü değişti. Biri kollarını ve bacaklarını havaya kaldırmıştı. Zayıf bir çift el, pantolonun fermuarını indiriyor, iç çamaşırına uzanıyordu. Erotik olmaktan çok uzaktı bu, aksine o eller kasığına bir iğne batırıyordu.

Yoğun bir acı bedenini sardı, ayağa fırladı ve çığlık attı. Ter içinde kalmıştı, hâlâ otobüsteydi. Uli utandı fakat gerçekten bir şey kasığına batırıyordu. Pantolonuna uzandığında kayıp pul rulosunun bir şekilde cebindeki delikten kayıp iç çamaşırına takıldığını anladı.

“Özür dilerim” dedi ortaya.

Zayıf otobüs farlarının dışında, sokak zifir karanlıktı. Herhalde bir saat geçmiş olmalıydı. Otobüs neredeyse boşalmıştı. Çalışan sokak lambaları çok az ve seyrek. Yerleşim bölgesinin bu tarafındaki dağınık binalar çoğunlukla çevrelerinde parmaklıklar olan büyük ardiyelerdi. Etrafta başka insan veya araba görünmüyordu. Uli, Queens'in dışında bir yerlerde olduklarını tahmin etti. Karanlığın içinde geçerlerken, sokaklar oraya buraya gelişigüzel atılmış çöp yığınları ve gasp edilmiş arabalarla doluydu.

Az sonra yol daraldı, tek şeride düştü, birkaç kilometrelik beton bir istinat duvarına paralel gitmeye başladılar. Yol, duvarın yüksekliğine ulaştıncaya Uli, çevrilmiş büyük bir su havzası gördü, tabelanın üzerine *Jamaica Körfezi* yazıyordu.

Uli karanlığın içinde ay ışığının belli belirsiz aydınlattığı su havzasını birkaç gün öncesinden hayal meyal hatırlıyordu. Tam bir daire çizmişti. Üzerlerinden geçen büyük kargo uçağını duyunca JFK Havaalanı'nın yakınlarında olduğunu anladı. Sürücünün Rosedale Queens diye ilan ettiği bölgedeki ıssız bir kavşakta, otobüs fren yaptı ve durdu: son durak.

Sürücü kapıyı açtı ve bağırdı, “Azap Çektirenler. Herkes dökülsün.”

Uli pencereden dışarı bakınca dört tane kahverengimsi büyük bina gördü. Buraya geldiği ilk gün, Jamaica Körfezi'nin karşı kıyısından bu binaları gördüğünü hatırladı.

“Hey, bu hareket etmiyor” dedi yaşlı yolculardan bir tanesi, mavi gömlekli yaralı adamı kastederek. Adam yana düşmüş, al-

tında bir kan gölü birikmişti. Uli, sürücünün, sokak savaşıncısının bedenini otobüsten çıkarmasına yardım etti.

Ölü Çöpçünün bedenini kaldırımın kenarına koyarlarken dışarıda bekleyen tuhaf bir kız yanlarına geldi. Boynundan tesbihi- ni çıkardı, dizlerinin üzerine çöktü ve dua etmeye başladı. “İsa, Tanrı’nın oğlu! Bu adam şeytanın ordusunda savaştı. Artık onun için kurtuluş yok. Lütfen bedenini sonsuza dek ateşlerde yak, tıpkı kürtaaj yaptığı birçok cenin, sayısız çocuk ve ırzına geçtiği bakireler gibi. Amen.”

Uli bir anda bu kızın, Oric gözaltına alındığında kendisini tehdit eden ateşli Shub taraftarı olduğunu fark etti. Kaldırımdaki ölü adamdan uzaklaştı herkes.

“Onu burada, bu halde mi bırakacaksın?” diye sordu Uli.

“Biri onu köpekler bulmadan bulur nasılsa, emin ol” dedi sürücü. “Yerel polis çeteleri her ölü getirene ödül veriyorlar.”

Sürücü, otobüsün arka tarafına doğru yürüdü, oradan uzun, turuncu bir uzatma kablosu çıkardı ve sokak lambasının altında- ki prize taktı. Şarj zamanıydı. Adam koltuğuna döndü, şapkasını yüzüne çekti ve anında uykuya daldı. Uli, binalara doğru ilerle- yen küçük grubun peşine takıldı.

Kapıdaki levhada, *Ak Çoğunluk: Diğer Yarı Nasıl Yaşamalı* yazı- yordu. Geniş bir giriş, aydınlık lobinin önündeki dar bir avluya açılıyordu. Diğer üç binaya sadece bu ana binadan geçiş vardı.

Yaklaşık bir düzine kadın, kucaklarında bebekler veya önle- rindeki bebek arabalarını iterek Uli’nin yanında hızlıca geçtiler, herhalde otobüse yetişmeye çalışıyorlardı. Uli onları görünce, buradaki kısırlık salgını hakkında ona yanlış bilgi verdiklerini dü- şündü.

Grubun arkasından gelen bir kadın, Uli’nin bebeğinin yüzünü görme gayretini fark edince gülümsedi. Küçük örtüyü kaldırdı, örtünün altından kundaklanmış, titreyen bir çivava çıktı. Köpek nemli gözlerini kırıştırtıyordu.

“Neredeymiş benim bebeğim” dedi şefkatle.

“Fakat, bu...”

“Size bir özür borçluyum galiba” diye bir ses duydu Uli arkasında. Bu az önce ölü askerin kayıp ruhunu lanetleyen koyu bağnaz kadındı.

“Efendim?”

“O zavallı özürlü arkadaşını öyle haşlamak benim gibi bir Hristiyana yakışmadı” dedi. “Daha fazla hoşgörülü olmam gerek biliyorum ama sen de anlamalısın ki burada iyi insanlar çok zulüm gördüler.” Küçük köpeğine tapılmasını sabırla bekleyen anneye dönerek, “Acele etsen iyi olur Consuela. Manhattan’a gidecek otobüs neredeyse şarj olmak üzere” dedi, sofu genç kadın.

“Çok *gracias*” dedi kadın ve kucağında köpeğiyle otobüse doğru fırladı.

“Burada ne yaptığını sorabilir miyim?” dedi sofu kadın, Uli’ye.

“Aslına bakarsan gönüllü olmak istiyorum ben.”

“Harika, nereden geliyorsun?”

“Az önce Staten Island’dan geldim.”

“Gel gidelim, sana yolu göstereyim.”

Genç partili adının Deer Flare olduğunu söyledi. Uli’ye eşlik ederken yavaşça, “Bu kadınlar burada tedavi görüyorlar. Çok dikkatli olman gerekli” dedi.

“Nasıl dikkatli?”

“Kısırlık salgınından sonra, birçok kadın doğurganlığını yitirdiği için travma geçirdi. Buranın başındaki adam, Rolland Siftwelt, onların bu durumla başa çıkmasına yardımcı olmak için birçok yardım grubu kurdu. Ayrıca, tüylü evlatlıkları da o edindirdi.”

Ana binadaki güvenlik görevlisi, Uli’ye metal detektöründen geçmesini söyledi ve daha sonra parmak izlerini aldı. Uli’nin herhangi bir kaydı çıkmayınca, onu durdurdu.

“Sorun yok” diye sakinleştirdi Deer, görevliyi. “Ben ona kefilim. Mr. Siftwelt onu görmek istiyor.”

İkinci kata çıktıklarında, kadın sessizce onu yerleri muşamba karolu koridorlardan geçirdi, birkaç kısa merdivenden çıktılar ve uzun buzlu camları olan çift kapılı bir ofisin önündeki, büyük

kabul salonundaki, orta yaşlı sekreterin masasının önüne geldiler.

“Joanne, Bay Siftwelt’e yeni gelen beyin burada olduğunu söyleyebilir misin?” dedi nezaketle. Saatine bakarak ekledi, “Aman Tanrım. Strateji toplantısına çok geç kaldım. Sonra görüşürüz.” Birden aceleyle uzaklaştı.

“İsim?” dedi gösterişsiz sekreter.

“Heuy, galiba”

Sekreter biraz beklemesini rica etti. Uli dergilere göz gezdirirken, birkaç tane ucuz saman kâğıda basılı resimli broşür gördü. Büyük ve sarı olan oval şeklindeki broşürün üzerinde *Limondan Limonata Yapmak* yazıyordu. Bir diğeri ise *Tanrı’nın Çetesine Katıl* diyordu. İçinde şişman, mutlu bir adam ve çelimsiz, bıkkın bir adam vardı. İri adam, diğerine çok katlı pastayı gösteriyordu. Altında da küçük puntolarla, *Mutsuz Olduğunda, YEMEK YE! Yazı* yordu.

Dahili telefon çaldı, sekreter gülümsedi ve Uli’ye içeri girmesini işaret etti başıyla, Rolland Siftwelt kendisi ile görüşecekti. Uli içeri girdi ama A.Ç. başkanı ortalarda görünmüyordu. Raflar ir sürü ıvır zıvır ve kar küreleri ile doluydu. Siftwelt’in geniş masasının arkasında New York’un kırmızı ve mavi çizgilerle ayrılmış büyük bir haritası vardı.

Uli bir sifon sesi duydu, sonra geniş göğüslü, devasa kol kasları olan kırmızı suratlı bir adam kenardaki küçük kapıdan göründü. Belli ki orası adamın özel tuvaletiydi.

“İsmim Rolland Siftwelt.” Uli’nin elini sıkıca sıktı, alçak ve güven verici bir ses tonuyla konuşuyordu. “Saldırılarından önceki New York’u hatırlıyor musunuz?”

“Hafıza kaybı yaşıyorum, yani... hayır.”

“Çok, çok tehlikeliydi. Çeteler ve uyuşturucu satıcıları şehri aralarında bölüşmüşlerdi, evsizler sokakları işgal etmişti, sıradan bir vatandaş yirmi beş yaşına gelmeden en azından bir kere tutuklanmış oluyordu. Genç kızlar arasında hamilelikler patladı ve ortalama yaşam süresi düştü.”

“Tüm bunlar burada yok mu artık?”

“Evet, uyuşturucu ve çeteler burada da var ama her geçen gün silah ve genç sayısı azalıyor.”

Siftwelt’in telefonu çaldı, Uli’den izin isteyerek telefona cevap verdi. Bir dakika kadar yüzünde sinirli bir ifadeyle dinledi, sonra bağırmaya başladı: “Üç ayaklı prototiple insanları taşımak için tasarlanmış olanlar arasında dağlar kadar fark var! Şu anda odamda bir misafir var.” Telefonu çarparak kapattı, kendini toparladı ve Uli’ye sordu: “Jackie Wilson adını daha önce duydunuz mu?”

“Evet, Flatbush Bulvarı’na onun ismini vermişler” dedi.

“Birkaç yıl önce ortadan kayboldu. Söylentilere göre kendi yanındakilerden biri tarafından öldürölüp ceseti çöle atılmış. Fakat son zamanlarda yeni bir çılgın söylenti çıktı, sözümona uçmayı öğrenmiş.”

“Uçabiliyor muymuş?”

“Uçak.”

“Uçakla uçabiliyormuş... demek istediniz. Uçak mı yapmış?”

“Biliyorum saçmalık ama bu dedikodular tüm uçurtma uçuranların kendini bir sonraki Wilbur ve Orville Wright olacaklarını düşünmelerine neden oldu.”

“Nasıl çıkmış bu söylentiler?” diye sordu Uli, merakla.

“Biri sözde minyatür bir maket bulmuş. Fakat ben bile, kâğıtları katlayarak market yapabilirim değil mi?” Siftwelt koltuğunda öne doğru eğildi ve aniden konuyu değiştirerek, “Konuyu daha fazla dağıtmadan, sizi nasıl bir kuruluş olduğumuz hakkın-da bilgilendireyim. İlk olarak dini bir dernek olarak başladık, bu büyük ülkenin iç kısmındaki şehirlere gidip kapı kapı dolaştık.”

“Bu şey mi demek?..”

“Eğer bitirmeme izin verirseniz, sanırım tüm sorularınızın cevabını almış alacaksınız.” Uli gülümsedi, Siftwelt anlatmaya devam etti. “İlk başta büyük bir yatakhaneimiz vardı, çalışanlarımızın çoğu burada kalıyordu. İlk başlayanlar genelde sosyal yardım işlerinde görevlendiriliyordu. Onları iki kişilik gruplar halinde varoşlara gönderiyorduk. Oralarda, barış dolu, şiddetten arınmış bir ortak yaşam biçimini yaymaya çalışıyorlardı. Bir de elbette, eğitimin öneminden bahsediyorlardı.”

“Domuzcuların A.Ç.’yi yönetiğine dair söylentiler var, biliyorsunuzdur?”

“Evet, ya da tam tersi A.Ç.’nin Domuzcuları yönettiği?”

“Yani yalan mı?”

“Şöyle izah edeyim: Çöpçüler baştayken, benim şu an Shub ile nasıl bir dostluğum varsa, o zaman da Başkan Will ile yakındık. Her iki adama da istediğimi yaptırabildim mi? Hayır.”

“Dini bir örgüt müsünüz?”

“Her şey dinidir” diye cevap verdi adam.

Uli başka bir soru sormadan, bronz tenli, köşeli yüzlü, zayıf, hoş bir kadın içeri girdi.

“Bu Ernestina Eric” diye tanıttı Siftwelt. “Bu da en yeni üyemiz, Huey. Ernestina, Güney Brooklyn bölgesinin sorumlusu.” Kadına dönerek ekledi, “Huey seninle çalışacak. Onunla bir tanıtım gezisi yapıp onu göreve hızla hazırlar mısın?”

“Tabii ki.” Oturmak yerine, Uli’yi yanına alarak kapıya yöneldi. Uli odadan çıkarken, Siftwelt’e teşekkür etti.

“Bu iş aslında bildiğin eski usül sokak köşesi işi.” dedi Ernestina. “Kendini bırakmış, bezgin insanları harekete geçirmeye çalışıyoruz. Çok geç oldu. Neden önce yerleşmiyorsun? Devamını akşam yemeğinde konuşuruz.”

Joanne, başkanın sekreteri, Uli’ye bir takım belgeler doldurttu. Uli onlarla meşgul olurken, o da Uli’ye geçici bir kimlik kartı çıkardı ve ona saç kesimi, tıraş ve kıyafet gibi diğer ücretsiz hizmetlerin bodrum katında verildiğini söyledi. En sonunda da 4 numaralı binanın yatakhaneindeki odalardan birinin anahtarını uzatarak bitirdi sözlerini.

Uli ona teşekkür etti ve bodrum katına indi. Terziyi aradı ama kapıdaki levhadaki saatler bugünlük şansını kaçırdığını söylüyordu. Yan odada, kel bir adam boş berber koltuğuna oturmuş, Mario Puzo’nun *Baba* romanını okuyordu. Uli ona yaklaştı ve hızlı bir tıraş yapıp yapamayağını sordu. “Lütfen biraz üstlerden alın, yanları ve favorileri olduğu gibi bırakın.”

“Elbette” diye cevap verdi berber. Uli koltuğa oturdu; berber, gömleğinin üzerine geniş beyaz bir örtü taktı. Uli’nin karşısında

ayna yerine Başkan Yardımcısı Spiro Agnew vardı, resimdeki adam gözlerini ona dikmiş bakıyordu. Berber saçlarını keserken Uli on dakika boyunca gergin bekledi. Sonra adam sormaya bile gerek duymadan, fırça ile Uli'nin yüzünü sabunladı ve keskin bir ustura ile onu sinekkaydı tıraş etti. Sonra yüzüne talk pudrası sürdü ve ensesindeki kesilmiş saçları temizledi.

"Teşekkürler" dedi Uli.

Adam başını salladı. Uli yürürken pencerelerden birinde kendi yansımasını gördü ve berberde neden ayna olmadığını anladı. Gerzek herif saçlarını asker tıraşı yapmıştı. Uli iki numaraya vurulmuş saçlarına dokundu ve iç çekti. Bir anda, bir zamanlar askeri bir kampta olduğunu hatırladı.

Uli yanından geçen birine üç numaralı binada bulunan yemekhaneye nasıl gideceğini sordu. Yemekhane büyük bir alana kurulmuştu ve göz kamaştıran lambalarla aydınlatılmıştı. Alçak masalar ve portatif sıralar vardı. Girişteki görevli kimlik kartını istedi ve elindeki listeye *Huey* yazdı hiç acele etmeden.

Akşam yemeğinde seçmeli menü vardı: tütsülenmiş domuz bacağı veya köfte. Yanına da yeşil sebzeler, sarı sebzeler veya beyaz karbonhidratlardan alabiliyordun. Uli tepsisini parlak metal tezgâhta sürüdü ve camın arkasındaki yemeklere göz attı. Domuz eti, patates, brokoli, su ve bir sandviç ekmeği aldı. Yemekhanedekilerin çoğunun bir uzvu yoktu. Ya gündüz vardiyalarını az önce bitirmiş ya da akşam vardiyasına geliyorlardı. Uli masaya oturduğunda, açlıktan ölmek üzereydi.

Sebzeler pelte gibiydi, sanki kaynar suyun içinden çıktıktan sonra hücre bölünmesine uğramışlardı. Uli'nin domuz etinin tekrar şekillendirilmiş konserve et olduğuna dair güçlü şüpheleri vardı, onun gibi süngerimsi bir yapısı vardı. Yemekler çok yağlıydı ve hiçbirinin tadı yoktu. Uli sadece üzerine döktüğü tuz ve karabiberin tadını alıyordu. Bayat ekmek ve su, tepsisindeki en lezzetli şeylerdi.

Yutabildiği kadarını bitirdiğinde, Uli gözlerini kapadı ve kusmamaya çalıştı. Arkasından yaklaşan ayak seslerini duyup döndüğünde, karşısında elinde birkaç yıpranmış kitap tutan Ernestina Eric'i buldu.

“Okuma yazman var değil mi?” Uli evet, anlamında başını salladı. “Burası hakkında sana bilgi verebilecek birkaç kaynak buldum.”

“Teşekkürler.” Uli en üsteki cildin üzerinde bir parmak toz olduğunu gördü.

“Buradaki çoğu insanın okuma yazması yok” dedi karşısına otururken. *G.K.Ş.N.Y.* başlıklı bir kitabın sayfalarını çevirmeye başladı. İç kapakta *Geçici Kurtarılmış Şehir New York*. Telif Hakkı Amerikan Ordusu’na aittir, 1971 yazıyordu.

“Bu kitap sadece New York’tan tahliye edilenler hakkında. Daha sonra yıllar içinde buraya gelen diğer sığınmacılarla ilgili bir şey yok içinde.”

“Hangi diğer sığınmacılar?”

“Deprem ve kasırga mağdurları. Mesela kısa bir süre önce, Love Canal bölgesinden üç kişi geldi. Bunlar genelde başka yerde geçici veya kalıcı konut bulamayan insanlar.”

Uli sayfalara göz gezdirirken, on yıl önce buraya tahliye edilen New York’lularla ilgili çeşitli grafikler ve istatistikler gördü. İlk başta yaklaşık bir milyon kişi buraya gönderilmişti. Bu da o zamanki New York nüfusunun sekizde birinden biraz azdı, gelenlerin çoğu fakir mahallelerden di.

İşşleri Bakanlığı’nca 1975 yılında basılan *G.A.E.R. veya Gözaltına Alınanlar Ek Raporu* başlıklı daha kısa bir belgeden, sonraki üç yılda buranın asıl amacının bir sığınma bölgesinden bir gözaltı bölgesine kaydığı anlaşıyordu. Ülke genelinde haklarında kesinleşmiş mahkûmiyet bulunmayan yüz elli bin siyasi ve adli şüpheli buraya yollanmıştı. Çoğu üniversite mezunuydu.

“Bu yerleşimde kaç tane doktor var?” diye sordu Uli, sayfaları karıştırırken.

“Alternatif Hizmet Dairesi buraya yetişmiş profesyonel görevli getirmekle yükümlü fakat ancak yirmi beş tane doktor bulabildiler. Bu da on yıl önceydi, bunlardan on tanesi ya öldürüldü ya da öldü, yani şu anda aktif olarak görev yapan on beş tane var. İşin iyi tarafı buradaki nüfusun çoğunluğu da öldü zaten. Eğer hastaneye kaldırılacak kadar şanssızsan ve tedavi sırası bekler-

ken ölmemişsen, muhtemel bir hemşire veya hasta bakıcı seni tedavi ediyor. Bütün iş onların sırtında.”

“Peki ben burada tam olarak ne yapacağım?”

“Gelişmekte olan bir eğitim sistemimiz var. Tüm okuma yazma bilenler otomatik olarak Güney Brooklyn’in çeşitli bölgelerinde görevlendiriliyor ve insanları yeni okulumuza kayıt etmeye çalışıyorlar. Okuma yazma bilmeyen için sana resimli broşürler vereceğiz.”

“Şu anda katılım ne düzeyde?”

“Yaklaşık olarak elli kişi kayıt oldu.”

“Kolay bir işe benziyor.”

“Eğer her hafta bir kişi kaydetmeyi başarırsan, ortalamanın üzerine çıkarsın.”

Ernestina ona okuması için bölge sakinlerine nasıl yaklaşılması ve davranılmasıyla ilgili ek kaynaklar verdi.

“Yarın sabah dokuzda, otobüs durağında buluşuyoruz. Sosyal yardım partnerin Patricia ile tanışacaksın” diye neşele cıvıladı.

“Harika” dedi Uli, akşam yemeğinde yediklerinden sonra, elinde olmadan geçirirken.

Ernestina gittikten sonra, Uli yemek tepsini götürdü ve bir koridordan geçerek yorgun bir halde yatakhanedeki odasını aramaya koyuldu. Koridorun ortasındaki bir pencerenin önünde durdu ve dışarı baktı. İskelenin yanına inşa edilmiş boş deponun biraz arkasında, Jamaica Körfezi’nin tertemiz sularını ve onun ardında uzanan çölü görebiliyordu. Şimdi tam karşısında duran az önce çıktığı binaya bakarken, birkaç kat aşağıda gözüne bir şey takıldı.

Kaslı Siftwelt masasının önünde ayakta duruyordu. Gömleğinin düğmeleri çözülmüş ve pantolonundan dışarı sarkmıştı. Kravatını gevşetmişti. Masasındaki sümenin köşesine kafasını vurup duruyordu, sonra masanın üzerine doğru yığıldı. Uli arkasında zayıf, neredeyse hayalet gibi bir suret gördü. Bu dimdik duran şeklin kim olduğunu çıkarmaya çalıştı fakat o her kimse, uzandı ve güneşlikleri indirdi.

Uli üzerlerinde çirkin piring lambalar duran sehparların kenarlarına konulmuş eski kumaş kanepeler ve koltuklarda oturan sessiz adam ve kadınların olduğu geniş bir odaya girdi. Her birinde portatif siyah-beyaz televizyonlar olan onlarca küçük bölme vardı. Ortadaki açık alanda da topluca seyretmek için büyük bir renkli televizyon duruyordu. Başka bir odada masalar vardı, birkaç tane adam masalara oturmuş acele acele bir şey yazıyorlardı. İki yaşlı adam sessizce iskambil oynuyordu. Diğer iki adam ise bir oyun tahtasının üzerine eğilmişti. Bir masada, belli ki resmi A.Ç. gazetesi olan *Açık Çağrı*'nın okunmuş bir sayısı vardı. Uli düşünmeden aldı gazeteyi.

Uli kapıların üzerlerindeki sayıları takip ederek, gittikçe daralan koridor boyunca ilerledi, sonra 4 numaralı binanın arkasındaki en üst kata varıncaya kadar merdivenleri çıktı. Odasını buldu. Kapıyı açtı, ışığı yakınca iki metreye iki metre kutu gibi bir oda gördü. Yeni evinde pencere niyetine ince ve uzun bir kapak, tek kişilik bir yatak, komodin ve üzerinde dinlenme salonunda gördüklerine benzeyen çirkin bir lamba olan bir sehpa vardı. Pencereyi kaldırdığında, bunların intiharları engellemek için bilinçli olarak mı bu şekilde yapıldığını düşündü.

Avluya baktı ve suyun üzerindeki iskele boyunca yapılmış duvara. İskelenin öbür tarafında bir başka büyük hangar vardı. Ceketini astı, ayakkabılarını çıkardı ve yamyassı olmuş gıcırdayan yatağa kendini attı. Daha önce bu yatakta kaç kişi yattı acaba diye düşündü.

Ernestina'nın kendisine verdiği Amerikan Ordusu tarafından kaleme alınmış fotokopi kitabı eline aldı ve on yıl önce kaydedilmiş sayılara ve istatistiklere göz attı. Çöpçüler Genel Merkezi'ndeki enkazda birlikte çalıştığı kova taşıyıcı Lucas'ın anlattığı gibi, bu yerleşim, Manhattan'ın eşgüdümlü bombalanmasını takiben açılan grup davasının sonucunda, başkanlık emri ile kurulmuştu. Uli ilk sayfayı bile bitiremeden derin bir uykuya daldı.

Uzaklardan gelen bir uluma sesi, Uli'yi uyandırdı. Derinlerden, havlamalarla ara sıra bölünen bir bongo davulu sesi geliyordu Uli, iskeledeki terk edilmiş hangarın pencerelerinde, üst kata doğru çıkan bir siluet görür gibi oldu.

Gökyüzü kadife mavi rengindeydi. *Açık Çağrı* gazetesini okurken, Çöpçüler Genel Merkezi'nin bombalanması ile ilgili bir şüphelinin gözaltına alınmış olduğunu okudu.

DROPT'UN KATİLİ YAKALANDI

Christen Soll

Daniel Ellsberg, CIA bağlantılı şüpheli bir terörist, Çöpçüler Manhattan Genel Merkezini bombalamak ve içinde Çöpçü Belediye Başkan Adayı James Dropt'un da bulunduğu yirmi üçe yakın kişinin ölümüne sebep olmak suçu ile tutuklandı.

Jackson Heights, Queens'in gelecek vaat eden Bölge Polis Şefi Tom Di Hammer bombalamanın arkasındaki şahsı yakaladı. İsmi saklı bir kaynak tarafından eski bir Pentagon çalışanı olduğu belirtilen Ellsberg'in Belalı Hava Yeraltı Örgütü ile belirgin bağlantıları vardır. Ellsberg dün erken saatlerde Ditmas Bulvarı'nda yakalanmış ve yirmi iki kişinin öldürmesi ve dört bakım kamyonunun çalınması ile ilgili suçlardan gözaltına alınmıştır. Gizli kaynaklardan alınan bilgiye göre Ellsberg işbirlikçilerinin adını vermemiştir. Ellsberg buraya sekiz yıl önce Pentagon'un askeri sırlarını çalıp Hanoi'de bağlantıda olduğu kişiye satmak suçlaması ile gönderilmişti...

Bu hikâye bariz bir şekilde komplo teorisi kokuyordu. Uli'nin gözüne başka bir haber takıldı.

TERÖRİST KAMYON SALDIRICI ST. PAT YAKINLARINDA İKİ KİŞİNİN ÖLÜMÜNE NEDEN OLDU

Harold Steward

Bugün Rock & Filler Center'ın önünde patlayan bomba iki kişiyi öldürürken, üç kişinin de yaralanmasına neden oldu. Kaynaklar, Çöpçü gerillalarının şehir merkezindeki Rock & Filler Center, 30 numaradaki Çöpçü İdari Binası'nı havaya uçurmak istediklerini ancak bombayı kamyonundan çıkaramadan bombanın kazara patladığını iddia ediyorlar. Bombalama sonucu her ikisi de Çöpçüler Partisi'ne kayıtlı bulunan Mike Mulligatawny (63) ve Sam Reynolds (62) hayatını kaybetti. Dört kişi de yaralı olarak kurtuldu. Onların ebediyen cezalandırılmaları için dua edelim.

Uli'nin otobüste bulunduğu, teröristleri rastgele suçlayan gazetenin aksine, bu gazete suçlu olarak sadece Çöpçüleri gösteriyordu. Uli'yi en çok rahatsız eden şey ise, Rock & Filler Center'daki patlama haberinin ölü ve yaralı sayısını bu kadar düşük gösterilmesiydi. Hayatını kaybeden o kadar insan ve sayısız yaralı yine kurban edilmişti, bu sefer de propaganda uğruna.

Okudukları sinirlerini bozdu, ayakkabılarını giydi ve şimdi boşalmış olan televizyon salonuna gitti. Derinden gelen kahkahaları takip ettiğinde, büyük ortak televizyonun karşısında tek başına oturmuş kısa boylu, şişman bir adamla karşılaştı.

"Ne var ne yok?" diye sordu neşeli adama.

"Jack Gleason'lı *Balayındakiler* var" dedi adam, kahkahalarla sarsılarak.

Nefesi yerine geldiğinde, yumruğunu sıktı ve "Haydi Ay'a Ali-ce!" dedi.

"Bunu mu gösteriyorlar televizyonda?"

"Hayır, kasetlerden izliyoruz." Temizlik malzemelerinin bulunduğu odayı göstererek, "Yan odada bir arşivimiz var." dedi.

Küçük, penceresiz oda, kitap rafları ile doluydu. Duvara asılı bir listede arşivdeki tüm video kasetlerin listesi vardı. Arşiv en çok izlenen televizyon programlarının kayıtlarından oluşuyordu, *Alacakaranlık Kuşağı*, *Dış Dünyalar*, *Çıplak Kent*, *Gilligan'ın Adası*, *Ölü veya Diri Aranıyor*, *Barut Dumani*, *Hogan'ın Kahramanları*, *Andy Griffith Şov*, *Ben Casey*, *Bugün* ve *Tatlı Cadı*. Uli bir şey izlemek için çok yorgun hissetti kendini, bu yüzden ortak banyoya gitti ve sıcak bir

duş aldı. Ücretsiz sağlanan macun ve fırçası ile dişlerini fırçaladı, sonra küçük odasına geri döndü. Dar pencereden bakarken, birini iskeledeki boş antrepodan çıkarken gördü.

Yatağına uzanır uzanmaz, Uli uzaktan gelen yüksek topuk sesleri duydu. Pencereden tekrar bakınca antrepo binasından bu seferde bir kadının çıktığını gördü. Bunun Ernestina Eric olduğundan adı kadar emindi. Gözleri fal taşı gibi açılmış ve yüzünde boş bir gülümseme vardı. Uli onun köşeden kaybolmasını izledi ve sonra yatağına döndü.

1 Kasım 1980

06:59

Ertesi sabah Uli hep bir ağızdan söylenen tuhaf sloganlarla uyandı. "Haklıyız, çünkü haklıyız, çünkü haklıyız, çünkü haklıyız..."

Pencereden dışarıdaki avluya bakınca, aşağı yukarı iki yüz kadar kadın ve erkekten oluşan gri eşofmanlar giymiş bir grubun sık aralıklarla dizilmiş olduklarını gördü. Her "Haklıyız!" dediklerinde zıplayıp kollarını ve bacaklarını açıp kapatıyorlardı. Uli buradakilerin nasıl bu kadar ince ve sağlıklı olduklarını anlamıştı.

Tıraş oldu, duş aldı ve sonra kirli giysilerini tekrar üzerine geçirerek, cebine iki tane yiyecek pulu sıkıştırdı. Odanın halı dö-

şemesinin kalktığı bir köşesinin altına Mallory'nin ona iki gün önce vermiş olduğu pullardan geri kalanı sakladı.

Aşağıda yemekhanede insanlar kahvaltı için toplanıyorlardı. Turuncu renkli bir tepsi alarak, sıraya girdi.

"İsim?" dedi şişman, kıvrıkcık saçlı bir kadın, giren herkesi kontrol ediyordu.

"Huey."

Kadın listeden H harfinin altında sıralı isimlere baktı, geçmesini söyledi. Kahvaltıda kırmızımsı çırpılmış yumurta ve sarımsı bir patates püresi vardı; ikisi de hazır tozdan yapılmışa benziyordu. Uli ayrıca iki parça siyah ekmek, bir fincan su gibi kahve ve tam olgunlaşmamış elma aldı. Eğer hiç nefes almadan hızlıca yutarsa yemeğin tadının çok da kötü olmadığını fark etti. Enerjiye ihtiyacı vardı, bu yüzden her şeyden iki porsiyon daha aldı. Kirli kıyafetleri içinde utanıyordu, tepsisini bulaşıkhanenin penceresinden uzattıktan sonra, aşağıya, terzinin yanına koştu. Kadınla erkekli bir grup kısa bir kuyruk yapmışlardı bile. Yirmi dakika sonra sıra ona gelmişti. Üzerinden kayan bol bir takım elbise verdiler ve taburenin üzerine çıkmasını söylediler. Ağzı iğne dolu bir kadın, bir parça tebeşirle, kumaşın üzerine gerekli işaretlemeleri yaptı.

"Ne zamana hazır olur acaba?" diye sordu Uli heyecanla.

"Burada her sabah bugün gördüğün kadar insan sıraya giriyor" dedi işi başından aşkın kadın. "Bir ay bekleme sırası var."

"Bir ay mı? Kıyafetlerim resmen parçalandı."

"Üzgünüm, ek bir şeyler ödemediğin sürece..."

"Bugün almak için ne kadar ödemem lazım?"

"Bugüne yetişmesi için dört pul."

"Sadece iki pulum var" diye gösterdi, kadın hemen kaptı pulları.

Uli, dokuza beş kalaya kadar koridorda bekledi, bir buçuk saat sonra, kadın ona el salladı. Takımı hazırды. Hemen giyindi. Gerçi sentetik kumaş, bacaklarının içini kaşındırıyordu ve kanserojen gibi duruyordu ama elbise üzerine tam oturmuştu. Otobüs durağına doğru gururla yürüdü. Yaklaşık yarım saat sonra oto-

büs geldi ve iki düzine kadar insan ona katıldı. Erkeklerin hepsi aynı model ve renkte takımlar giiyorlardı, kadınların üzerinde de uzun, lacivert elbiseler ve aynı kumaştan ceketler vardı.

Ernestina Eric, Güney Brooklyn bölgesi eğitim yardımı sorumlusu, en son katıldı onlara. "Ben sekiz haftadır yeni bir takım için bekliyorum" dedi Uli'ye. "Sen nasıl bu kadar hızla aldın?"

Uli anlamamış gibi baktı ve omuzlarını silki sonra, "Dün gece seni dışarıda gördüm galiba?" diye sordu.

"Dışarıda, nerede?"

"İskelenin oradaki terk edilmiş binadan çıktın." Uli binayı işaret etti.

"Olur mu öyle şey. Oralar çok tehlikeli."

"Orası ne?"

"Orayı okula dönüştüreceklerdi fakat sonra onun yerine devasa bir kiliseye çevirmeye karar verdiler."

Ernestina onu yeni takım arkadaşları ile tanıştırdı: Lionel, Eileen, Harvey, Linda, Derek ve Sam. Uli kendi isminden bile emin değilken, bu isimlerin hiçbirini aklında tutamayacağını düşündü. Sağanak şeklinde bir el sıkışma faslından sonra küçük grup kendi aralarında yaklaşan belediye başkanlığı seçimleri ve eğer Shub kaybedecek olursa bunun Kurtarılmış Şehir'de zındıklığın hüküm sürmesi anlamına geleceği üzerine konuşmaya devam ettiler.

"Ve bu senin ortağın, Patricia Itt" dedi Ernestina ve onu kafasından fırlamış yatak yayları gibi görünen bükleleri olan bir kadına doğru götürdü.

Yeni ortağı ona pek yüz vermedi. Onun yerine, kalkmakta olan otobüse doğru yürüdü ve otobüsün çizilmiş ön tamponunu tekmelemeye başladı. Sonra sürücüyü geç kaldığı için bağırdı. Uli bölge sorumlusuna endişeli gözlerle baktı.

"O Boğa burcu" diye açıkladı Ernestina, "Onlar böyleler. Fevriyeler."

"Peki, öyle olsun."

Ernestina da diğerleri ile otobüse bindi. Fakat Uli'nin ortağı aracın önünde durarak, sürücüyü fırçalamaya devam ediyordu.

Uli onun Oric'in kızgın bir kadın versiyonu olduğunu düşündü, Patricia'yı kolundan tutarak, otobüse götürdü.

Arkadaki koltuklardan birine oturduklarında, yeni ortağı nihayet onu fark etti. "Duyduğuma göre eski New York'tanmışsın?"

"Tam hatırlamıyorum."

"Orası nasıl şimdilerde?" diye sordu Patricia. "Sözüm ona temizleyeceklerdi."

Uli az önce söylediği cümleyi tekrarladı.

"Bize orası temizlenince, oradan tüm gönderilenlerin geri döneceklerini ve tüm gözaltındakilerin de salıverileceklerini söylediler ve bana sadece bir şüpheli olduğum söylendi, yani büyük ihtimalle bırakacaklardı."

"İyi." Oric'le uğraşmak bile daha kolaydı.

"Duydum ki Koh diye bir herifi belediye başkanı olarak seçmişler." Uli'nin hafızasında bir şeyler uyandı, bu ismi hatırladı. "Peki neden bize yardım etmek için bir şey yapmıyor?"

Uli, onların Aşağı Manhattan'daki sayısız sokak ve binadaki her ince çatlağa sızmış olan mikroskobik büyüklükteki radyoaktif parçacıkları neden kontrol altına almadıklarını bilmediğini söyledi. Patricia, onun cevabını beklemeden döndü ve arkasında oturan birine havlar gibi bağırmaya başladı.

Uli, erken yola çıkmış yaya grupların Brooklyn ve Queens arasındaki zorlu bölgedeki çöp yığınlarına seçim propagandası yaptıklarını gördü. Yolun her iki tarafındaki reklam panoları, Başkan Shub'ın şaşı gözleriyle azimli ve inançlı baktığı resimlerle süslenmişti. Altında da *Shub'a Oy Ver & Ardına Bakma!* yazıyordu.

Bir başka seçim posterinin üzerinde de, *Ne yalan söyler ne kandırır, onu tekrar seç yoksa canın yanar!* yazıyordu.

Minibüs hoplayıp zıplayarak Kings otoyolu boyunca gidiyor ve arada bir yolcu almak için duruyordu.

İlk günkü kâbus gibi otobüs yolculuğunun aksine, bu kez araç A.Ç. gönüllüleri ile doluydu. Doğu Brooklyn'in içinden geçtiler, Uli buradaki geleneksel Japon mimarisini, kasvetli Sovyetik binalara tercih ettiğini fark etti.

Bir saat sonra, Brooklyn'in güney ucuna vardıklarında, misyonerler her durakta ikişerli gruplar halinde inmeye başladılar.

"Sen ve Patricia, Coney Island'ın batı ucunda olacaksınız" dedi Ernestina, Uli'ye küçük bir tomar ilan ve iki kese kâğıdı verirken. "Resimli ilanları dağıtın, bunlar da öğle yemeğiniz. Günün sonunda sizi almaya geleceğim." Uli annesi tarafından okula bırakılan küçük bir çocuk gibi hissetti kendini.

Küçük bir lunaparka yaklaşırlarken, otobüs yavaşladı. Sorumlu buranın onların durağı olduğu işaret etti.

İner inmez Patricia yiyecek büfelerini ve Astroland eğlence parkını oluşturan yarım düzine kadar lunapark aletinin yanından koşarak geçip Uli'yi arkasında bıraktı.

"Yavaşla!" diye bağırdı Uli, Patricia fazla kalabalık olmayan gezinti yoluna doğru ilerlerken. Uli şimdi de kendini yerinde duramayan çocuğunun arkasından yetişmeye çalışan yaşlı bir baba gibi hissediyordu. İnsan yapımı dar nehre baktığında garip bir faciadan arta kalanlar takıldı gözüne. İki çift paslı vagon duruyordu aşağıda, Cyclone adındaki eski tahta hız treninden kalmaydı bunlar. Vagonlardan ikisi küçük kumsaldaki kumlara gömülmüştü yarıya kadar. Diğer ikisi de kıvrılan uzun kanalın mavi yeşil sularına batmışlardı.

"Vay!" dedi Uli. Belli ki turun tepe noktasında tren raylardan çıkmış ve vagonlar çöle uçmuş ve nehre gömülmüşlerdi.

Tüm bunları zaten görmüş olan Patricia ilanları çıkardı ve geçenlere uzatmaya başladı: "Hey sen! Eğitim almalısın! Sana diyorum! Buraya gel, gel buraya hemen şimdi! diyorum sana! Poff!"

Uli günün geri kalanını eğitici ilanları dağıtarak geçirdi. Öğle yemeği vaktine kadar ancak üç tane ilanı elinden çıkarabilmişti ve onları da insanlar yere atmışlardı. Patricia kendince etkili kafiyeli yöntemini uygulamaya devam etti ve saat dörde doğru Uli yanından geçen bir gence, Patricia'ninkine benzer bir slogan attı: "Eğitim al! Yaylanma! Eğitim yayılmaktan iyidir!"

"İçine ettin" dedi Patricia.

"Neden bahsediyorsun sen?"

“Halka yakılmaktan bahsetmemen gerekiyor.”

“Zaten ben yayılmaktan dedim.”

“Halka böyle büyük sözler edip onları küçük düşürmeye çalışman yanlış” dedi, şarkı söyler gibi makamlı.

“Ben sadece onu ikna etmeye...”

“Eğer bir daha yaparsan, seni Ernestina’ya rapor etmeyen ne olsun” dedi ve hızla uzaklaştı.

Uli bir an durdu, sonra bir banka çöktü ve eski Coney Island’ın kıyılarına vuran tembel okyanus dalgalarını hayal etmeye çalıştı. Sonunda uzandı, bacaklarını kaldırdı ve uyuklamaya başladı.

“Miskin Yehova Şahitleri!”

Sözler onu sarsarak uyandırdı. Yaşlı, soluk tenli dev gibi bir adam bankta oturuyor ve yanındaki broşür destesine bakıyordu. İhtiyarın derine çökmüş gözleri, sarkık kulakları, uzun ince burnu vardı ve kafasında tek bir tel saç yoktu. “Burası South Ferry değil ama elden ne gelir” dedi ve kesekâğıdından bir Danimarka çöreği çıkardı. “Eski şehirde, ben orada yaşıyordum.”

“Eğitim almak istemez misiniz?” diye sordu Uli, ona bir broşür uzatarak.

“Ben Princeton’ı bitirdim, akıllım.” Kel adam çöreğinden bir ısırık aldı ve konuşmaya devam etti. “Bir iş bulamadım, bu yüzden de Bronx’da yaşamak zorunda kaldım. Fakat bu değil ismimi değiştirmemin nedeni. O tamamen başka bir konu...”

Uli hâlâ kendini yorgun hissediyordu ve durumdan yararlanmaya karar verdi. Patricia’yı kandırmak için sanki adamı ve onu programa kaydetmeye çalışıyormuş gibi yaptı. Yaşlı adam hor-murdanmaya devam ederken, Uli gözlerini kapattı.

Bu adamın yüksek sesinde tanıdık bir şeyler vardı –sanki sadece Uli’nin duyabileceği bir frekansta konuşuyor gibiydi– fakat söylediklerinin hiçbir anlamı yoktu: “veetahminmediyorumsasa decenbiztdennbirsiihhâkimolabilir...” Uli dikkatli dinleyince, sonunda adamın ne dediğini anlayabildi: “Diğeri tükürdüğünü yalamak zorunda kaldı ve bu bendim... Biz, bir tür ihtiyaç fazlası idik. Onun yaptıkları harika, parklardan büyük piramitler, sahiller, otoyollar, köprüler.”

Uli bir şeyleri fark etmiş gibiydi ama öte yandan beyninin, sanki kafasının içinde bir mide varmış gibi, bilgileri sindirdiğini hissedebiliyordu. Tekrar uyandığında, yaşlı adamın sözlerinin neredeyse mıknaatıs gibi uçup kulaklarına yapıştığını duyabiliyordu ancak hiçbirini gerçekten anlamıyordu.

“Gerçekten üzgünüm Millie! Başarısız devrim için! New York’a dönmek için seni bıraktığım için... Teresa ve çocuklar, üzgünüm, o lanet olası havuzda boğulan tüm umutlarımız için... Üzgünüm Lucretia, olanları unutamadığım ve seni terk ettiğim için... En çok da Bella ve Beatrice, çok üzgünüm, birinize benim için ne anlama geldiğini söyleyemeden ölmesine izin verdiğim ve diğerinize de terk edilmişken ona sahip çıkacak kadar kendimi değerli hissetmediğim için...”

“Ben de üzgünüm” dedi sonunda Uli, esneyerek. “En azından bayağı kadın geçmiş hayatından.” Bir milyon yaşında gözüken adama baktı, adam derin bir uykudaydı. Görünen o ki, Uli’nin kendi beyni bu tuhaf “özür” konuşmasını yaratmış ve kurgulamıştı. Hızlıca ayağa kalktı ve garip yaşlı adamı bankta uyurken bıraktı.

Saat on sekizde, bölge sorumlusu Ernestina yürüme yolunun başındaki sokağın köşesinden el salladı. Uli, Patricia Itt’e seslendi ve üçü hep birlikte yolda tüm yardım gönüllülerini toplayıp A.Ç. yerleşkesine götüren minibüse döndüler.

Patricia geri dönüş yolunda onu haşladı durdu. “Bu tembel tenekenin teki! Bütün gününü bir morukla geçirdi, ne yaparak, hiçbir şey yapmayarak.” Uli cevap vermedi.

Yata Khaneye dönünce yüzününü yıkadı. Ortak banyoda sapsiz bir çift terlik buldu, onları ayağına geçirdi ve yemeğe eski gömlek ve pantolonu ile indi, yeni takımını kirletmek istemiyordu.

Uli yeşil bir şeyin içinde yüzen kahverengi yenilmez yutulmaz yemeğine bakarken, “Eee, ilk günün nasıldı bakalım?” diye sordu Ernestina.

“Bunun üzerine güzel bir uyku iyi gider” diye cevap verdi.

“Aslında seni aşağı kattaki dua toplantımıza davet etmek istiyordum.”

Uli hazımsızlık çektiğini söyleyerek, ki bu kısmen doğrudu, teklifi kibarca geri çevirdi.

Yemekhaneden çıkıp 4 numaralı binaya yürürken, kolları ve bacakları ağırlaştı birden. Adeta ölü gibiydi.

Uzaktaki odasına doğru kendini sürüklerken, şehvetli fısıltıyı güç bela duydu:

“Oral seks?”

Arkasını döndüğünde Deer Flare’i gördü, dün otobüsten inerken karşılaştığı çıkık alınlı kız. Üzerinde beyaz bir gömlek, dar, ekose bir etek, koyu naylon çoraplar ve baştan çıkarıcı yüksek topuklu siyah ayakkabılar vardı.

“Bir şey mi dedin?”

“Kitleleri eğitmen gerekirken, sen bir bankta yaşlı bir mumya ile uyu. Hiç yakışmıyor. Cık, Cık” dedi ona doğru yürürken.

“Hııı?”

“Seni bu gün Coney Island’da gördüm, şeker” diye cevap verdi, sonra gülümseyerek ekledi. “Galiba görmemem gereken şeyleri gören tek ben değilim?”

“Galiba beni biri ile karıştırıyorsun.”

“Dün gece bizi gördün” diye suçladı. “Fotoğraf da çektin mi bari? Bu mu yani?”

“Neden bahsediyorsun sen?” Aslında Uli kadının tam da neden bahsettiğini biliyordu. Bir gece önce Siftwelt’i garip bir tür sevişmenin ortasında gördüğünden emindi şimdi.

“Sen neden buradasın, arkadaş? Atacak pislik bulmak için mi, bunun için değil mi?”

“Buraya tıkilıp kaldım” diye cevap verdi Uli. “Sadece iyilik yapmaya çalışıyorum.”

“Filmi bana ver yoksa pişman olursun?”

“Düş yakamdan.”

Deer Flare arkasını döndü ve yüksek topuklarını sertçe yere vurarak uzaklaştı. Uli küçük odasına geri döndüğünde, birinin zaten az olan eşyalarını karıştırdığını gördü. Halının altına sak-

ladığı küçük para destesi, komodinin üzerinde duruyordu. Aslında odasını aradıklarına sevinmişti. Saklayacak hiçbir şeyi yoktu.

Uli tam yatağa uzanmak üzereydi ki yine uzaklardan bir ses duyduğunu düşündü. Pencereden, Ernestina'nın kiliseye dönüş-türüleceğini söylediği, iskelenin üzerindeki uzun binaya doğru baktı. Kimsenin girdiğini veya çıktığını görmemesine rağmen, karanlık pencerelerin arkasında birinin geçtiğini gördü.

Uli kendini zavallı Ermeni kadın ve çocukları ile ilgili gördüğü korkunç rüyayı veya sanrıyı düşünürken buldu ve acaba gerçek miydi diye merak etti. Sonra Mallory ve Oric'in acıklı ölümleri geldi aklına ve uykusu kaçtı. Alt kata indi ve binadan dışarı çıkmaya çalıştı. Gece nöbetçisi nereye gittiğini zannettiğini sordu.

"Biraz hava almak istemiştım sadece."

"Kapılar saat yirmi ikiden sonra kapanır" dedi yaşlı adam.

Uli adama teşekkür etti ve bu durumda, dört binalık yerleşkenin bir yerinde korumasız bir çıkış olması gerektiğini düşündü. Alt kattaki yemekhaneye indi, iki görevli sessizce yandaki garajda duran bir kamyonete siyah çöp torbalarını bir dağ gibi yığıyorlardı. Uli görevliler gittikten sonra, gelişigüzel iki tane torba kaptı ve onları dışarı çıkardı. Torbaları kamyonetin arkasına koyduktan sonra tuğla duvar boyunca devam eden boş sokakta ilerlemeye başladı. Suyun hemen kenarındaki iki katlı, terk edilmiş antrepoya doğru yürüdü.

A.Ç. binanın çevresindeki diğer tüm binaları yıkmıştı. Uli, burayı kolayca yan binaya iç geçitlerle bağlayabileceklerini düşündü. Kapıya ulaştığında, girişin önünde bir cüruf yığını olduğunu gördü. Giriş katındaki pencereler de eski suntalarla kapatılmıştı fakat Uli bunlardan birini itip içeri atladı. Karanlık, mağara gibi derin antrepoda tüylerini ürperten bir rüzgâr hissetti.

Her yerde seğırtme ve kanat sesleri geliyordu. Küçük çöl hayvanları ve kuşlar bu boş binayı kendilerine barınak yapmışlardı. Yukarıdan ayak sesleri geliyordu. Uli ikinci kata çıktı, pencerelerden ay ışığı sızıyordu. Uli kendini üç büyük odanın birinden diğerine girip çıkan sessiz insanlarla dolu bir koridorda buldu, bu ruhlar partisi gibi bir şeydi. Kafası karışmıştı.

Gözleri karanlığa alıştıkça, çiftleşen insanların çoğunun yarı çıplak, bazılarının ise tamamen çıplak olduğunu gördü. Bir kadını tanıdı, yeni başlayan gönüllülerden biriydi, kendinden çok yaşlı bir adamın penisini ağzına almıştı. Bazı çiftler aynı cins gibi görünüyordu ama istisnasız herkes ses çıkarmadan sevişiyordu. Az sonra, zayıf, kel bir adamın önünde diz çöktüğünü fark etti.

Uli anında uzaklaştı oradan, şoke olmuştu. O dakikaya kadar kendini sanki görünmezmiş gibi hissediyordu. Hızla deponun son odasına girdi. Odada yaklaşık on çift ateşli bir sevişme içindelerdi. Bir köşede gördü onu. Ernestina Eric aynı anda iki adamı tatmin ediyordu. Uli oraya doğru ilerlerken, adamlardan biri yere boşalıp dizlerinin üzerine çöktü. Biraz sonra da ikinci adam kadının içinden çıktı ve boşaldı.

“Ernestina” diye fısıldadı, kimsenin konuşmadığını fark etmişti. “Seni gördüğümü biliyordum.”

Kadın cevap vermeden ona uzandı ve kemerini çözdü.

“Bekle” diye fısıldadı. Yüzünü onun yüzüne yaklaştırıp, “Ne yapıyorsun sen?” dedi.

Yüzünde arzulu bir gülümseme vardı, bu kadın, Uli’nin az da olsa tanıdığı o kontrollü insana hiç benzemiyordu. Gözleri sanki çok uzak bir yerdeymiş gibi dalmış, parlıyordu. O dakika, zayıf başka bir adam, dimdik penisi ile içeri girdi ve hiçbir ses çıkarmadan kadının içine girdi.

“Hey!” dedi Uli.

Adam cevap vermedi. Yeni adam, Ernestina ile ateşli bir şekilde sevişirken, Uli adamın yüzüne baktı. Bu da kendi gönüllü grubundan biriydi, Lionel. Herkes sanki uyurgezer gibi davranıyordu ama Uli erkeklerin özellikle rol yaptığını düşündü.

Ernestina’nın üç adamları daha sevişmesini izledikten sonra, Uli kadının sessizce ayağa kalktığını, gömleğini düzelttiğini ve binayı terk ettiğini gördü. O gülümseme yüzünden hiç gitmedi.

Uli onun arkasından merdivenlerden indi ve sokağı geçti. Kadın, ikinci binanın arkasındaki kolu olmayan servis kapısına yöneldi. Tırnaklarının ucuyla kapıyı kanırtmayı başardı. Uli kapanmadan

kapıyı tuttu ve onu takip etti. Kadın, iç geçitten geçti ve kadınlar yatakhanesine gitti.

Uli dördüncü binaya gitti ve odasına girdi, kendini yatağa attı ve tavanı izlemeye başladı. Karanlık yerini sabahın ışıklarına bırakırken, orada neler olduğunu anlamaya çalıştı. En sonunda, tüm gece gözünü bile kırpmadan yatağından kalktı, giyindi, kahvaltı etmedi, giriş kapısındaki otobüs durağına gitti, yeni bir iş günü başlamıştı.

2 Kasım 1980

08:49

Ernestina kapının önünde bekleyen grubun yanına geldiğinde, oldukça dinlemiş gözüktüyordu. Uli ona nasıl uyuduğunu sordu. Gözlerini bile kırpmadan, “Çok iyi, ya sen?” dedi.

“Ben tuhaf bir rüya gördüm.”

“Nasıl bir rüya?”

“Büyük bir depoda bir sürü insan vardı, ses çıkarmadan sevişiyorlardı.”

Ernestina gerildi, bakışlarını kaçırdı ve “Dar kafalı gibi görünmek istemem ancak bu tür şeyler duymak beni rahatsız ediyor” dedi.

“Özür dilerim fakat sen sordun.”

“Bir daha bu hatayı yapmam” diye cevap verdi ve otobüse bindi. Uli biraz utanmış bir halde, Patricia Itt’i de yanında sürükleyerek, otobüse en son bindi. Araç Güney Brooklyn’e doğru yol alırken, Ernestina’nın seviştiğini gördüğü birkaç adam ve diğerleri, arabanın arkasında sakince oturuyorlardı. Önceki gün olduğu gibi, bugün de Uli ve Patricia en son ineceklerdi.

Kabarık saçlı Patricia ile Coney Island’ın kısa yürüyüş yoluna varınca Uli kendini aniden çok yorgun hissetti. Eğer bu insanlar şu korkunç Kurtarılmış Şehir’e tıklamakla akıllanmıyorlarsa, diye düşündü, üzerinde aptal karikatürler ve sıkıcı istatistikler olan bir broşür bunu nasıl yapacaktı.

Patricia amfetamin almış bir kuş gibi heyecanla insanlarla konuşurken, Uli onu izledi bıkkınlıkla. Kadın gerçekten mutlu gözüküyordu. Teker teker sırlarını çözmeye çalıştı: Gerçekleri görmezden gel. Fazla düşünme. Canlı ve neşeli ol. Ernestina’nın verdiği öğüt de fena değildi: İçgüdülerinin peşinden git, sonra tamamen reddet.

“Hey Yehova, *rugalah* ister misin, Yahudi kurabiyesi?” Bu önceki günkü uzun, kel ve meteliksiz adamdı. Aynı banka yayılmış, yine bir kesekâğıdından çıkardığı kurabiyeleri atıştırıyordu. Uli adamın teklifini kibarca geri çevirdi ve çok işi olduğunu söyledi.

Uli yoldan geçenlere ara sıra broşür dağıtırken yüzündeki küçümsemeyi saklamaya çalışıyordu. Birkaç saat geçip etraf iyice tenhalaştığında, Patricia’nın bir sokak köpeğine ilanlardan vermeye çalıştığını gördü. Köpek kâğıdı kokladı ve koşarak uzaklaştı.

Uli tekrar banka oturduğundan, yaşlı adam konuşmaya başladı: “Benim yaşımda, herkes sadece beş şeydir.”

“Ne beş şeyi?”

“Eldeki beş parmak” dedi adam, geniş avcunu açarak. “Vücuttaki beş uzuv. Tevrat’ın beş kitabı. Bu şehrin beş bölgesi.”

“Ee, sen hangi beş şeyinsin?” dedi Uli, kısa kesmek isteyerek.

“Bir zamanlar, bir baba, bir oğul, bir koca, bir kardeş ve bir amca idim.”

“Şimdi değil misin?”

“Şimdi, bir terörist, bir hain, bir ödle, bir canavar ve bir sahtekârım.”

Bugün uzun olacak, dedi Uli kendi kendine, yaşlı adam homurdanmaya devam ederken. Önceki sefer gibi, Uli uyuklamaya başladı. Kendini karışık bir rüyanın içinde buldu. Rüyada kendisi değildi, toprağın altında karanlık bir yerde, vahşi, yarım akıllılardan oluşan pis bir kabile ile birlikte tıklıp kalmış, önderlik ve çıkış yolu bulmak için kavga ediyordu.

Aniden o korkutucu Deer karısının, yakınlarda bir yerlerde kendini izlediğine dair tuhaf bir hisle uyandı. Uli kalkıp lunaparka doğru ilerlerken, yaşlı adam uyumaya devam ediyordu. Uli, Patricia'nın kendisine baktığını fark etti.

“Bak şurada insanlar var” dedi, parktan çıkmakta olan bir grup genci göstererek.

“Ben de seninle geliyorum” dedi.

“Hayır, sen burada kal.” Harap bir binayı gösterdi. “Biraz sonra oradaki huzurevindeki yaşlılar akşam yürüyüşüne çıkacaklar. Dün onları gördüm ama yetişemedim.”

Lunaparkın girişine vardığında, gençler ortadan kaybolmuştu. Yürüyüş yolunu oluşturan eşit aralıkla yerleştirilmiş tahta döşemelerin arasında kırmızı bir şey gördü: biri aşağıdaki kumun üzerine bir rulo kullanılmamış bilet düşürmüştü. Tam Patricia'nın yanına dönecekti ki, büyük bir blendera benzeyen bir alete binmiş gençlere daldı gözü. Başka bir alet uçan fincan ve tabağına benziyordu. İnsanlar dev fincan içinde ayakta duruyor, alet yer çekimini hiçe sayan açılarda onları savururken, merkez kaç kuvveti onları yerlerinde tutuyordu. Uli çarpışan arabalar kısmının tek müşterisi orta yaşlı bir adamın yüzünde mutlu bir ifade ile diğer boş arabalara tekrar tekrar çarpmasını izledi. Uli kendi kendine gülümsediğini fark etti. Nehre gömülen büyük hız trenini tekrar görünce, o lanetli turun bir bakıma Tanrı'nın bir lütfu olduğunu düşündü. Ne de olsa, bu yeni aletler insanları, vücutlarını saran olağanüstü bir dehşetle sadece korkuturken, diğeri bu dehşeti gerçekten yaşatmıştı.

Yürüyüş yoluna dikkatli bakınca, Patricia'nın ayakta, önündeki boşluğa ilan uzattığını gördü. Kadın uzaktan ona el salladı, Uli onun bu şen şakrak halinin kendi umutsuzluğunu bir şekilde hafifletip hafifletmediğini merak etti. Tahtaların altına elini uzatarak, kullanılmamış üç bileti zar zor çekti.

Patricia'nın onu görmemesi için saklanarak, lunaparka girdi. Önce dönme dolaba, sonra çarpışan otomobillere ve en sonunda da hız trenine bindi.

Yaklaşık yirmi beş dakika sonra, kendini yenilenmiş hissederek, yürüyüş yoluna koştu fakat grup arkadaşından iz yoktu. Huzurevine, saçları kötü kesilmiş bir kadın görüp görmediklerini sordu, görmemişlerdi.

Uli kalan üç saatini Patricia'yı arayarak geçirdi. Çıkık alınlı, aşağılık kadının bu ortadan kayboluşla bir ilgisi olduğundan şüphelendi. Deer Flare, Uli'nin Swiftwelt'le ikisinin resimlerini çektiğini ve onlara şantaj yapacağını düşünüp büyük bir ihtimalle intikam yemini etmişti. Uli'yi kötü duruma düşürmek için ortağını kaçırmış olabilir miydi gerçekten?

Saat altı olduğunda Patricia'dan hâlâ bir iz yoktu. Hafif bir panikle, Uli kalan broşürlerin yarısını aldı ve onları bir çöp teknesine tıktı. Sonra buluşma noktasına gidip bölge sorumlusunu bekledi.

"Patricia nerede?"

"Bilmiyorum. Ben broşür dağıtmak için lunaparka gitmiştim" dedi elinde kalan broşürleri göstererek. "Döndüğümde yoktu."

"Birbirinize sahip çıkmanız gerekli" dedi Ernestina. "Bunun için sizleri iki kişi görevlendiriyoruz."

"Huzurevinde ilan dağıtıyordu. Birkaç dakikalığına yanından ayrıldım, döndüğümde bulamadım."

"Huzurevine baktın mı?"

"Evet" dedi Uli kayıtsızca. "Belki tek başına geri dönmüştür yerleşkeye."

"Umarım boğulmamıştır" dedi Ernestina ve iç geçirdi.

Uli onun şaka yaptığını düşündü bir an ama sığ yeşil suya bakınca, ciddi olduğunu anladı. Ernestina bu durumda hem ye-

rel Çöpçü kolluk kuvvetlerini hem de Şehir Meclisi polisini bilgilendirmesi gerektiğini söyledi.

“Belki de geri dönmüştür” dedi Uli. “Pek kimse yoktu çevrede.”

“Umalım ki öyle olsun.”

Birlikte otobüse bindiler ve yerleşkeye geri döndüler ama Patricia oraya gelmemişti. Hiç kimse bir şey bilmiyordu. Uli yarın tek başına çıkıp broşür dağıtmayı teklif etti.

“Şu an öncelikli sorunum bu değil” dedi Ernestina, belli ki sinirlenmişti.

Ernestina, Patricia’nın ortadan kayboluşunu Rolland Siftwelt’e rapor etti, o da gerekli yerlere durumu bildirdi.

Kafasını meşgul etmek için, Uli akşamı görüntü ve ses kayıt arşivinde, dini ve sivil liderler tarafından son kırk yılda yapılmış ilham verici konuşmaları dinleyerek geçirdi. Kennedy kardeşler ve Martin Luther King Jr.’ın kalbe işleyen konuşmalarının yanı sıra George Meany, Jimmy Hoffa ve Albert Shanker’ın işçi hakları ve sendikalar üzerine yaptıkları konuşmaları dinledi.

Birkaç saat sonra vicdanı sızlamaya başladı. Bunun dinlediği konuşmaların etkisi mi yoksa ortağını kaybettiğini için mi olduğunu bilemedi. Yemekhaneye yürürken, Ernestina’yı başka bir yardım gönüllüsü ile konuşurken gördü.

“Özür dilerim” dedi, “acaba Patricia’nın kaybolması ile ilgili bir şey buldunuz mu?”

“Galiba doğru kelime, *tekerrür*.”

“Ne demek istiyorsun?”

“Patricia tedavi görmüş bir uyuşturucu bağımlısı ve fahişeydi. A.Ç. çalışanlarının büyük çoğunluğu eski bağımlılardan oluşuyor. Burası bir kurtarma merkezi.”

“Patricia bir...”

“İlk günden beri, pezevengi peşini bırakmamıştı zaten, onu geri istiyordu. Büyük bir ihtimalle ona geri döndü. Aslında onu buraya sokabilmemiz bile başlı başına bir mucizeydi. Yaklaşık iki aydır temizdi.”

“Gerçekten bir fahişe miydi?”

“Ve uyuşturucu bağımlısı. Burada çoğumuz öyleyiz” diye tepkisiz cevap verdi Ernestina.

“Sen de mi?” Bu, kadının geçen geceki halinin açıklaması olabilirdi.

“Senin hiçbir suç veya uyuşturucu sabıkan yok mu?” diye ciddiyetle sordu Ernestina.

Uli üzgün görünmeye çalışarak, başını evet, manasında salladı. Ancak bildiği kadarıyla hiç uyuşturucu kullanmamıştı, herhangi bir suçtan sabıkası da yoktu. Fakat hâlâ birçok şeyi hatırlamıyordu, belki de vardı.

“İyi misin sen?”

“Tüm olanlar çok üzdü beni” dedi Uli. “Ona göz kulak olmam lazımdı.”

“Burada biz affetmenin büyük bir erdem olduğuna inanıyoruz” diye cevap verdi yumuşak bir sesle. Elini Uli’nin omzuna koyarak. “Herkes hata yapar, çoğunlukla en zor olan kendi kendimizi affetmektir.”

Uli zorla gülümsedi.

“Sabah seni yargıladığım için özür dilerim” dedi Ernestina, “garip rüyanı benimle paylaştığında yani.”

“Bazı şeyleri kendime saklamam lazım herhalde”

“Hayır, haklısın. Dışarı vurmak daha sağlıklı.” Önüne bakarak, ekledi, “Burada gerçekten sahip olduğumuz tek şey birbirimiziz.”

Uli, onun elini kendi eline aldı, yavaşca sıkıp odasına geri döndü.

Yatağına uzanmış, kendini kötü hissediyordu ki karanlığın içinde bir ses duydu, kendinden geçmiş bir tür havlama. Giyindi, bir gece önce dışarıya çıkmak için kullandığı mutfak kapısına gitti. Geleceğin Tanrı evine doğru yürüdü ve yine giriş katındaki pencereden içeri atladı. Merdivenleri çıktı ve ön taraftaki son odaya doğru yöneldi. Bir grup insan yine çiftleşiyordu, Ernestina’yı aralarında göremeyince sevindi. İçinde cinsel bir istek uyansa da Uli kendine devamlı buranın düşman bölgesi olduğunu hatırlattı. Bu bir tür tuzak olabilir diye düşündü, yine de izlemek heyecan vericiydi. Katılmadığı sürece, herhangi bir şey-

den sorumlu tutulamazdı. Teklifleri geri çevirerek, bir saat kadar bekledi. İnsanlar gelmeye devam ettikçe, kendini çiftleşenleri gözlemleyen bir hayvanbilimci gibi hissetti ve orayı terk etti.

Sonunda, onu hayal kırıklığına düşürerek, Ernestina göründü. Bir adam, sonra iki, sonra üç ve dört adamla aynı anda sevişirken, Uli onları izledi. Beşinci adam ona yaklaşmadan, Uli kolunu Ernestina'nın zayıf beline doladı ve onu تنها bir köşeye çekti. Kadını ters çevirip yüzünü duvara yasladı, kollarını ve bacaklarını üzerini arayacak gibi yana açtı. Kadın direnmedi. Nemi ıslanmış elbisesinin altına elini soktu, kıvrıkcık tüylerini ve ıslanmış dudaklarını yavaşça okşadı. Sonra kendi pantolonunu indirdi fakat kabarmış arzusuna tümüyle yenik düşmeden durdu.

Ernestina'yı kendine doğru çevirdi, gözlerinin içine baktı. Kadın bilinçsizce gülümsedi. Gözbebeklerini odaklayamıyordu. Uli herhangi biri olabilirdi. Dudaklarını sertçe öptü fakat kadın karşılık vermedi. Gömleğinin düğmelerini çözdü, içinde sutyen olduğunu görünce şaşırdı. Sutyenini çıkardı ve kadın sessizce inlemeye başlayınca kadar emdi onu. Göğsünde koyu kırmızı bir iz bırakırken, kadın yavaşça iç geçirdi. Sonra aynısını diğer göğsüne yaptı, öbürüne eş bir iz bıraktı. Kadın kalçasını ona sürttü; Uli, çok tahrik olmasına rağmen, hızla binadan çıktı.

3 Kasım 1980

08:43

Ertesi sabah, zinde ve enerjik Ernestina, o gün erken geri döneceklerini duyurdu. Yerleşkeye saat on sekizden önce dönüşmeleri gerekiyordu.

“Hava tahminlerine göre bugün bir fırtına bekleniyor. Ve ben kimsenin dışarıda mahsur kalmasını istemiyorum.”

Otobüse binerlerken Ernestina, Uli’yi bir köşeye çekti ve Brighton Plajı’nda fahişeleri kurtarmak için çalışan bir grubun, yeni gönüllülere ihtiyacı olduğunu söyledi ve Uli’nin onlara katılmasını önerdi.

Cevap vermek yerine Uli kendi sorusunu sordu: “Göğsündeki izleri gördün mü?”

“Affedersin...”

“Ben yaptım onları” dedi kadının lafını keserek. “Ama vücudunda başka garip şeyler de bulduğundan eminim.”

“Çıldırımışsın sen.”

“Gece geç vakit iskeledeki terk edilmiş antrepoya gidiyorsun ve birçok eşle seks yapıyorsun. Hiçbiriniz kendinizde değilsiniz.”

Kadın hiçbir şey söylemedi, sadece boş gözlerle ona baktı.

“Coney Island’a son bir kez daha gitmek istiyorum” diye devam etti sözlerine. “Orada yaşayanlarla ahabalık kurdum ve onları kazanmak üzereydim. Ayrıca belki Patricia’yı da görürüm.”

“Eğer onu biri ile görürsen” diye cevap verdi sonunda Ernestina gözlerini kaçırarak, “sakın müdahale etme, sadece nereye gittiklerini bul ve yetkililere haber ver.”

Brooklyn’e varana kadar Ernestina, Uli’nin yüzüne pek bakmadı.

Coney Island’a vardıklarında, Uli yürüyüş yoluna gitti. Sadece kel kafalı yaşlı adam vardı, her zamanki bankta oturmuş, etrafını saran sınırsız boşluğa bir şeyler anlatıyordu.

“Beni hatırladın mı?” diye selamladı adamı Uli.

“Elbette” adam gülümseyerek, “sen dün kulağımdan içeri girip beynimde kaybolan parazitsin.”

Adam bunamışa benziyordu ama Uli sormadan edemedi, “Dün yanımda olan kızı hatırlıyor musun? O ortadan kayboldu. Onu görmedin, değil mi?”

“Neyi bildiğimi biliyorsun” diye cevapladı yaşlı adam, sonra gözlerini kapadı.

Sakin ol, diye telkin etti kendine Uli. Patricia bulunacak. *Sen insanların hayatına bir gaye kazandırmak için buradasın*. Başka bir yol denemeye karar verdi ve bir kalabalık aradı gözleri.

Birkaç blok ilerleyince ileride bir grup adam gördü. Üç metrelik basket potalarının olduğu, çevresi çitlerle çevrili bir açık hava sahası gördü. Aşağı yukarı kendi yaşındaki birkaç adam, çekişmeli bir maçın ortasındalardı. Uli bekledi ama maç bir türlü bitmedi.

Görevinin aciliyetinin bilinciyle, Uli sahanın kenarına doğru yürüdü ve bağırdı: “Buradan tek çıkış yolunuz eğitim!”

Güneşin altında ileri doğru koşan adamlardan birkaçı ona baktı fakat oyunlarına ara vermediler. Uli onlara biraz daha bulaştı ve "Uyuz uyuz durmayın *ahmaklar!*" dedi. Sahanın karşı köşesinden kendisine doğru koşmaya başladıklarında, Uli bağırdı, "Bir avuç mankafa *puşt*dan başka bir şey değilsiniz!"

Atış yapacak olan adam, elinde top, zıplarken aniden durdu.

Uli koşmaya başladı, tüm takım da arkasından. Nehir üç blok ötedeydi. İlk bloğun yanından koşarak geçti, bir arıza çıkmamıştı. İkinci bloğun yanından geçerken, oyuncuların en atletik olanı ona yetişti. Böbreğini sıyıran bir yumruktan sonra Uli depar attı.

Kaçış yolu boyunca yanmış binalar sıralanmıştı. Sokağın sonunda kesilmiş ve yukarı kaldırılmış bir dikenli çit vardı. Su ile arasında artık sadece istinat duvarı vardı. Uli sokağa bırakılmış mobilyaların üzerine çıkarak, duvara atladı, derin bir nefes aldı ciğerlerine ve mavi-yeşil sulara çivileme atladı.

Birkaç dakika sonra kafasını su yüzüne çıkarıp nefes aldı ve arkasına baktı. Peşindekilerin kafaları aniden beş, altı metre ilerideki yer yer yıkılmış beton duvarın arkasından belirdi. İçlerinden hiçbiri yavaş akan nehir sularına atlamaya cesaret edemiyordu. Bir vınlama sesinin ardından, Uli'nin üzerine bir şeyler düşmeye başladı. Adamlar ona taş atıyor, ellerine ne geçerse suya fırlatıyorlardı. Uli kaçmaya çalıştı ve takım elbise ile yüzebildiğini görünce sevindi. Su, banyo suyu kadar sıcaktı. Tam kurtuldum diye düşünürken, *-bamm!* Kafasına büyük bir şey çarptı, Uli affaldı ve tam o anda istemeden nehrin acı suyundan yuttu.

Sürüklenirken, yanından geçen dikdörtgen bir nesneyi yakaladı. Bu üç metre boyunda bir tahta tabelaydı. Üzerinde *Suda Yüzmek Tehlikelidir* yazıyordu.

"Sakın elimize düşme, göt" diye bağırdı basketbolculardan biri uzaktan. "Çünkü düşersen, kendini gebermiş bil!"

Uli ayakkabılarını ayağından fırlattı ve tahta tabelanın üzerine attı kendini. Irmağın çöl tarafındaki kıyısına doğru gidebilirdi ancak o tarafta gidecek bir yer yoktu, o yüzden kendini akıntıya bıraktı. Onlara hiç bulaşmayacaktım diye düşündü, bırak bir de

küfretmeyi. Sadece dikkatlerini çekmeye çalışmıştı, onlara *yardım etmek* için.

Az sonra eşit aralıklarla dizilmiş kanalizasyon boruları gördü, Brooklyn'in istinat duvarından çıkmışlardı. Bölgenin tüm atıkları, durmaksızın nehre akıyordu. Yine de su Staten Island'ı kaplayan zehirli balçıktan daha temiz duruyordu. Uzakta görünen Zano Köprüsü'nün altından geçmeden, çölün kıyısında bir grup insan gördü, ayaktakımına benziyorlardı.

Staten Island, daha doğrusu onu Brooklyn'den ayıran çöl parçası, karşı kıyıdaydı ancak su geçmek için çok hızlı akıyordu. Çöl, nehrin içine doğru sert bir kavis yapıyor ve suları kuzeye yönlendiriyordu. Kıyıya doğru sürüklenirken Uli kavisin yakınında, nehrin ilerdesindeki kıyıda, şehir merkezinde gördüğüne benzer bir sıra yapay gökdelen gördü. Buradaki her şey gibi, bu kaplama paneller de Wall Street gökdelenlerini taklit etmeye çalışan kötü kopyalardı.

Suda sürüklenirken, kavisin Manhattan'a doğru giden uzun bir duvarla birleştiğini gördü. Girintinin öbür tarafında başka bir su yolu var gibi duruyordu. Aslında uzun beton bir baraj, nehrin Brooklyn'in kuzeyine akan sularını, güneye akan kanalizasyondan ayırıyordu. Beş bölgenin hepsinin tüm atıkları Staten Island'ın doğusu yakası boyunca güneye doğru akıyordu.

Uli yapay gökdelenlerin yanından geçti ve sonunda beton duvarın yakınında, iki su yolu arasındaki dar sahile çıkabileceği küçük bir yürüyüş yolu buldu.

Uli aşağı bakınca yolun üç metre karelik şeffaf fiberglas panellerden yapıldığını gördü. Paneller paslı çerçevelere yerleştirilmiş ve çelik bir iskelet tüm yapıyı bir arada tutuyordu. Çelik ızgaraların arasına kumlar birikmişti ve birbirine karışmış kablolar büyük çivilerle toprağa tuturulmuştu.

Uli uzakta Manhattan ve Richmond'ı birleştiren iki şeritli kazıklı yolun, yani Staten Island Feribot Köprüsü'nün üzerinde görünüp kaybolan arabaları görebiliyordu.

"Sen ne yaptığını zannediyorsun, lan?" Önce ses geldi, sonra acı. Uzun bir zincir boynuna dolandı ve onu karaya çekmeye baş-

ladı. Orta yaşlı üç şişman adam ona doğru yaklaştılar. Çetebaşı kısa boylu, dökük saçlı, kirli sakallı, tel çerçeveli gözlükleri olan bir adamdı. Elinde tuttuğu kalın demir boru, kemikleri kırmak için idealdi. Devasa bira göbeği olan diğer adam elinde siyah deri bir kırbaç tutuyordu. Daha genç olan, gür bıyıklı üçüncü adamın elindeyse sapına baştan savma bir şekilde siyah elektrik bandı sarılmış bir pala vardı.

“Üzgünüm” dedi Uli yorgun bir halde, “Peşimdekilerden kaçarken nehre düştüm.”

“Kim kovalıyordu seni?” diye sordu çetebaşı, etrafına bakarak.

“Coney Island’ın o tarafta bir çete.”

Elinde boru olun adam, İspanyolca: “Bu ibne bizi salak zannediyor” dedi.

“Öyle bir şey aklımdan geçmedi” diye cevap verdi Uli, yarım yamalak İspanyolca’sıyla.

“Şu boktan takım elbiseye bak” dedi kırbaçlı adam.

“Ben Ak Çoğunluk’tan geliyorum” diye açıkladı Uli.

“Bir takım elbise çalmakta ne var” dedi borulu adam. “Sen sefil bir Domuzcu musun?”

“Hayır” diye cevap verdi Uli, gömleğini ilikleyerek, ekledi, “Ben Ak Çoğunluk için çalışan bir yardım gönüllüsüyüm. Yeni eğitim programımıza katılmaları için gençleri ikna etmeye çalışıyordum.”

“Hey” dedi kırbaçlı adam, “biraz İspanyolca anladığın için kendini bir bok mu zannediyorsun? Bizim anıtımızda ne işin vardı?”

“Sadece bakıyordum, inanın bana.”

“Çalmaya çalışıyordun” dedi genç adam diğerlerine, palasını savurarak.

“Baksana, herif kanıyor” dedi kırbaçlı adam. Uli elini kafasına götürdü, parmakları kan oldu.

“Bana Azap Çektirenlerden olduğunu kanıtla” dedi elinde kalın boru tutan adam şüpheyle.

“Rolland Siftwelt’i arayın. Bana kefil olacaktır.”

“Çöl ün ortasındayız göt herif, telefona benzer bir şey görüyor musun etrafta?” dedi kırbaçlı adam ve Uli’nin dizlerinin arkasına bir tekme savurdu, Uli acıyla yere düştü. Şişko adam, kırbacını havada şaklattı.

“Şu ibnenin işini bitirelim” diye homurdandı, elinde pala tutan adam.

“Burada olmaz. Geçen seferi hatırlasana. Önce ona bir çukur kazdırmamız gerek.”

“Tabii ya. Kalk ayağa” diye emretti borulu adam.

Uli dizleri titreyerek yavaşca ayağa kalktı ve gösterdikleri hilkat garibesi anıtın soluna doğru ilerledi. On dakika kadar tekrar gerisingeriye güneye, Staten Island ve Brooklyn’in arasındaki kanala doğru yürüdüler. *Eğer bu orospu çocukları dizimi haşat etmeseydi, ellerinden kaçabilirdim*, diye düşündü topallarken.

Zano Köprüsü’nün altından geçerlerken, Uli daha önce gördüğü barakalar topluluğuna yakından baktı: burası bir kamp yeriydi. Küçük kerpiç yapıların kapılarının önünde yaşlı kadınlar ve şekilsiz adamlar oturuyordu.

Borulu adam bir çöl çalisından kısa saplı bir kürek çıkardı ve omzuna attı. “Yürümeye devam et!” diye emretti Uli’nin arkasından.

Boş ufka bakarken, Uli’nin aklına Greenwood Mezarlığı’ndaki sarışın yabancı geldi. Kurtarılmış Şehir’de Uli’yi tanıyan tek kişi oydu. O an, buraya gelmesinin nedeninin o yabancı olması gerektiğini sonucuna vardı, o adamı kurtarmak için buraya gelmişti. Ama neden?

Arkasındaki üçlü onu yürümeye zorlarken, Uli kaçamayacağını kabul etti kendi kendine. *Aslında birini hatta şansım varsa ikisini temizleyebilirim*, diye düşündü, *ama üçünü zor*. Aniden birkaç küçük köpek üzerine atıldı, topuklarını ısırmaya çalıştı.

“Conchita!” diye bağırdı çırtlak bir kadın sesi. “Conchita! Buraya gel hemen, seni yaramaz bebek!”

Uli arkasını dönünce, önceki gün Ak Çoğunluk’ta kısa bir an gördüğü kısır kadın ile karşılaştı. Evlatık bebeğinin arkasından koşuyordu, büyük gözlü çivava.

“Yakalayın onu!” diye bağırdı Uli. Üç adam havaya kaldırdıkları silahlarını altında donakaldılar. “Beni tanıyor. Benim için şahitlik yapabilir!” O an kadının ismini hatırladı. “Consuela. Beni hatırladın mı, Ak Çoğunluk’tan?”

“Aaa, evet, seni her zaman orada görüyorum. Bana karşı her zaman çok iyisin” diye cevap verdi, Consuela. Allahtan, kafa karışıklığı sadece kısırlık travması ile sınırlı değildi. Kadın, Uli’ye doğru koştu ve onun terli başını sanki uzun boylu bir köpekmişcesine sevmeye başladı. “Aman da *ne kadar* iyiymiş, aman da *ne kadar* haklıymış.”

Uli ona sarıldığında, o da Uli’ye sarıldı ve bırakmak istemedi.

“Yeter” dedi çetenin başı, Consuela’yı Uli’nin üzerinden çekerken. Köpek-çocuğunu alıp kadının kucağına verdi ve kulübeye gitmesini söyledi, sonra da gözlerini yukarı dikip durdu.

“Patron, onu serbest bırakmayı düşünmüyorsun, değil mi?” diye sordu kamçılı şişko, hayal kırıklığına uğramıştı.

“Neden biliyor musun? Sana söyleyeyim neden?” diye cevap verdi liderleri. “Çünkü eğer bu herifi öldürürsek, Ak Çoğunluk bu işin peşine düşer. Ondan sonra da Conseula anında o iyi adamın burada olduğunu öter, onlarda anında ayılırlar ve sağ ellerimizi keserler. Bak, sağ elimi kaybetmek bana koymaz ama daha seksten vazgeçmeye hazır değilim.”

“Siktir!” dedi kırbaçlı olan.

“Kusura bakma, adamım” dedi çetebaşı ve barış teklifi olarak, elini kaldırdı ve “Çak bir beşlik, ahbap” dedi. Uli adamın eline vurdu, yorgun. “Bak, söyle, tamam mı söyle onlara. Biz bir halt etmedik, tamam mı?”

“Elbette.”

“O zaman bizi de görürsün şimdi” dedi çetebaşı.

Uli cebine uzandı ve adama ıslak bir pul uzattı. Tam adama Brooklyn’ne nasıl geri döneceğini soracaktı ki, bıyıklı çetebaşı onu suya itti ve Uli kendini hızlı akıntının ortasında buldu. Dizi hâlâ acıyordu, kendini çaresizce suya bıraktı.

“*Vaya con dios!*” diye bağırdı ardından çetebaşı, gülerek.

* İsp. “Tanrı seninle olsun.” (ç.n.)

Uli başını suyun üstünde tutmaya çabaladı. Güçlü akıntı ve yorgun bedeni yüzmesine olanak vermiyordu. Elinden gelen tek şey sırtüstü yatıp kendini akıntıya bırakmaktı.

Uli'ye kilometrelerce sürmüş gibi gelen güçlü akıntı yavaşla-
yınca, ayaklarını hafifçe çırparak nehrin Brooklyn tarafına yaklaştı,
suyun altında eni en fazla on beş santim olan bir çıkıntı geldi
eline. Onun üzerine çıkmayı denedi ancak üçüncü denemeden
sonra yavaşça kenarına çıkabildi. Atık su borusunun üzerinden
uzanarak, dikkatlice kendini yukarı çekti, Brooklyn kıyısındaki taş
döşeli yola çıktı. Sonunda nefesi yerine geldiğinde, ayağa kalktı,
sırıksıklam bir halde elle yazılmış bir sokak tabelasına gelinceye
kadar sendeleyerek yürüdü. Tabelada *Atlantic Bulvarı* yazıyordu.

Bulvar boyunca yaklaşık yirmi dakika ayakkabısız, arkasında
sudan bir iz bırakarak, Williamsburgh Yatırım Bankası'nın tanı-
dık kubbelerini görünceye kadar topallayarak ilerledi.

On beş dakika daha yürüdü, bu arada üstündekiler biraz ku-
rumuştu, Jackie Wilson Yolu'na ulaştı ve oradan sola dönerek
Brooklyn'in merkezinde kurulan büyük pazara kadar gitti. Okya-
nusun altındaki çöpçü balıkları gibi, ileri geri dolaşıp ucuz bir
şeyler arayan insanlara doğru ilerlerdi. Uli çoraplı ayakları ve
yapış yapış kıyafetleriyle pazar kalabalığının arasından kendine
yol açmaya çalıştı. Yiyecek tezgâhlarıyla dolu kaldırımların ya-
nından geçerek Fulton Caddesi otobüs durağına yöneldi. İtişip
kakişan kalabalığın içinde kalınca, bir an çölün ortasında tecrit
edilmiş küçük bir kolonide mahsur kaldığını unuttu ve *Buradan
hemen çıkmam lazım* dedi.

Şekilsiz ayakkabılar ve ayakkabı parçaları, bağcıklarla bağlan-
mış çoğu birbirinden farklı çiftler, büyük turuncu tenekelere yı-
ğılmıştı. Diğer müşterilerin dirsek darbeleri arasında, bu
ayakkabı yığını içinde yaklaşık kendi numarası gibi duran bir çift
gördü. Mavi süet ve burun kısmının biraz bol olmasına aldıрма-
dı. Islak bir yarım pulla ödeme yaptı ve ayakkabıları hemen ora-
da ayağına geçirdi.

Uli, Brooklyn'in merkezinin kalabalık sokaklarında ilerlemeye
devam ederken kaldırımların, Kurtarılmış Şehir'in diğer tarafla-

rındaki kaldırımlardan bile daha dar olduğunu fark etti. İnsanların üst üste yürüdüğü sokaklarda, kokular, sesler ve milyonlarca lakırdı, ahenksiz müziğin ve göz alan tabelaların ortasında birbirine karışıyordu.

Güvendeyiz, diye fısıldıyordu çevresindeki her şey, *kim bize zarar verebilir ki, biz bu kadar kalabalıkken?*

Kalabalığı yarararak ilerlerken, Uli farkında olmadan yanından geçen sakat ve kör insanları saymaya başladı. Belki de sonu gelmez çete savaşlarında yaralanmışlardı. Başta yaraları çok derin olmasa bile, buradaki kötü sağlık hizmetleri yüzünden durumları daha da kötüleşmiş olmalı diye düşündü Uli.

“Fermuarın açık!” diye bağırdı bir genç. Uli pantolonuna baktı, fermuarı kapalıydı.

“Sana takılıyor” diye seslendi kalabalık içinde bir kadın. Uli başını kaldırıncı Deer Flare’i gördü, seçim kampanyasında çalışan ateşli partili. Yanında Ak Çoğunluk’tan başkaları da vardı ama her zamanki siyah takım elbiselerin yerine üzerlerinde YAŞAM YANLISI! yazan tişörtler vardı. Uli, onların bir yandan megafondan ateşli siyasi sloganlar atarken, bir yanda da *Shub’i Tekrar Seçin* yazan broşürler dağıtmalarını izledi.

Yüzündeki morlukları ve aksayan ayağını fark eden Deer soru: “Sana ne oldu böyle?”

“Aptalca bir şey yaptım ve onlar da peşime takıldılar. Kaçarken nehre attım kendimi ve onlarda bana eline ne geçerse onu.”

“Çok akıllıca” dedi sertçe. “Bu hayvanlar yüzmeyi bilmez, bırak yüzmeyi bilmek, öğrenmek bile istemezler. Neredeydin?”

“Staten Island’ın yakındalarındaki şu Wall Street gökdelenlerinin olduğu kanalda. Sonra İspanyolca konuşan bir çetenin eline düştüm, bana zarar vermediler, sadece tekrar suya atıldılar.”

“Tam Huckleberry Finn olmuşsun sen. Su yutmadın değil mi?”

“Biraz, neden?”

“Brooklyn tarafına mı yoksa Manhattan tarafına mı gittin?”

“Brooklyn.”

“Orası da matah değil ama, eğer Manhattan tarafına gitmiş olsaydın, muhtemelen şimdiye ölmüştün” dedi. “Su Manhattan’ın çevresini dolaşırken o kadar çamurlanıyor ve pisleniyor ki, insanlar dizanteriden veya koleradan anında ölüyorlar.”

“Duydum” dedi Uli, ağzındaki garip tat sinirini bozuyordu.

“Öbür gün için üzgünüm. Seni öyle akıl almaz şeylerle suçlamamam gerekirdi.”

“Önemi yok.” Uli, başıyla kampanya bröşürlerini göstererek, “A.Ç.’nin dini veya siyasi herhangi bir propaganda yapması yasak diye biliyordum?” dedi.

“Biz A.Ç. değiliz ki, biz D.H.’yiz.”

“O ne?”

“Dini Hâkimiyet. Bizi seveceğine şüphem yok çünkü biz de aslında Domuzculara karşıyız ve partinin yönetimini A.Ç.’nin ele geçirmesi gerektiğine inanıyoruz.” Kadın durakladı ve sonra, “Bunu sana söylememin tek nedeni, duyduğuma göre sen de bizim gibi düşünüyormuşsun” dedi.

“Elbette” dedi Uli, afallamıştı.

“Eğer bize katılmak istersen, Eric Rudolph, Domuzcular Queens Parti Merkezi’nde, bu öğlen bir strateji yemeği düzenliyor. Yemek yarım saat sonra başlıyor. Aslında, benim şimdi oraya gitmem gerek.”

“Tamam, otobüs nerede?”

“Otobüs mü?” diye güldü alayla, gülerken burnundan istemeden garip hırıltılar çıkardı. “Otobüsler Çöpçüler içindir.”

12:24

Deer Flare’in sürdüğü yeni, spor bir solar arabayla kuzeye doğru yol alırlarken Uli bu işte bir gariplik olduğunu anlamıştı. Önceki gün kadın onu iskeledeki antrepoda ne gördüğüne dair sorguya çekiyordu, şimdi ise hiçbir şey olmamış gibi ona çok iyi davranıyordu.

“Neden kuzeye doğru gidiyoruz?”

“Çünkü Rikers Island’a gidiyoruz, siyasi strateji merkezi orada” dedi şüphe uyandırmayan bir ses tonuyla.

Uli, kadının onu kanlar içinde, savunmasız görünce içine dokunduğunu ve kendisi hakkında fikrini değiştirdiğini umut etti.

Williamsburg ve Greenpoint’ten geçtiler, Brooklyn-Queens Ekspres yoluna benzeyen bir yoldan gidiyorlardı. Long Island’a yaklaşırken, Uli merdivenlere tünemiş adamların, ellerinde dürbünlerle Queens’e giren arabaları denetlediklerini gördü. Bunların bir tür Domuzcu sınır polisi gibi bir şey olduğunu tahmin etti. Otoyoldan çıkıp Astoria’nın kuzeydoğusundan geçerlerken Uli bariz bir fark gördü. Brooklyn’in varoşlarının ve terk edilmiş bölgelerinin veya Manhattan’ın aşırı kalabalık sokaklarının aksine burası temiz ve düzenliydi. İnsanlar daha iyi giyimliydi. Hedef talimi amacıyla inşa edilmiş eski stil, harap binaların yerine burada yeni, müstakil evler vardı. Yine benzer şekilde, daha az bina ve apartman göze çarpıyordu. Her evin verandasında ya kırmızı bir Domuzcu bayrağı ya da evin önündeki çimenlikte bir aziz heykeli vardı, bazı evlerde her ikisi de.

“Anında fark ediliyor, değil mi?” diye sordu Flare. “Burada sokaklar daha temiz ve güvenli.”

“Neden böyle?”

“İşte bu Yaşam Yanlıları ile Tercih Yanlıları arasındaki fark. Domuzcular kaçıp kurtulmaya çalışmıyor Çöpçüler gibi. Burada ki hayatı kabul ettiler ve onu güzelleştirmek için ellerinden geleni yapıyorlar.”

“Yani tüm siyaset gelip evlerin dağılımına dayanıyor” dedi Uli, şakayla karışık.

“Ne demek istiyorsun?”

“Birileri gelip burada araştırma yapmalı, güzel evleri olanların hepsi Domuzcu, Brooklyn’in varoşlarında yaşayanların hepsi de Çöpçü mü diye.”

“Ama orada yaşayanların büyük çoğunluğuna buradan ev verilmişti en başta, onlar kendi istekleriyle gittiler ya da tam tersi.” diye cevap verdi Deer, onun varsayımını boşa çıkarmak için.

Steinway Sokağı'ndan sola döndüler, bataklığın üzerindeki dar, kazıklı yoldan kuzeye doğru hızla ilerlediler ve kuleleri olan küçük bir adaya girdiler. Eski şehirde buranın bir hapishane olduğunu hatırlayan Uli garip bir hisle ürperdi. Nevada JFK Havaalanı'nda küçük bir odada bir masanın üzerinde yattığını hatırladı, arkadan kargo uçaklarının sesleri geliyordu. Doktor maskeli iki adam, kafatasına bir şeyler yaparken, karışık beyaz saçlı, okul kabadayılara benzeyen başka bir adam kucağında küçük bir köpek tutuyor ve Uli'ye bakıyordu.

"Sutphin'e yürü, Fulton Caddesi'ne giden Q28 numaralı otobüsü yakala, B17 numaralı otobüse aktarma yap ve Manhattan'daki East Village'a git, Cooper Union binasının dışında bekle Dropt gelene dek, kafasına bir kez sık, sonra bir taksiye atla, havaalanına git ve bir sonraki uçağı yakala..." Bu garip cümlelerin defalarca tekrarlandığını hatırladı.

"Dur bir dakika lanet olası!" dedi Uli, tek giriş kapısının önündeki güvenlik kulübesinin yanında hızlıca geçerlerken.

"Geldik" dedi Deer, iriyarı bir herif, Uli'nin tarafındaki kapıyı herhangi bir kaçış olasılığına karşı tuttu. İki tanıdık yüz belirdi. Bir tanesi dağınık saçlı piçti, zayıf ellerinde hâlâ küçük bir kahve-rengi köpek tutuyordu. Diğer ise Chain'di, teleskopik gözü olan manyak katil. Uli arabadan çıkmasın diye arabanın yanında duran kazma da önceki gün Borough Park'da Chain'le karşılaştığında onun yanında duran polis çetesindeki adamlardan biriydi.

"Neler oluyor?" dedi Uli, sakince.

"Bu D.H. karşılama komitesi" dedi Deer, arabadan çıkarken, "seni yeni üyemiz olarak aramıza kabul ediyoruz."

"Beni hatırladın mı?" diye sordu beyaz saçlı adam, cırtlak bir sesle.

"Beni programlayan adamsın sen."

"Ama çok daha önceden tanışıyoruz."

"Sen Underwood'sun değil mi?"

"Evet, bu arada tüm bu beyin programlama işi için özür dilerim. Aslında seni serbest bırakmadan önce hedefin olabildiğince yakınına götürmemiz gerekirmiş, bilemedik. Yaşa ve öğren." Küçük köpeğini okşadı ve ekledi, "Şimdi, Cirrus ve ben seninle malum kayıp kişi hakkında konuşmak istiyoruz."

“Kafamın içine bir şey mi yerleştirdiniz?” diye sordu Uli, şüpheyle.

“Sadece seni buradan çıkarmak için bir plan.”

“İçeri gel” dedi yüzünü tanıdığını polis. “Şu kayıp kız hakkında konuşalım biraz seninle.”

Uli, Patrica Itt’in kayboluşunu kastettiklerini düşündü. Ellerini kelepçelemeye tenezzül etmediklerine göre, endişelenecek bir şey yoktu. Küçük bir ortaçağ kalesini andıran geniş, gotik binaya girdiler, güvenlik görevlisinin yanından geçip merdivenlerden aşağı, bodruma indiler.

“Fulton Caddesi’nde kaç ekibimiz var?”

“Yaklaşık on tane” diye yanıtladı Deer. “Greenpoint’ta daha çok adama ihtiyacımız var aslında. Anketlere göre orada yirmi puan gerideyiz. Eğer kapı kapı dolaşacak bir ekip kurabilirsek, aradaki farkı kapatabiliriz.”

“Greenpoint konusunda endişelenmiyorum” dedi Chain kadına sakince. “J.J. Weltblack oradaki anket merkezinin başında.”

“Önemli değil” dedi Underwood.

“Büyük haberin canı cehennem!” dedi Flare. “Shub bunu da diğer seçimlerde olduğu gibi kazanacak!”

“Hayır, kazanmayacak” dedi Underwood ikisine de, “biz kazanmasını istemiyoruz. Yepyeni bir planımız var, bu mükemmel bir şey.”

“Büyük haber nedir?” diye sordu Uli son basamağa geldiklerinde. Chain ve Deer sanki Uli’nin İngilizce bilmesine şaşırmışlar gibi birbirlerine baktılar.

“Senin eski yol arkadaşın seçimlere giriyor” dedi Chain. “Beni Burough Park’ın orada kandırdı ama bir daha bunu yapamayacak.”

“Neye giriyor?”

“Belediye başkanlığı seçimlerine?”

“Kimmiş benim eski otobüs arkadaşım?” diye sordu Uli.

“Eski Şehir Meclisi üyesi Mallory, Dropt’un yerine seçimlere giriyor” diye açıkladı Deer. “Kampanya çalışması için sadece bir günü var. Seçim yarın.”

“İyi haber, anketlere göre önde görünüyor” diye ekledi Underwood, küçük köpeğini yardımcısına uzatırken.

Hepsi bodrumdaki küçük, penceresiz, basık bir odaya sıkıştılar. Uli bu dar yerde garip bir şekilde yabancılik hissetmedi ve Underwood’un Brüksel griffonu cinsi köpeğine odaklandı, özellikle de boynunun arkasından çıkıp tasmaındaki küçük ampule giden ince kabloya. Onu daha önce bir yerlerde gördüğünü anımsadı.

“Köpeklerin depremleri ve başka felaketleri hissettikleri söylenir” dedi Underwood, dost canlısı bir tavırla. “Bazı sivri akıllılar da eğer beyindeki o bölge kontrol altına alınırsa, köpeklerin diğer başka tehlikeleride gerçekleşmeden hissedebileceklerini fark ettiler. Ve şu ana kadar, aman tahtaya vur, Cirrus’un ampülü sönmedi.”

Tam o anda, Chain poligrafik takma gözünü çalıştırdı. “Mallory’nin anketlerde önde gitmesi seni şaşırttı mı?”

“Hayır, sadece güldürdü.”

“Neden?”

“Çünkü bu bir yalan. Mallory enkazın altında kalarak öldü.”

“O halde senin onun cesedini aradığını *bildiğimizi* biliyorsun”

“Ben sadece onu değil, enkazın altında kalan *herkesi* arıyordum” diye cevap verdi Uli.

“Mallory seçimlere girdiği için mutlu musun?” diye sordu Deer, yüzünde bir gülümsemeyle.

“Eğer gerçekten hayatta ve seçimlere giriyorsa, elbette, neden olmayayım?”

“Çünkü bu haberlerin sadece yarısı” diye cevap verdi Deer sonra kıkırdadı. “Yayınladıkları yarısı.” Kadın, Chain ve Underwood’a kendinden emin gülümsedi.

“Diğer yarısı ne?” diye sordu Uli.

“Bu sabah St. Vinny Hastanesi’nden esrarengiz bir biçimde yok oldu” Deer anlatırken zevk alıyordu.

“O zaman bu durumda Çöpçüler onun yerine başka birini aday gösterirler” diye tahmin yürüttü Uli.

“Anketlere göre onun yerine koyabilecekleri kimse yok ellerinde” dedi Underwood. “Mallory tek gerçek şanslıydı.”

“Ortadan kaybolmasına rağmen hâlâ adayları o yani, öyle mi?” diye sordu.

“Bu doğru ve onun kaybolduğunu polise bildirmedi” diye açıkladı Underwood, küstahca. “Bu da bizi onu *senin* kaçırdığın gerçeğine getiriyor.”

“Lunaparkta beş dakika arkama döndüm, baktım gitmiş. Onu her yerde aradım.”

“Ne lunaparkı?” dedi Underwood.

“Oo, bizim küçük Patsy Nitwit’den bahsediyor” diye atıldı Deer.

“Dianne Colder’a ne yaptın?” diye sordu Chain.

“Sarışın lobici mi?”

“Evet, o.”

“Hiçbir şey, neden?”

“Kafasını Doğu New York’ta sallanırken bulduk. Saçlarından bir sokak direğine bağlamışlardı.”

“Aman Tanrım!” Uli’nin soluğu kesildi, şaşırmış görünmeye çalışıyordu.

“Ayarladığım toplantıdan başlayarak bize her şeyi anlat, Brooklyn’in merkezinde onunla ilk karşılaşmandan, son gördüğün anda kadar” dedi Uli’nin tam karşısındaki koltuğa otururak. Uli cevap vermeye fırsat bulamadan Chain bir şeyler mırıldandı ve herkes onu sorgu odasında tek başına bırakarak dışarı çıktı.

Geçmişte zor sorgulardan geçtiğini hayal meyal hatırladı, o zamanlar sorgulayan o idi. Her türlü tutuklu vardı: beyazlar, siyahlar, Güney Amerikalılar. Parlak ışıkları ve teri hatırladı. Asyalıları sorguladığını hatırladı, o sorgular daha sertti. Acımasız ama her zaman etkili değil. Vietnam’da görev yapmış olmalıydı. Tutuklu açısından bakarsan, sorguda tutarlı bir hikâyen olacak ve ona bağlı kalacaksın; baskı, zulüm ve sonunda işkence altında bile. Fakat er ya da geç herkes çözülür ve her şey ortaya dökülür: yalanlar, gerçekler, sidik, bok, her şey.

Sonuçta her Şey ona ne yapmak istediklerine bağlıydı. Eğer istedikleri onun ağzından bir itiraf koparmasa, bu işkence demkti. Eğer gerçeği istiyorlarsa daha kurnaz davranacaklardır. Bu durumda yüzde elli Şansı vardı.

Az sonra  tekrar içeri girdiler. Underwood, Uli'nin karşısı-na oturdu ve ona tekrar Colder ile ilk karŐılaŐmasını anlatmasını söyledi.

"AŞağı Doğu Yakası'nda, bana Dropt'u öldürmek için yardım edeceğini söyledi, sonra amacından uzaklaştı" diye anlatmaya başladı Uli.

"Nasıl?" diye sordu Underwood.

"Oric isiminde zihinsel zrl bir adam gördü ve onun bir tür ajan olduğundan Őphelendi."

"Şu otobüsteki yarım akıllı mı?" diye sordu Chain.

"Evet."

"Ben Shub'ın mitinginde onu senin yanında gördüm" diye araya girdi Deer.

"Onunla JFK'dan dönerken otobüste karŐılaŐtım, aynı yöne gidiyorduk ama birbirimizi tanı mıyorduk."

"Devam et."

"Colder adamın değerli olabileceğini düşündü" dedi Uli.

"Neden?"

"Emin değilim."

"Sence neden?" diye sordu Chain, teleskobik gözünü Uli'nin yüzüne dayayarak.

"Colder, Oric'in konuŐmalarından, onun hakkında bir Şeyler bildiğimi düşündü fakat bunun ne olduğunu bilmiyorum."

"Eğer sana biraz ipucu veririm, aklına gelir mi?" dedi Chain, neredeyse Şefkatle.

"Gelebilir."

"Görevinin tehlikeye girdiği ile ilgili bir Şey söyledi mi?"

"Yani Dropt'u ldrmemle ilgili mi?" diye sordu Uli.

"Herhangi bir görevle."

"Hatırlarsan, sen yaptığına göre kesin hatırlarsın, hafıza problemim var."

“Ne hatırlıyorsun tam olarak?”

Uli, Underwood’un Oric ile otobüsün penceresinden kaçarak Colder’ı atlattıklarını bilse, kendisine şu an kesin işkence yapacaklarından emin olmuştu. O yüzden bilmedikleri varsayımıyla hareket etti.

“Ona, suikast planına sadık kalmamız gerektiğini söyledim” dedi Uli. “Ama Colder, özürlü adamı kaçırmamız konusunda ısrar etti.”

“Nasıl?”

“Onu pasta yemeye götüreceğimizi söyledik.”

“Nereye?”

“East Village tarafında bir pastaneye. Küçük bir çocuk kadar zekâsı vardı zaten.”

“Sonra ne oldu?”

“Ben onunla otururken, Colder birilerine telefon etti.”

“Kime?”

“Bilmiyorum.”

“Pastanenin adı neydi?” diye sordu Chain.

“Hatırlamıyorum. İtalyanca bir şeydi. Orada bir dilim çikolata kek yedi.”

“Sonra ne oldu?”

“Yaklaşık bir saat sonra, bir adam geldi. Özürlü adamı bir arabaya koyduk ve Staten Island’daki bir domuz çiftliğine götürdük.

“Orada ne oldu?”

“Olması gereken olmadı bence.”

“Ne oldu ki?”

“Colder, zavallıya saatlerce işkence etti.”

“Eğer ona yardım etmek istemediysen neden ettin o zaman?”

“Senin yüzünden” dedi Uli, Underwood’a söylüyordu.

“Ne olmuş bana?”

“Colder bana senin için çalıştığını ve senin bir yalancı olduğunu, bu cehennemden nasıl çıkılacağını bilmediğini, bilseydin zaten uzun zaman önce buradan kaçmış olacağını söyledi. Eğer ona yardım edersem, Dropt’u ortadan kaldıracağını ve beni buradan kurtacağını söyledi.”

“Bu, tam da bizim Dianne işte” diye sırtıttı Chain. “Eğer birine ihtiyacı varsa onu yanına nasıl çekeceğini iyi bilir.”

“Özürlü adamdan ne öğrenmeye çalışıyordu?” diye sordu Underwood.

“Hiçbir fikrim yok” diye cevap verdi sertçe. Bir anda, hiç beklemediği bir şekilde, Underwood kalın bir tür plastik kabloyu yüzünde kamçı gibi şaklattı. Uli öne doğru atılınca, Chain ellerinden yakaladı.

“Özürlü herif ne dedi?”

“Konuşma bitmiştir.”

“Kesinlikle” dedi Underwood.

“Siz hükümet görevlilerisiniz ve benim de haklarım var.”

“O haklar çok uzun zaman önce askıya alındı. Şimdi söyle, ne dedi o alık herif?”

“Ben bir bok bilmiyorum!” diye bağırdı Uli.

“Kelepçeleyin şunun ellerini” dedi Underwood. Chain ve diğer polis sandalyenin arkasındaki kollarını büküp bileklerine kalın plastikten yapılmış, ortasında ince bir şerit geçen kelepçeyi geçirdiler. Uli kilide giren dişlerin sesini duydu. Ayağa kalkmaya çalışınca da ayak bileklerinin her birine beyaz plastik kelepçeler geçirip diğer uçlarını da sandalyenin ön ayaklarına bağladılar.

“Çok akıllısın” dedi Underwood, kabloyu fişe takıp iki ucunu ayırırken. “Colder’ın o geri zekâlıya işkence etmesinin bir nedeni vardı ve ben de bunu öğrenmek istiyorum!”

Deer, Uli’nin gömleğini sıyırdı ve Chain küçük bir kâğıt bardaktan su döktü üzerine. Underwood kabloları çıplak göğsüne bastırdı. Vücudundan geçen elektrik ciğerlerini ve kalbini kavurdu, pelteye çevirdi. Underwood kabloları hızlıca geri çekti.

“Tamam!” diye inledi Uli. “Biliyorum, ne olduğunu biliyorum!” Derin bir nefes aldı ama ağzını açmaya fırsat bulamadan, Underwood kabloları yanağına bastırdı; Uli acı içinde kıvranmaya başladı. “Bir kâhin!” diye çığlık attı. Underwood kabloları geri çekti. “Bir Çöpçü kâhini, Colder ona böyle dedi!”

Herkes nefesini tuttu.

“Başka?”

“Colder onun Çöpçüler Genel Merkezi’ne ulaşmasına engel oldu.”

“Eğer bir kâhinse neden yalnız seyahat ediyordu?” diye sordu Deer.

“Yalnız değildi ki!” diye bağırdı Uli, Chain’e. “Senin Borough Park’ta astığın karı koca ile birlikteydi.”

“Neden bahsediyor?” diye sordu Underwood, Chain’e.

“Otobüste yakaladığım iki Çöpçü. Bir tanesi isminin Chad olduğunu söyledi, adamın elinde içine silah yerleştirmiş bir metal detektörü ve bir kova dolusu eski mermi vardı. Chad ve karısını orada astım.”

“Bir boktan anlamayan iki Çöpçünün, Allah’ın belası bir kâhinle ne işleri vardı?”

“Nereden bileyim ben?”

Underwood bakır kabloları tekrar Uli’nin göğsüne sapladı. Vücudundaki tüm kaslar aynı anda kasıldı. Elektrik akımı, zamanı sanki yeniden şekillendirmiş, dayanılmaz bir acı girdabına çevirmişti. Adam kabloları çekince Uli nefes almaya çalıştı. Bedenindeki her hücre acıyordu. Sadist orospu çocuğu bedeni- ne tekrar elektrik vermeden, Uli çözüldü, “Kafasının arkasından metal bir haç vardı.”

“Beyin kelepçesi” dedi Chain.

“Bu zihinsel özrünü açıklıyor ama yeteneklerini açıklamıyor.”

Uli bozuk bir istihbarat makinesiymiş gibi, Chain ona tekrar elektrik vermek için kabloları eline aldı.

“İkizi vardı! İkizi peşimizdeydi!”

“İkizi mi?” dedi Underwood. “Bak sen bizim Çöpçülere, demek ki deney yapıyorlarmış. Eee, ne oldu ikizine?”

“Havaya uçtu, Rock & Filler Center’da” dedi Uli, nefes almaya çalışarak.

“Başkasının malının peşine düşersen” diye mırıldandı Deer.

“Tamam, şimdi beni dinle” dedi Underwood, terli suratını Uli’nin yüzüne yaklaştırarak. “Bana o geri zekâlının ne dediğini kelimesi kelimesine söyleceksin. Ne gibi kehanetlerde bulundu?”

“Saçmalık” diye cevap verdi Uli sertçe. “Saçmalıyordun.”

“Senin taşaklarını götünden duman çıkıncaya kadar kızarttım, anladın mı?”

“Gerçekten bilmiyorum!” Bir yandan bakır kabloları korku içinde bakarken, diğer yandan korkusunu belli etmemeye çalışıyordu. Sakin nefes alıp vermeye çalışarak, “*Büyük Patlama Boom*,” deyip duruyordu. Galiba Manhattan’daki Çöpçüler Genel Merkezi’nin havaya uçurulacağını biliyordu.”

“Başka?”

“Bu kadar.”

“İkimiz de başka bir şeyler söylediğini biliyoruz” diye köpürdü Underwood. “Ve sen bana onun ne olduğunu güzel güzel söyleceksin, anladın mı lanet olası?”

Deer eğildi ve Uli’nin kemerini çözdü. O hırsıyla fermuar elinde kaldı, pantolonun önünü yırtarak açtı. Genç sadist, tam iç çamaşırına uzanırken, Uli öne eğildi, sandalyeden kalkmaya çalıştı. “Karove! Karove diye birini öldüreceklerdi!” diye bağırdı.

“Biliyordum!” dedi Underwood. Belli ki Uli’nin verdiği bu düzmece bilgi tam da Underwood’un duymak istediği şeydi. Chain’e dönerek, emir verdi, “Ara hemen onları! Acil durum de! Onu Bronx’a götürsünler. Yankee Stadyumu’nun altına saklasınlar.”

Chain odadan fırladı.

“Başka?” diye sordu Deer, hayal kırıklığı yüzünden okunuyordu.

“Hatırladıklarım bunlar, yemin ederim. Sonra da öldü zaten.”

“Aferin oğlum, iyi iş çıkardın” dedi Underwood. “Dianne o yarım akıllıyı öldürdükten sonra ne yaptı?”

“Asıl görevimizi tamamlamak için Manhattan’a gittik.”

“Tamam, şimdi şaşırtmaca sorusu. Sizi pastaneden alıp Staten Island’a götüren Domuzcu görevlisinin adı neydi?”

“Hatırlamıyorum.” Uli terlemeye başlamıştı.

“Ne tür bir araba sürüyordu?”

“Spor bir araba.”

“Sonra ne yaptı?”

“Bizi çiftliğe bıraktı ve gitti.”

“Arabayla mı?”

“Bilmem, sanırım” dedi tamamen bitmiş bir halde.

“Eğer o arabayı alıp gittiye, siz Colder’la Aşağı Doğu Yakası’na nasıl gittiniz o zaman lan?”

“Dedim ya adamın spor arabasıyla.”

“Demin adam arabayla gitti dedin ama.”

“Gitti demek istedim. Nereye gittiğini bilmiyorum. Tek bildiğim yürüyüş mesafesinde bir yerde oturduğu” dedi Uli. “Hem ne fark eder ki?”

“Adamı, Calypso domuz çiftliğinde ölü bulduk, hani gitmişti!” diye bağırdı Underwood, ağzından tükürükler saçıyordu.

“Biz gittikten sonra olmuş olmalı, ne olduysa” diye cevap verdi Uli.

Underwood ve Chain küçük sorgu odasından hışımla çıktılar ve Uli’yi zalim kadınla yalnız bıraktılar.

“Onu kim öldürdü?” diye sordu Deer, sonunda sorgulma sırası ona geldiği için çok mutlu ve hevesli görünüyordu.

“Hiçbir fikrim yok” dedi Uli, sandalyeye yığılarak.

Deer elektrik kablolarını eline aldı, “Bu Siftwelt için.”

Kabloların iğne gibi keskin uçlarını, Uli’nin iç çamaşırından içeri soktu ve onları testislerinin yumuşak kısmına batırdı. Bedenin en hasas bölgesinde inanılmaz bir acı duydu; acı, kasıklarından ve karnından yukarı yayıldı. Uli kurtulmaya çabaladı. Deer yüzünde donmuş bir sırıtmayla kabloları bastırdı ve Uli’nin testislerine tekrar elektrik verdi. Uli içinde bir yerlerde küçük bir noktaya odaklanmaya çalıştı ama beceremedi. Sonra kendini deli gibi tekrar tekrar birden ona kadar sayarken buldu; sanki zamanın akışını hızlandırmak ister gibiydi. Fakat acı giderek artıyordu, Uli bunun insanın dayanma sınırlarının ötesinde olduğunu düşündü. Etinin gerçekten yandığını ve pembeden kahverengiye dönüştüğü hissedebiliyordu.

Kendinden geçer geçmez gözlerini başka bir yerde açtı. Çorak tepelerle çevrili geniş, kıraç bir düzlükteydi. İlk önce Ermeni genç kadını gördüğünü düşündü ama sonra yanıldığını anladı. Yabancılar sarmıştı çevresini. Kalbi

deli gibi atmaya başladı, az önce heyecan verici bir şeyler olmuştu belli ki ama ne olduğunu bilmiyordu. Hiçbir şey duyamıyordu. Aniden tepeden aşağı inen Bea'nın kaslı, güzel vücudunu gördü. Kadın ona doğru geliyordu, gülümseyerek. Gömleğinde kan gördü ama biliyordu ki Bea'nın kanı değildi o. Kadın yaklaşırken Uli onun kafatasının patladığı gördü, olanları yavaş çekimde izliyordu; Bea'nın kanı, kemikleri ve beyin parçaları Uli'nin yüzüne yağıdı.

"Hayır!" diye bağırdı.

Biri yüzüne su çarptı, kendi vücudundan yayılan yanık kokusuna uyandı. Hâlâ tahta sandalyeye bağlıydı, Underwood ve Chain odaya geri döndüler ve Deer'i uzaklaştırdılar.

"Colder'ın dairesi tam olarak nerede?" Uli anlayıncaya kadar Domuzcuların liderinin soruyu birkaç kez tekrar etmesi gerekti.

"Dördüncü... ve... Birinci." Uli zorlukla konuşabiliyordu. Yorgunluğu neredeyse acısını bastıracak kadardı.

"Doğru. Dördüncü Cadde'deki Birinci Sınıf Bayan Oteli'ni severdi" dedi Chain efkârlı bir sesle.

Testis torbalarındaki ve derisindeki üçüncü derece yanıklar, sanki karın zarına çakılmış kor çiviler gibiydi. Uli en kötüsünün geçtiğini düşündü.

"Orada neler oldu?" diye bastırdı Underwood.

Uli ağzını oynattı ama ses çıkmadı. O anda altına işedi, yükselen acı değil konuşmasına, nefes almasına bile izin vermiyordu.

"Konuştur şunu" dedi Chain.

Birkaç dakika sonra, Chain'in yardımcısı polislerden biri bir sırınga getirdi ve sıvıyı Uli'nin bağlı koluna enjekte etti. Vücudu uyuşurken, Uli mutlulukla kendinden geçti. Bir dakika sonra tekrar uyanmıştı.

"Onun kaldığı yere gittiğinizde neler oldu?" diye tekrarladı Underwood.

"Yukarı çıktı sonra birkaç dakika sonra geri geldi. Sonra odadaki tuvaleti kullanmak için ben yukarı çıktım, o da bu sırada arabada bekledi. Geri döndüğümde, o ve araba gitmişti."

"Ne kadar kaldın yukarıda?"

“En fazla beş dakika.”

“Neden kayıp olduğunu bildirmedi?” diye sordu Chain.

“Bildirdim. 911’i aradım ve kayıt bıraktım.”

“Doğru söylüyor” dedi Deer. “Çöpçüler polis çetesine 911’den mesaj bırakılmış.”

“Yani otel görevlisi sizi gördü, öyle mi?”

“Evet, fakat arabayı çalan ve Colder’ı kaçıran adam onu öldürdü. Kontrol edebilirsiniz.”

“Siktir lan! Adamı da, Colder’ı da sen öldürdün!” Underwood bağırmaya başladı. “Onu öldürdün ve kafasını kestin.”

“Bu bok çukurunda kendimi bulduğum andan beri tek istediğim buradan kurtulmak. Ve o bana bir çıkış yolu bildiğini söyledi. Emin ol, ona buradan çıkmadan elimi bile sürmezdim. Onun hayatta kalması hepinizden çok, benim için önemliydi”. Bir anlık sessizlik oldu, o zaman Uli içtenliği ile onları kendine inandırdığını anladı.

“Peki sonra ne yaptın?” diye sordu Chain.

“Belki işi tek başına halletmek için Manhattan’daki merkeze gitmiştir diye düşündüm ve oraya gittim.”

“Ama...”

“Oraya vardığım an, bina havaya uçtu.”

“Peki neden bana geri dönmedin?” diye sordu Underwood safça.

“Çünkü içindem bir ses, bana şu an burada yaptıklarınızı yapabileceğinizi söyledi.”

“Adolphus Rafique’e ne söyledin?” diye sordu Underwood. Uli şaşırmıştı; neredeyse attığı tüm adımlardan haberdardılar.

“Rafique’i nerede görmüşüm ki?”

“Staten Island’da” diye cevap verdi Underwood. “Çöpçülerin binası un ufak olduktan sonra oraya gittin.”

“Kim demiş?” diye sordu hemen Uli, sadece tahmin bulunduklarını düşünerek.

“Ben diyorum!” diye bağırdı Deer, odanın köşesine sinmiş, sessizce az önce yaptığı işkencenin enkazına bakıyordu.

“Bu kadın çıldırmış” diye cevap verdi Uli.

“Beni gördün ama farkıma bile varmadın” diye karşılık verdi Deer.

“Sen ne saçmalıyorsun?”

“Seni Çöpçüler Genel Merkezi’nde gördüm, patlamadan sonra orada kaldın ve o toprak yığnında bir şey arıyordun. İşin bitince, Staten Island’a giden bir otobüse bindin. Ertesi gün A.Ç.’ye geldiğinde seni ben karşıladım. Eğer olman gereken adam olsaydın...” Deer bir anda sustu. Bir dakika sonra tekrar devam etti, “Lanet olsun, hatırlamıyor musun, A.Ç.’de konuştuk.”

“Sonra ne oldu?” diye sordu Underwood. “Seni buraya getiren ne, neden buraya döndün?”

Uli taktik değiştirmesi gerektiğini anladı. “O karı kocanın Borough Park’ta asıldıklarını gördüm, sonra özürlü oğullarını domuzlar gözümün önünde canlı canlı yediler, Çöpçülerin merkezine ulaştığımda bina bir an toz yığına dönüştü, ne çok ceset gördüm, haberiniz var mı? Enkazdan saatlerce ceset çıkardım. Sonra bu iki çeteden başka üçüncü bir seçenek olduğunu duydum –Staten Island’da herkesden uzak yaşamak isteyen bir grup– o yüzden oraya gittim. Oraya gittiğimde de onların kendilerini Kızılderili sanan, bir domuzu kabile şefi seçmiş çatlaklar olduğunu gördüm.” Derin bir nefes aldı. “Hepiniz burada tutsak olduğunuz anlamayacak kadar mankafalısınız. Güçlerinizi birleştirip buradan kaçmanın yolunu arayacağınıza birbirinizi yiyip duyuyorsunuz, geberip gideceksin burada.”

“Bak dostum” dedi Chain sertçe, “burada kalmamızın tek nedeni bizim dava adamları olmamız. Dava adamları da davalarına sadık kalırlar.”

Uli bakışlarını çevirdiğinde, Underwood kahkahayı basıverdi. Chain’de aynısını yaptı.

“Adam doğru söylüyor” dedi Chain. “Eğer buradan kurtulma şansım olsa, bir gün bile durmam.”

“Kendi adına konuş” diye cevap verdi Underwood. “Cennete ayak olacağıma, cehennemde baş olurum. Her neyse, evet daha önce insalar buradan kaçmayı başardılar ama kimse nasıl olduğunu bilmiyor.”

“Neden basıp gitmiyorsunuz?”

“Fark etmedin galiba, dağlarla çevrilmiş bir çölün ortasındayız. Buradaki hiçbir araç bu araziye katedemez. Yola çıkmak bir intihar olur.”

“Bırakın, gideyim lütfen” dedi Uli konuyu değiştirerek. Domuzcuları yumuşatmaya çalışıyordu. “Sonuçta ben A.Ç.’de çalışan, kendi işinde gücünde biriyim.”

“Seni serbest bırakmak biz de isteriz” dedi Underwood. “Tek sorunumuz şu ki, aldığımız istihbarata göre Colder’ı atlatıp o yarı akıllıyı Çöpçülerin Genel Merkezi’ne götürmeye çalışmışsın.”

“Bu tamamen uydurmaca.” Uli’nin ortaya çıkmasından korktuğu bulmacanın kayıp parçası tam da buydu.

“Şimdi şöyle yapacağız” dedi Underwood. “Muhbirimiz geleceğe kadar seni burada tutacağız. Eğer o seni daha önce hiç görmediğini söylerse, gitmene izin vereceğiz.”

“Tamam, anlaştık” dedi Uli. Bu muhbirin kim olduğunu tahmin etmeye çalıştı ama bulamadı.

“Odadan çıkmadan önce, kendini öldürmemen için önlem alacağız” dedi, Deer.

“Ne gibi, taşaklarımı kızatmak gibi mi?”

“Kemerin” dedi, Uli’nin pantolonunu çekiştirerek. Arkadan kelepçeli ellerine bakarak, “Bir de şu yüzük” diye ekledi.

“Ama o bana karımdan kalan tek hatıra.” Uli bir karısı olduğunu hatırlamıyordu.

“Buraya getirdiklerimizden biri yüzüğünü yutarak kendini boğdu” diye açıkladı Chain.

“Alyansımla kendimi öldürecek değilim.”

“Bak, sana kalmış” dedi Chain, cebinden kalın bir çakı çıkarırken. “Ya o yüzüğü güzelce verirsin ya da parmağınla birlikte alırım onu.”

Uli kelepçeli elinden yüzüğü çıkardı. Deer onu parlak bir oyuncak bulmuş gibi kaptı. Bacaklarındaki ipleri çözdüler ve ayağa kalmasına izin verdiler.

“Serbest bırakıldığında sana iade edilecek.”

Uli'yi sorgu odasından çıkardılar ve koridorun sonunda karanlık bir hücreye götürdüler. Chain, Uli'nin dizlerinin arkasına bir tekme attı, Uli yere kapaklandı ve büyük demir kapıyı üzerine kapattılar.

Soğuk taş zeminde yatarken, Uli tüm bunları daha önce yaşamış gibi garip bir hisse kapıldı. Derken bir şey hatırladı: daha önce de bir hücreye konmuştu. Eğer amaçları beni öldürmek olsa diye düşündü, bu zamana kadar işimi bitirirlerdi.

Elleri hâlâ arkada kelepçeliydi, zar zor hareket edebiliyordu. Verdikleri ilaç yavaş yavaş etkisini kaybediyordu, elektroşokun ve diğer yaralarının acısı hızla geri dönüyordu. Tekrar kendinden geçti.

Lincoln Anıtı'na benzeyen büyük bir yapının önüyleydi ama Lincoln'ın oturan heykeli yoktu. Başka bir adam oturuyordu onun yerinde. İnce suratlı, gölgeli saçlarıyla, Musa rolündeki Charlton Heston'a benziyordu heykel. Yapının etrafındaki sütunların gölgesinde başka bir adam saklamış, Musa'yı izliyordu fakat Uli bu adamın kim olduğunu göremedi. Ama bir şekilde adamın üzgün olduğunu biliyordu. Heston, Lincoln'ın mermer sandalyesinden kalktı ve Heston'ın içinden gerçek Musa çıktı, onun içinden de daha uzun üçüncü bir adam çıktı. Gölgede saklanan adamın Richard M. Nixon olduğunu gördü; ama üzgün olmak yerine, Nixon mutluydu, hatta gülüyordu. Uli onun Lincoln'ın mermer sandalyesine oturduğunu gördü.

Rüyadan uyandığında, demir kapının açık olduğunu gördü. Küçük bir kıza benzeyen, kısa boylu biri, ışık gelen bir duvarın arkasında duruyordu. Gözlerini kıstı ve bunun otobüste rastladığı, rock & roll disk jokeyi tatlı kız olduğunu gördü: kasırga mağduru Kenney.

"Seni de mi yakaladılar?"

"Hayır, salak, ben seni yakaladım." Kız, Uli'nin ayağa kalmasına fırsat vermeden, kapıyı çekti ve çıktı.

On dakika sonra, Uli kapının kilidinin çevrildiğini duydu ve ağır demir kapı bir daha açıldı. Chain, Newton Underwood ve diğer üç kazma polis onu götürmeye gelmişlerdi.

"Hadi iyisin, başvurun kabul edildi." Underwood bir elinde bir kâğıt parçası, diğer elinde de köpeğini tutuyordu. "New York'a geri dönüyorsun."

Chain'in üzerinde bu sefer kılıfı ile büyük bir tabanca vardı. Uli'ye uzandı ve kelepçeli ellerinden tuttu ve onu ayağa kaldırdı. Onu yukarı kata götürürlerken Uli'nin vücudundaki her kas ve kemik acıyordu. Zar zor yürüyebiliyordu.

"Biraz daha ağrıkesici verir misiniz?"

"En iyi ağrıkesici geliyor az sonra" diye cevap verdi Chain.

Dışarı çıkınca, güneşin sadece görüntüsü bile onu biraz canlandırmaya yetmişti. Tek bir güneşin olduğuna ve aynı ateş topunun şimdi gerçek New York'un üzerinde parladığına inanmakta güçlük çekiyordu.

"Buraya kadar, değil mi?" diye sordu Uli, her şeyden vazgeçmiş bir sesle. "Beni öldüreceksiniz."

"Memur Who-wee, hayat her şeyin bu kadar olduğuna inanmamı engelleyecek kadar muhteşem tasarlanmış bir düzene sahip" dedi Underwood filozofça. "Evrenin göklerdeki büyük mimarının, bizi dünyaya büyük bir amaç için yolladığına inanmayı tercih ediyorum."

"Veya, eğer istediğin buysa" diye ekledi Chain yavaşça, "bir şempazenin torununun, torununun, torunusun ve hiçlikte yok olacaksın." Dangalaklardan biri kıkırdadı.

Onu yakındaki bir arabaya götürürlerken, plastik kelepçenin ince kenarları Uli'nin bileğine batıyor, kan dolaşımını engelliyordu. Chain ve çam yarması yardımcısı arka koltuğa geçtiler, Underwood da sürücü koltuğuna oturup köpeğini kucağına aldı. Uli'yi de onun yanındaki koltuğa oturtular, elleri hâlâ kelepçeliydi.

Acısını azaltmak için öne kaykılarak oturdu. Yola koyuldukları, ileride bir şey gözüne çarptı. Bu görece dar bir binaydı, dört kattan fazla değildi fakat tuhaf bir şekilde parlıyordu ve tepesinde de sivri bir çıkıntı vardı. Altına bez bağlanmış, kolsuz uzun bir adam, binanın cephesini süslüyordu.

"Bu da neyin nesi?" diye fısıldadı Uli, sanki kutsal bir şey görmüşçesine.

"Bu, Jesus Chrystler Binası" dedi Chain. "Eski Chrystler binasından esinlenerek yapıldı."

“İsa’yı oraya nasıl çıkardılar?” diye sordu Uli, heykeli kastederek. Kurtarıcı çok ihtişamlı duruyordu.

“Bu günlerde İsa’yı her şeyin üzerine koyabiliyorlar.”

“Bu binanın Manhattan’da olması gerekmiyor mu?”

“Evet ama orada şu sivri küçük şey var” dedi Underwood, neredeyse şefkatle. “Aslında orası çete savaşlarında kısmen harap olmuş bir radyo binasıydı, daha sonra bir Hristiyan yatırımcı oraya el attı.”

“Aman Tanrım, baksanıza!” dedi Underwood, bir yandan araba sürmeye devam ediyordu. “Cirrus’un tasmaındaki küçük, kırmızı ampul söndü...”

Eski model büyük bir kamyon önlerini keserek arabayı yoldan çıkardı. Chain, tabancasını kılıfından çıkardı. Underwood arabayı tekrar yola döndürmeye uğraşırken, ilk ok yan camdan girdi ve Underwood’un kalın boynunu sıyırdı.

“Kahretsin, saldırıya uğradık!”

Chain ve yardımcısı kapıları açtılar. Çatal dişli mızrak anında Chain’in yardımcısının yüzüne saplandı. Adam silahına davranıyordu fakat arkaya dönmeye fırsat bulamadan, Chain kazara tetiği çekti ve genç polisin kafatasının arkasını havaya uçurdu.

“Siktir!” diye inledi Chain.

“Arabaya geri dön!” diye bağırdı Underwood, sonunda arabayı geri vitesine alabilmişti.

Chain kapıyı kapatırken tekrar ikinci kez yanlışlıkla silahını ateşledi. Bu sefer kurşun önündeki koltuğu deldi ve eski Şehir Meclisi Başkanı’nın sırtına saplandı.

“Seni... geri zekâlı!” dedi güçlkle Underwood, göğsünü tutarken.

“Hassiktir!” dedi Chain tekrar sızlanarak. Sürücü kapısını açarak, Underwood’u kucakladı ve adamın bedenini yolun kenarına koydu.

Uli derin bir nefes aldı ve bacaklarına vites koluna doğru uzattı. Chain sürücü koltuğuna oturduğu anda, Uli adamın sağ gözündeki teleskopik göze tekme attı. Siberboynuz parçalara bölündü ve Chain, Underwood’un üzerine düştü. Polis şefi ayağa

kalkamadan, karışık saçlı bir saldırgan onu sırtından bıçakladı, daha sonra da böbreklerinden. Chain dizlerinin üstünde emekleyerek kaçmaya çalıştı ama saldırgan ona bıçağı saplamaya devam ediyordu.

“DUR! Onu öldürme!” diye bağırdı Uli. “Mallory’yi tuttukları yeri biliyor.”

Underwood’un küçük köpeği ölü sahibin yanına yanaşmış, korku içinde titriyordu. Saldırgan, kanlı bıçağını Uli’nin boğazına dayadı ve başka bir adam yanlarına yaklaştı, o anda Uli onların kim olduklarını hatırladı. Bunlar Bernstein ve Woodward’dı, Çöpçüler Manhattan Genel Merkezi’nin enkazından kurtardığı iki adam.

“Dur bir dakika!” diye yalvardı Uli. “Sizi ben kurtardım.”

“Ellerini göreyim.”

“Gösteremem!” Uli öne eğildi.

“Elleri kelepçeli” diye doğruladı Woodward.

“Bu Hâkimiyet canavarları ile ne işin var senin?” diye sordu Woodward.

“Beni kaçırdılar, öldüreceklerdi.”

Bernstein bir bıçak çıkardı ve Uli’nin plastik kelepçelerini kesti.

“Kalbim!” diye çığlık attı Chain, devamlı büyüyen bir kan gölünün içinde kıvranıyordu. Göğsünü tuttu, ironikti bu çünkü burası vücudunun bıçaklanmamış tek yeri idi.

“Mallory’yi nerede tutuyorlar?” diye sordu Uli. Cevap yok.

Bernstein polisin boynundan sarkan uzun, kenarları keskinleştirilmiş zinciri kavradı ve adamın kalın boynunun etrafına iki kere doladı. Sonra Woodward, sadist memuru yüzüstü çevirdi ve zinciri dizlerinin ve bileklerinin etrafına sardı.

“O... Manhattan’da.” Zincir, Chain’in hindi gibi yumuşak gerdanına batarken, nefes almaya çalıştı: “Lütfen, bırakın gideyim...”

“Manhattan’ın neresinde?” diye sordu Woodward.

“Evil! Evil...” diye fısıldadı ve az sonra kendi zinciri ile kendini boğdu.

Üç adam eski kamyonu atlادılar ve yola koyuldular. “Rikers’dan birileri önemli bir Çöpçünün ellerinde olduğunu söyledi. Biz de onun Mallory olabileceğini düşündük” diye açıkladı Bernstein.

“Size bunu kim söyledi?”

“Kaynaklarımızı açıklamayız” dedi Woodward, kafasına bir şapka geçirdi, bu halde taşıma şirketinin bir elemanı gibi gözü-küyordu.

Uli az önce gördüğü işkenceler yüzünden acılar içinde kıvrılırken, onlara yanlarında ağrıkesici olup olmadığı sordu.

“Aslına bakarsan, yanımda koca bir torba dolusu mal var” dedi Bernstein, şeffaf bir naylon torba çıkararak. Bir yerlerden de küçük bir çubuk çıkardı. Biraz sonra Uli esrarı içine çekebildiği kadar çok çekmeye çalışıyordu. Birkaç dakika sonra ağırları biraz dinmişti.

Queens’in düzenli caddelerinden geçtiler, etrafta hiçbir çatışma izi yoktu. New York’taki Queens’de gibiydiler.

“Amerika’da böyle bir yer olduğuna inanmak zor değil mi?” diye atıldı Uli.

“Aslında en başında çok harika bir fikirdi, gerçekten insanlara yardım için, iyi niyetli bir girişimdi ama sonra...” diye açıkladı Woodward.

“Yani bunu Nixon mı yaptı?”

“Burada işler sarpa sarınca, insanların neden kendisine minnettar kalmadığını anlayamadığını söylemiş güya. Ama onu suçlayamayız, değil mi? Bu ülkede Washington, Adams ve Jefferson da zamanında memleketi kurtardıklarını düşünerek insan haklarını çiğnemişlerdi.”

“Abe Lincoln da haksız tutuklamayı yasaklayan kanunu askıya almış ve muhalif hâkimleri ve diğer hükümet üyelerini sadece düşünceleri yüzünden hapse attırmıştı” diye ekledi Bernstein.

“Woodrow Wilson’ı da unutma, o da, Eugene Debs ve daha birçok insanı Amerika’nın Birinci Dünya Savaşı’na girmesine karşı oldukları için tutuklattı. O savaşa bize yöneltilmiş herhangi bir tehdit olmadan dahil olmuştuk.”

“Ve Roosevelt, o da binlerce Japon asıllı Amerikalıyı ortada hiçbir somut neden yokken kamplara koymuştu” diye karşılık verdi Bernstein.

“Tabii bir de Kızılдерililere yapılan soykırım var” diye atıldı Woodward.

“Sen onları bırak, ya kölelere yapılanlar?” dedi, Bernstein bu atışmayı kazanacak gibi duruyordu.

“Siz buraya nasıl düştünüz?” diye sordu Uli, acıyan testislerinden başka bir şey düşünmeye çalışıyordu.

“1972’de sıkı bir haber peşindeydik” diye anlatmaya başladı Woodward, “Washington’daki Watergate kompleksinde bir hırsızlık olmuştu. Bazı suçluların CIA bağlantısı vardı.”

Uli bu olayı hatırlıyor gibiydi.

“Beyaz Saray’daki gizli bir kaynaktan bilgi aktarana kadar her şey yolundaydı. Başsavcı General John Mitchell, bizden kaynağımızın ismini açıklamamızı istedi” dedi Bernstein.

“Mitchell sizi tutuklamakla mı tehdit etti?” Uli’nin içinde bu başsavcıyla daha önce tanıştığına dair tuhaf bir his vardı. Hatta bu adamı çok iyi tanıyormuş gibiydi.

“Hayır. Aslında bakarsan, bizi Martha’s Vineyard’da bir restorana davet etti. Yayın yönetmenimize ve yayıncımıza danıştık ve onlar da bizim yüzde yüz arkamızda olduklarını söylediler” dedi Woodward. “Biz de bir sorun çıkmayacağını düşündük; çünkü tam o sırada Edgar Hoover da ölmüştü.”

“Fakat gecenin bir yarısı kapımızın yumruklanma sesleriyle uyandık.”

“Sonra?”

“Sorgulanacağımızı söylediler. Bize kahve verdiler ve sonra hatırladığın şey kendimden geçtiğim.”

“Benim de” diye ekledi ortağı. “Buraya gelen o lanet kargo uçaklarında bulduk kendimizi. Tüm bunlar sekiz yıl önce oldu.”

“Neden uçakta kalmadınız?”

“Biz ininceye kadar kalkmayacaklarını söylediler. Ayrıca neler olduğuna dair hiçbir fikrimiz yoktu ki. Tüm ülke inkâr halindeydi” diye açıkladı Bernstein. “Hâlâ merak ediyorum acaba karımın

başıma gelenlerden haberi var mı? Başka bir kadınla kaçtığımı düşündüğüne dair tuhaf bir his var içimde.”

“Belki de benim başıma gelen de budur” dedi Uli.

“Tüm muhalifleri buraya tıktılar.”

“Bir şekilde savaşı mı araştırıyordun?”

“Bilmiyorum. Hafızamda boşluklar var.” Uli gazeteci olduğunu düşünmüyordu hatta hükümete karşı olduğunu da. “Savaş tam olarak ne zaman başladı?”

“Demokratlar, Kennedy zamanında yavaştan başlatmışlardı. Johnson da hızlandırdı. Sonra savaş karşıtı hareket baş gösterdi ve Nixon, barış yanlılarını Amerika’nın zaferini engellemekle suçladı, sonra New York bombalanınca hemen tüm savaş karşıtlarını teröristlerle ilişkilendirdiler, birçok entelektüel tutuklandı ve buraya gönderildi.”

“Savaş ne zaman bitti?”

“Bitmedi” dedi Bernstein. “İki ay önce radyoda yakaladığımız bir habere göre iki yüz elli binden fazla Amerikalı hayatını kaybetmiş.”

“Biliyor musunuz aklıma ne geldi?” diye araya girdi Woodward. “East Village’da olabilir.”

“Kim?” diye sordu Bernstein.

“Mallory.”

“Neden böyle dedin?” diye sordu Uli.

“Chain’in sözleri.”

“O bize *evil** dedi” diye hatırlattı Woodward.

“Hayır, biz ona Mallory’yi nerede tuttuklarını sorduk, o da *Evil* dedi, bu East Village’a Domuzcuların taktığı eski bir isim.”

20:07

Güneş battıktan sonra, külüstür kamyon sonunda Brooklyn’e ulaştı ve anında tampon tampona ilerleyen trafiğe takıldı.

Alışveriş bağımlılarından oluşan kalabalık, kaldırım kenarına konulmuş mavi fırsat sepetleri içindeki son moda ucuz ve adi

* Zalim, hain.

ürünleri talan etmekteydi: plastik kemerler, her bir teki farklı sandaletler, kauçuk cüzdanlar, kırık lambalar, zehirli oyuncaklar, piyonlar, zarlar, kanserojen boya setleri, camı olmayan gözlükler, ezilmiş, etiketsiz konserveler, yarısı dökülmüş kutu makarnalar, düğmesi olmayan spreyleyler, doğada dönüşmeyen temizlik malzemeleri ve daha nice. Hepsini kapanın elinde kalıyordu.

“Bu gördüğün, en dahice Domuzcu icraatlarından biri” dedi Woodward. “Burası en başta devletin sağladığı ödenekle malların halka bedava dağıtıldığı bir alandı. Sonra Domuzcular buradaki erzağın açık artırma usulü ile satılması için halkı ikna ettiler, halk oylaması yapıldı, nüfusun çoğu bu fikri destekledi, böylece bir anda sosyal devletten, açık pazar ekonomisine geçildi.”

“Neden?”

“Buradan elde edilen tüm geliri şehri güzelleştirmek için kullanacaklarını iddia ettiler” diye cevapladı Bernstein. “Ve şimdi Domuzcular Partisi ve şehir yönetimi aynı.”

“Bu yüzden seçim zamanları en büyük ödenek Domuzculara akıyor.”

“İstatistiklere göre her yüz seçimden doksan dördünde de kampanya için büyük bütçesi olan adaylar kazanıyor.”

Kamyonun motoru bir anda durdu ve şehir trafiğinin içinde kalakaldılar.

“Siktir!” diye söylendi Bernstein. “Bitti.”

“Ne bitti?” dedi Uli. Anında arkalarındaki arabalar kornalarına asıldılar.

“Elektrik” dedi sürücü. “Güneş bir saat önce battı. Bir priz bulup arabayı şarj etmemiz gerek gece için.”

“Sen uzasan iyi olur” dedi Woodward, Uli’ye, arabayı itmek için dışarı çıktıklarında.

Bernstein direksiyondaydı, diğer ikisi de itmeye başladılar.

“Ama Mallory’yi bulmamız gerek” dedi Uli.

“Biz gazeteciyiz. Etrafta koşup kavga etmek için eğitim görmedik” dedi Bernstein.

“Evet, haklı. Bizimkilere bu konu ile ilgilenmelerini söyleyeceğiz” dedi Woodward, “fakat büyük ihtimalle zavallı Mallory’yi

öldürmüşlerdir. Ve Rikers Adası'ndaki tüm o Domuzcular, yüzünün neye benzediğini biliyorlar. Bugün bitmeden bir numaralı halk düşmanı ilan edileceğinden şüphem yok.”

“Şu anda yapabileceğin en iyi şey, tekrar pis kokulu Staten Island'a geri dönmek, eğer becerebilirsen” diye ekledi Bernstein. “Orada çölde kamp kurabilirsin. Yanına sıcak tutan bir uyku tulumu almayı unutma. Çünkü eğer ateş yakarsan, seni fark ederler.”

Adamlar aralarında denkleştirdikleri on pulu Uli'ye verdiler. Uli onlara para ve tavsiyeleri için teşekkür etti ve ve kamyonu yan sokaktaki kıyafet satan bir dükkânın önüne itmelerine yardım etti. Tanıdık olan dükkân sahibi şarj için prizini kullanmalarına izin verdi ve onlardan sadece iki pul aldı.

Gazetçiler Park Slope'un o tarafa, güneye doğru ilerlediler, Uli'de batıya döndü, Deer Flare'in kampanya çalışması yaptığı Jackie Wilson Yolu'nu ve Jay Sokağı'nın köşesi civarlarına.

Kampanya gönülleri ordusu gitmişlerdi. Uli büyük çarşıda geceyarısı alışverişine çıkmış insan yığınlarının arasından geçerken kamyonların yeni mallar yığıldığını gördü. Görünüşe bakılırsa Domuzcuların ekonomiyi özelleştirmesinin arkasında, şehre kaynak sağlamaktan başka nedenler vardı. Ekonominin iyi gittiği zamanlar, seçmenler hemen hemen her zaman hükümetteki partiye oy verirler. Tam seçim öncesi, ucuz malları piyasaya sokarak ekonomiyi canlandıracak, böylecede yeniden seçilmelerini sağlayacaklardı.

Uli yakalanmaması için tek şansının görünüşünü kökten değiştirmek olduğunu fark etti. İflas Bayrağı Çekiyoş isimli popüler kıyafet zincirinin Kurtarılmış Şehir'deki birkaç mağazasından birine girdi. Bir askıda ordu fazlası yeşil ceketler asılıydı. Uli üzerine biraz bol gelen bir tanesini aldı, çiçek desenli pazen bir gömlekle birlikte kanarya sarısı İspanyol paçalı bir pantolon seçti.

Bir blok öteden, üzerindeki tişörtte gayet isabetli bir şekilde, *Korna Çalmayı Kes! Oraya Daha Hızlı Varmayacaksın* yazan bir kadının yanından geçti. Kadın bir kutu içinde, kıvrıcık siyah peruklar

satıyordu. Uli bunlardan bir tanesini A.Ç.'de kestikleri asker tıraşlı saçlarının üzerine geçirdi ve kadına parayı uzattı.

Jay Sokağı'nın yakınlarında JR isminde renkli bir cafe gördü. İçerideki yiyecek sırası, tuvalet sırasından daha kısaydı. Kuyruğun sonuna geçti ve her kişi ortalama iki dakika içeride kalsa, yaklaşık yirmi dakika sonra tuvalet sırasının ona geleceğini hesap etti.

Kırk beş dakika sonra, Uli kendini Kurtarılmış Şehir'de bugüne kadar gördüğü en küçük ve kirli tuvaletin içinde buldu. Üzerindeki yırtılmış ve kırıkmış A.Ç. takımını zar zor çıkardı ve yeni çiçekli gömleğini ve parlak sarı pantolonunu giydi. Yüzündeki birkaç günlük kirli sakalı da hippie görünümünü güçlendirmişti.

İnce kontrplak kapıyı biri yumruklamaya başladı. "Hey! Bizim de sıçmamız gerek!"

Kapıyı açtığında, bağırsakları ve mesaneleri dolu insan sırasının iki katına çıktığını gördü. İriyari bir adam içerde esrar çektiğine dair bir şeyler söyleyince, bu hippie görüntüsünün işe yaradığını düşündü.

Uli, Fulton Caddesi'ndeki otobüs deposuna kadar birkaç blok boyunca yürüdü. Garip bir şekilde, oradaki tek insan, resmi üniforma giymiş yaşlıca bir adamdı, o da tahta bir süt kasasının üzerine tehlikeli bir şekilde tünemiş, horluyordu. Uli adamın şapkasında Bölgelerarası Otobüs Servisi yazdığını gördü.

"Aşağı Doğu Yakası'na giden otobüs ne zaman kalkıyor?" diye sordu Uli yavaşça.

"Yaklaşan fırtına yüzünden geceki tüm otobüs seferleri iptal edildi."

"Eee, ben nasıl eve gideceğim bu durumda?"

"Bunu evden çıkmadan önce düşünecektin, kahrolası hippie."

Uli derin bir iç çekti.

"Taksiye bin!" dedi kontrol görevlisi.

"Param yok."

"Nereye gidiyorsun, Çatlaklar Adasına mı?"

"Hayır, Manhattan'a."

"Haa, şu gerzek hippie festivaline."

“Hangi gerzek festival?”

“Şu Fenalık Festivali, Ölüler Günü Kutlaması. Senin yerinde olsam, kendimi kollardım oğlum. Fırtına geldiğinde gökler delinecek, Hoover Barajı’nın kapakları gibi üzerimize akacak ve siz hippilerin kökünü buradan kazıyacak.”

Göğü kaplayan bulutlara ve boş otobüs istasyonuna rağmen, sokaklar hâlâ insanlarla doluydu. Uli, megafondan yayılan seslere kula verdi: “*Büyük bir fırtına geliyor dostlar, mallarımızı koyabilecek bir yerimiz yok, o yüzden bunlar son mallar, Ahiret Günü malları bunlar kaçırma, al.*”

Uyuşturucu etkisini yitirmeye başlamıştı, dağlanmış teninin acısı geri dönüyordu. Uli gökyüzüne baktı, bir an fosforlu gibi parlayan bir an hardal rengine dönen bulutları izledi. İnsanlar hâlâ deli gibi alışveriş yapıyorlardı. Rüzgâr esmeye başlamıştı. İşte o anda, üzerinde *MALLORY BAŞKAN* yazan posterlerden ilkinini gördü. Asıllı çok olmamış gibiydi, rüzgârda gevşemiş, sallanıyordu. Yakındaki içecek büfesine gitti, satıcı antifriz benzeyen yeşilimsi, Çıvata! isminde bir şey satıyordu.

“Ne kadar?”

“On altılık” dedi satıcı. Uli ona pulu uzattı ve küçük, buz gibi şişeyi aldı. Naneli güzel bir tadı vardı, Uli bir dikişte içti ve bir tane daha istedi.

“Bu kök suyundan çok içme, yoksa yerinde duramazsın” diye uyardı satıcı.

Uli ikinci şişesini kana kana içerken, öküzün biri ona bilerek çarptı ve içeceğinin yarısı yere döküldü. Kalabalığın arasında yürüyen bir grup polisten biriydi bu. İnsanlar hemen onlara yol açtı.

Domuzcu polis çetesi beni arıyor olmalı, diye düşündü, huzursuzlandı. *Siktir! Kesin Underwood’un ve Chain’in cesetlerini buldular.*

Çıvata!’nın gazlı bir alerji ilacı olduğundan habersiz olan Uli’yi bir anda ateş ve terleme sardı ve insanlara adaylarını öldürdükten sonra, yerine geçecek adayı kaçırانların kuzey bölgelerdeki ilçelerden gelen çeteler olduğunu açıklamanın insani görevi olduğuna kanaat getirdi.

“Domuzcular Mallory’yi kaçırdılar!” diye bağırdı rüzgâra doğru. “Oyunuzu ve seçimi yapıyorlar, onlara karşı durmalıyız! Onlarla mücadele etmelisiniz, sokaklarda savaşmalı, nehirlerde savaşmalı, onlarla çölde savaşmalısınız!” Bu sözleri farkında olmadan Churchill’den almıştı fakat kimseden bir tepki gelmedi. Kollarını açtı ve yanından geçmekten olan birini yakaladı: “Görüyor musunuz? Manhattan’daki patlama planlarının bir parçasıydı! Böylece hepimizi buraya tıktılar ve kontrolü ele geçirdiler!” Titremeye başladı. Çok geçmeden bayıldı.

Uli birkaç dakika sonra öğürerek kendine geldi, nefes alamıyordu, gözleri hiçbir şeyi seçemiyordu. Yağmur başlamamıştı ama korkunç bir toz fırtınası kopmuştu. Broşürler havada uçuşuyordu. Dünya sanki deli bir adamın elinde rastgele salladığı kahverengi bir kar küresi idi.

Kum dalgalarının arasında, Uli kollarını ve parmaklarını açmış ilerlemeye çalışıyordu. Kapanan bir dizi metal kapının sesini duydu, uzaktan, yakından. Gözlerini açık tutamıyordu, gömleğini yukarı kaldırdı ve yüzüne örtmeye çalıştı, böylece hem nefes almayı hem de yolunu bulabilmeyi umuyordu... Bir şeye çarptı ve yere düştü... Dizlerinin üzerinde emeklerken, elinin altında yerlere saçılmış ucuz malları hissedebiliyordu, oyuncaklar, kıyafetler, ıvır zıvır... Bir gözlük geldi eline, onu cebine attı. Yavaşça ayağa kalmaya çalıştı, tekrar tökezledi, insanlar kör gibi birbirine çarpıp duruyorlardı... Kulağına satıcıların sesleri geliyordu... Hâlâ mallarını satmaya çalışıyorlardı... “Cebinde ne varsa ver, tamam, kabul...” Pazarlık sesleri pinpon topları gibi havada gidip geliyordu, fırtına umurlarında değil gibiydi... Diğer insanlar, sepetlerin üzerlerinden, birbirlerinin üzerlerinden bok böcekleri gibi çılginca geçip gidiyorlardı...

Birkaç metre ilerisinde korkunç bir patlama oldu... Tozdan kehribar rengi bir peçenin altında, turuncu bir ateş topu, sonra karanlık. “*Son mallar bunlar!*” Yoğun duman bulutunun içinden gelen öğürtüler, öksürmeler... Çığlıklar. Haykırışlar.. “*Bomba indirimi, haydi gel!*” Siren sesleri. Etrafında koşuşturan insanlar... Ağlayan, bağıran insanlar... “*Ölmeden önce son satışlar*” “*Aman Tan-*

nm! Biri yardım etsin! İmdat!" "Bacağım! Bacağım yok!" "Cynthia! Cynthia! Ne ceheneme kayboldun?" "On altı tanesi on altılık pula!" Sayısız ayağın altında ezilen malları duyabiliyordu.

Uli patlamanın olduğu yerden ve pazardan uzaklaştı... Kumdan bir karanlığa doğru... Duman ve kumun arasından yukarı bakınca, küçük ambarların geometrik çatılarını gördü... Brooklyn Heights'ın kuzeyi olmalı... Fırtına, Uli kendini köprü'nün dar askı kulelerinden birine atacak kadar hafifledi... Manhattan'a geçiş biraz ileride olmalıydı... gerçek Brooklyn Köprü'sü'nden çok daha küçük bu. İki taş kulenin tepesindeki bir kablodan çıkan ağlar, sadece dekoratif amaçlıydı. Rüzgâr tekrar şiddetlendi, Uli gözlerini kapamak zorunda kaldı... Çiçekli yeni gömleğinin ince kumaşının arasından nefes almaya çalışarak, hiçbir şey göremeden, sadece köprü'nün kenarına tutunarak Manhattan'a doğru ilerledi.

Uli yolu yarılادığında, rüzgâr yine biraz diner gibi oldu ve gözlerini açtığında köprü'nün tam ortasının ablukaya alınmış olduğunu gördü. Bir grup mavi üniformalı adam her iki yönden gelen arabaları durdurup bagajlarını kontrol ediyorlardı.

"Eller yukarı" dedi koruma gözlüğü takmış üniformalı görevli. "Seni aramamız lazım."

"Neden?" diye sordu Uli, adam onu ararken. Herhangi bir açıklama yapmadan, onun Manhattan'a geçmesine izin verdiler.

Oric'le daha önce arabayla geçtikleri yolun aksine, Brooklyn Köprü'sü yaya yolunun çıkışı onu 14. Sokak'ın doğusuna, B. Bulvarı'na çıkardı. Uli batıya doğru ilerledi, rüzgârın uğultusu sağır ediciydi. Kum fırtanası öyle yoğundu ki, ellerini bile göremiyordu.

Köprüden çıktıktan on dakika sonra, Uli bir binaya tosladı. El yordamıyla kapıyı buldu, açmaya çalıştı, kapalıydı. Gözlerini sıkıca kapattı, kaldırım boyunca yürümeye devam etti. Diğer kapıları buldu, birbiri ardına hepsini denedi ama şansı yoktu. Güneye doğru birkaç blok gittikten sonra, batıya döndü ve yürümeye devam etti. Birkaç blok sonra kendini bir avluda buldu, büyük kapıyı açmayı denedi. Kapı açıldı ve Uli kendini içeri attı

ve kapıyı ardından kapattı. Büyük bir kilisenin arka tarafı idi burası. Sayıları birkaç yüzü bulan genç insan sıralarda sessizce oturuyordu. Herkes dönüp ona baktı, bir anda kaçak olduğunu hatırladı.

“Özür dilerim” dedi peruğunu düzelterek. O anda Brooklyn’de yerde bulunduğu gözlüklerin güneş gözlüğü olduğu fark etti, hemen taktı. Kilisenin kürsüsünde duran kızıl saçlı genç adam şiirini okumaya kaldığı yerden devam etti: “Üyesi olduğu azınlık partisi onu aday göstermişti / iyi niyetli aday bunu çok rağbet görmeyen bir bitkisel çay firmasının çaylarından birini içerek kutladı...”

“Giriş çeyrek pul” diye fısıldadı, kollarında küçük çanlar asılı, omzunda rengineyiği dövmesi olan çekici bir kadın. El yapımı tabelayı gösterdi, *Giriş çeyrek pul* yazıyordu.

“Bu tam olarak ne?”

“Karl Marx Kardeşler Siyasi Şiir İttifakı Kilisesi.”

“Cenaze mi var?”

“Hayır, Fenalık Festivali Şiir Okuma Etkinliği.”

“Gerçekten Ölüler Gününü mü kutluyorsunuz?” Uli belki de Brooklyn’deki alaycı otobüs hareket memuru kendisi ile dalga geçmiştir diye düşündü.

“Daha önceleri Cadılar Bayramı’nı kutluyorduk fakat Domuzcular bizi Şeytan’a tapmakla suçladılar, o yüzden biz de kutlamaları Tüm Ruhların Günü’nde yapıyoruz hem Katolik hem de pagan oluyor böylece.”

“O iki gün önce değil miydi?”

“Evet ama kutlama izni ancak bugün çıktı.”

Çanlı güzel, Uli’ye teksir kâğıdına basılmış bir harita uzattı, haritanın üzerinde çeşitli sanat, tiyatro ve müzik etkinlikleri noktalarla işaretlenmişti.

“Bölgelere ayırma çılgınlığı, anlamsız park kuralları / programsız, zamansız çöp toplamalar.” Uli, şiirini şevkle okuyan şaire kulak verdi. “Domuzlar bu çöplüğün içinde mi yuvarlanıyor yoksa tam tersi mi? / Az kaldı, o, bu, şu, ayaklanacaklar ve her şeyi aşağı indirecekler, aşağı.”

“Burada yiyecek veya içecek bir şeyler var mı?” diye sordu Uli, elindeki çeyreklik pulu uzatarak. Çanlı kadın, Uli’nin elinin üzerine tavuk ayağı şeklinde çizilmiş özgürlük işareti damgasını ya-
vaşca bastırdı.

“Şanslısın” dedi kadın, birkaç metre ilerideki masayı işaret ederek, “Orada kaktüs suflesi var, onu yapan şair gibi haksız yere göz ardı edilmiş.”

“Bu ne zaman bitiyor?” diye sordu Uli, bir yandan da aç göz-
lerle masanın üzerindeki yiyeceklere bakıyordu.

“Tüm gece sürecek bir maraton bu” diye cevap verdi kadın, bu sırada başka bir şair çıkmıştı kürsüye.

Bu yeni şair vatandaşlık bilincine dair dizeler okurken, Uli toprak kaptaki sufleden kalanları midesine indirdi. Sonra midesi şişene dek acı kaktüs çayı içti. Fakat anında başı dönmeye başla-
dı ve oturacak bir yer arandı. Tek boş koltuk en ön sıradaydı.

“Bir sonraki şairin tanıtılmaya ihtiyacı yok” dedi kollarında küçük çanlar asılı kadın. “Gregory Corso ve Jack Kerouac ile bir-
likte Beat akımını kurdular. Buraya geldiği zaman kendini haya-
tın tekmesini yemiş gibi hissetti, bu yüzden artık kendini yeni bir
akımın kurucusu olarak tanımlıyor: Tekmelenmiş Şairler. Allen
Ginsberg’i takdim etmek benim için bir onur.” Takdirlerini gös-
termek için, seyircilerin hepsi ayaklarıyla tahta zemini tekmele-
meye başladılar.

“Geçmiş Ölüler Gününüz Kutlu Olsun, umarım yarın hepiniz
oy kullanırsınız.” Şair en son yazdığı şiiri okumaya başladı, “Ko-
kuşmuş: Hayatımda kokladığım en fena osuruklardı ve kendime
sormadan edemedim, bu domuzlar ne yer? / Fakat sonra hatırla-
dım, çöp de parfüm gibi kokmaz kimseye ama Çöpçüler...”

Uli yüzünü ellerinin arasına aldı. Kaktüs öç alır gibi midesin-
den yukarı çıkıyordu. “Tuvalet nerede?” diye sordu aceleyle ya-
nında oturan şiir heveslisine.

“Orada.” Genç, sahnenin arkasındaki kapıyı gösterdi.

Uli ayağa Kaltı ve ancak üç adım atmıştı ki, midesi ağzına gel-
di. Şairin sakalı ve göğsü bir an parlak yeşil kusmuk içinde kaldı.

“Aman Tanrım!” diye ılık attı sunucu. Üzerindeki kıyafetlerle Viktorya dönemi romanlarından fırlamış gibi duran genç kadın, korkunç bir vahşete şahit olduğunu düşünerek, Uli hâlâ kusmaya devam ederken onu kolundan yakaladı.

“Onu rahat bırak!” diye bağırdı Ginsberg yumuşak bir tonla. “Zavallı herif hasta, baksana.”

Bir dakika kadar daha devam eden öğürtülerden sonra, Uli’nin midesi sonunda biraz yatışır gibi oldu. Ayağı kalktı, çenesini sildi ve az önce masadaki yemeklerden yediğini söyledi.

“Yavaş, evlat” dedi Ginsberg, gömleğindeki kusmukları silerken. “O kaktüs yemeği güneşte çok fazla kaldı.”

“Gömleğinizin kuru temizleme parasını verebilir miyim?” diye teklif etti Uli.

“Takma kafana” dedi Ginsberg ve ekledi, “Zaten ikinci bir gömlek almak isriyordum.”

İzleyicilerin çoğu yerlerine oturdular ama endişeyle aralarında konuşmaya devam ediyorlardı. İki gönüllü de alelacele yerdeki yeşilimsi kusmuğu paspasla siliyordu.

Kalabalık birkaç dakika geçmesine rağmen hâlâ sakinleşememişti, kolunda çanlar olan kadın, Uli’ye yaklaştı, işaret ve orta parmaklarını kaldırarak, “Barış, dostum.” dedi.

“Olanlardan çok utanıyorum.”

“Bak, biliyorum hiç hoş değıl bunu söylemek ama eğer parayı iade edersem buradan sessizce çıkıp gider misin?”

“Fakat...”

“Sen burada olduğun sürece burayı sakin bir şiir etkinliğine dönüştürmemiz zor olacak.”

Uli onun ne demek istediğini anlıyordu ama kendisi de zor durumdaydı. Korkunç bir fırtına yaklaşıyordu ve sığınacak hiçbir yeri yoktu.

“Biraz ileride, Dipnot 123 adında bir galeri var, orada çok büyük bir sergi var. Eminim orada kendine birkaç saat sızacak bir yer bulabilirsin.”

Giriş ücretini geri alıp sessizce uzaklaştı Uli. Dışarıdaki kum fırtınası şiddetli bir rüzgâra ve yağmura dönüşmüştü, yağmur en azından üzerindeki kıyafetleri biraz temizlemeye yaradı. Uli kapı-

nın önünde kadının ona içerde verdiği etkinlik haritasını cebinden çıkardı. Gerçekten de Fenalık Festivali Toplu Sergisi birkaç bina ötedeydi. Uli ıslak karanlıkta Birinci Cadde ve 9. Sokak'ın doğusuna doğru el yordamıyla ilerledi.

Uzakta, Dipnot 123 galerisini gördü, galeri eski belediye binasının içindeydi. Büyük binanın arkasına, tabuta benzeyen beş kutu taşıyan bir grup adamın yanından geçti.

Galerinin girişinde bir köşede, üstünü elinden geldiğince düzeltti, sonra içeri girdi ve sergiyi dolaşmaya başladı. Bazı sanatçıların birden fazla eseri sergileniyordu. Sanat tekniğindeki eksiklikler, cüretkâr tasvirlerle kapatılmaya çalışılmıştı. Mahcup yüz ifadelerine sahip çöp adamlar, sapkın cinsel pozisyonlarda ve başka temel ihtiyaçlarını karşılarken resmedilmişlerdi. Sanki bir çocuğun elinden çıkmış gibi görünen başka bir çizimde kırmızı ve mavi gömlek giymiş çete üyeleri ölümcül bir kavgaya tutuşmuşlardı, kesilmiş uzuvları ve yerlere saçılmış bağırsakları bile unutulmamıştı. Domuzcu savaşçılardan birinin uykusunda öldürüldüğü resme bakarken, Uli de tek istediği şeyin sabaha kadar kıvrılacağı bir yer olduğunu fark etti.

Dikkat çekmemek için galeriyi dolaşmaya devam etti. Pastel boya ile çizilmiş sarı dişli vahşi köpek sürüsü, sarı otobüs platformlarında bekleyen mavi ve kırmızı insanlara havlıyorlardı. Akrilik boya ile yapılmış diğer bir resimde, insansız kargo uçakları havada daireler çiziyordu. Birkaç resimden oluşan bir çalışma buranın ruhunu çok iyi yakalamıştı: şehrin etrafını çeviren uçsuz buçaksız çöl. Yan yana asılmış altı ipek panoda Domuzcu ve Çöpçü politikacıların portreleri vardı.

Sergideki tüm eserler görülüp sanatseverlerin çoğu gidip çerez tabakları boşaldığında, Uli harekete geçip arka koridorda kendine sığınacak bir köşe aramaya başladı. Orada dört kapıyı zorladı ama kilitlilerdi, sonunda bir kapı açıldı, temizlik malzemelerinin olduğu küçük bir odaydı bu. Eski bir paspas kovağını kenara itti, kıvrılarak yatabileceği kadar bir yer açtı kendine. Kafasındaki ıslak, tel tel olmuş artık kaşındıran peruğu çıkardı ve yukardaki kalorifer borusuna astı. Kuru paspası da kendine yastık yaptı.

4 Kasım 1980

08:52

“Siktir, bu ne?” Uli ertesi sabah bu cümleyle uyandı. Ağzında kalın puro olan yaşlı bir adam –belli ki bina temizlik görevlisi– kapıyı açmış ve Uli’yi lavabonun altında uyurken yakalamıştı. Uli yorgundu, hiç orali olmadı. Dün gece kafasının arkasına vurdukları yerin şişi biraz inmiş gibiydi. Kavrulmuş kasıklarının acısı da az da olsa dinmişti.

“Siktir git buradan yoksa fena olur!” Paspas jokeyi, havladı.

Uli yavaşça kalktı, uzun uzun gerindi, kurumuş ve çekmiş olan peruğuna uzandı. Kafasına geçirirken bir yırtılma sesi geldi.

Görevli onu geniş sergi salonunun içinden ön kapıya doğru götürürken, Uli duvardaki resimlerin hepsinin kaldırıldığını ve geniş salonun çeteokraksinin bölgedeki küçük kalesine dönüşmüş olduğunu gördü. Akordiona benzeyen beş büyük kutu, eskitilmiş görünümlü oy kabinleri, salona eşit aralıklarla yerleştirilmişti. Her birinin yanında da bir kayıt masası vardı. Uli bugünün belediye başkanlığı ve ulusal başkanlık seçimleri günü olduğunu hatırladı, her ne kadar kendi favori başkan adayı ortada olmasa da.

Dışarı çıktığında aşağı yukarı elli gencin oy vermek için sıraya girdiklerini gördü.

"Mallory'den haber var mı?" dedi Uli. Hiç kimseden cevap gelmedi. "Domuzcuların Manhattan'daki merkezi nerede, bilen var mı?"

"Queens'e geri dön, göt!" diye bağırdı salaş giyimli gençlerden biri.

Uli sağ tarafa başını çevirdiğinde tek hörgüçlü bir devenin A Caddesi'nden geçtiğini gördü. O tarafa yürüdüğünde, sağa doğru üç blok, doğuya doğru bir blok boyunca uzanan boş bir arsaya vardı. Parmaklıklara asılmış, elle yazılmış levhada, THOMSON SQUARE PARK yazıyordu.

Deve parkın kuzey ucundaki birkaç ağaçtan birinin yapraklarını çiğniyordu. Uli bu devenin, James Carnival'in bahsettiği, Herkes Doysuncular tarafından bölgede yaşayanları kazanmak için buraya bırakılan çöl hayvanlarından biri olduğunu fark etti. Güneye doğru döndüğünde üzerlerinde yırtık pırtık giysiler olan bir grup çocuk gördü. Onlara doğru yaklaştığında, son model gri bir minibüsün önünde yemek sırasına girmiş olduklarını anladı. Küçük, beyaz köpükten kâselerdeki pilavın üzerine konulmuş, dumanı tüten mercimek yemeği ve yanındaki konserve et şaşırtıcı derecede iştah açıcı görünüyordu. Uli sırasının sonuna girdi, çakıl taşları döşenmiş parktan gelen yüksek tempolu bir müzik çalındı kulağına. Tahta bir sahnenin üzerinde bir grup müzik yapıyordu. Turuncu saçlı bir genç, Uli'nin arkasında sıraya girdi. Hoparlörden yayılan müzikle birlikte Uli farkında olmadan, sağa sola sallanmaya başlamıştı.

“Bu ruhsuz boka inanıyor musun?”

“Ruhsuz bok?” Uli gencin bedava yemek hakkında konuştuğunu sandı.

“Evet, bu ibneler kendilerini Beatles sanıyorlar.”

Turuncu saçlı gencin arkasında yeşil saçlı biri duruyordu. Bir dakika içinde mavi saçlı ve sarı saçlı çocuklar da sıraya dahil oldular.

“Eğer geleceğin rock müziği hakkında bir fikir sahibi olmak istersen, bu öğleden sonra bizi izlemeye gel” dedi turuncu saçlı çocuk.

“Siz tam olarak kimsiniz?”

“Biz, Gökkuşağını Sikeyim grubuyuz. Sen önemli biri falan değilsin di mi?”

“Önemli mi, nasıl yani?”

“Ya ne bileyim, *Rolling Bone* dergisinden falan olabilirsin belki?”

Beş parasız olduğu için bedava yemek sırasında olduğunu belirtmek yerine, Uli sadece gülümsemekle yetindi.

“Girişe adını vereceğiz biz yine de. Saat birde, Bowery'deki Koçanlar & Kaçanlar Klubünde.”

Sıra ilerliyordu ve biraz sonra Uli kendini minibüsün yan penceresinde buldu. Sıra ona gelene kadar bunun bir Ak Çoğunluk hizmeti olduğunu fark etmemişti. Ona kaşık, peçete ve bir kutu süt veren kadını tanımıyordu. Fakat ona konserve et, pilav ve mercimek veren adam televizyon odasında *Balayındakiler*'i izleyip gülen adamdı. Uli'nin hippie kılığı işe yaradı, buharı tüten kâseyi alıp adama teşekkür etti ve kendinden emin bir tavırla Thomson Square Park'a doğru yürüdü. Parkın ortasına doğru giden yürüyüş yolunda ilerledi. Genç izleyicilerin arasına katıldı ve deve pislikleriyle süslenmiş taşlık arsaya çöktü.

Uli yemeğini yerken, Şeker Kız isminde bir travesti, üzerinde sabahlıkla Smokey Robinson & The Miracles'ın şarkısı *The Tracks of My Tears*'ı söylüyordu. Duygusal dönme, mırıl mırıl dört şarkı daha söyledikten sonra, sarı saçları kafasında bir tas varmış gibi

kesilmiş, Jonathan Sexual ismindeki sunucu tarafından sahnedan inmeye zorlandı.

“Millet, bildiğiniz üzere, bugün sertleşme günü, o yüzden o küçük kabinlere girdiğinizde sağ kolu çekmeyi unutmayın. Unutmayın ki savaşa karşı çıkan tek aday Mallory idi. Lütfen bir sonraki sanatçıyı birlikte alkışlayalım, Tabu!!”

Sahneye bir travesti daha çıktı ve tiz sesiyle halk şarkıları söylemeye başladı. İnsanlar taşlık alana akın ediyorlardı, arkada kalanlar sahneyi görmek için ayağa kalmak zorunda kalmışlardı.

Bir anda, *boom!* Parkın doğu ucunda bir araba havaya uçtu. Acı çığlıklar ve pamuk kadar yoğun bir duman yükseldi havaya. Herkes olay yerine doluştu.

“Hey millet, lütfen alanı açalım, ambülans geliyor!” diye bağırdı sunucu ama kimse oralı olmadı.

Kalabalık, A Caddesi’nde doğru ilerlerken, *boom!* Bu sefer Uli gerçekten havada uçan vücutlar gördü. Birinci bombanın birkaç metre önünde ikinci bomba patladı. Parkın doğu tarafında sıkışan kalabalık koşmaya başladı, ortalık mahşer yerine dönmüştü.

Acı feryatlar ve telaşlı çığlıklar kapladı her yeri, belli ki insanlar birbirini eziyorlardı can havliyle kaçarken. Bir anda dar mavi gömlekli, balon gibi şişko adamlar çıktı ortaya: Domuzcular Şehir Meclisi Polis Kuvvetleri.

Mikrofondan bir ses yükseldi: “Sakin olun, millet! Ben Memur Gonzales. Lütfen bize yardımcı olun.” Şişko bir Domuzcu sahnede görüldü. “Kalabalığın içinde bombaları patlatan bir terörist var. Üç kontrol noktası kurduk, bir tanesi 7. Sokak’ta, diğeri 8. Sokak’ta ve sonucusu da 9. Sokak’ta. Lütfen üçünden birinde sıraya girin, kimlik kontrolü yapılacak. Komşularınızı vahşice öldüren bu orospu çocuğunu bulmaya çalışıyoruz.”

Kalabalığı dağıtmak için bomba atıyorlar, diye düşündü Uli. Güneybatıya doğru koşan çılgına dönmüş bir hippie grubunun arasına karıştı. Domuzcu ajanlar herkesi 7. Sokak’taki kontrol noktasında sıraya girmeye zorluyorlardı.

Uli sıranın arkasına doğru ilerlerken, elinde alışveriş torbaları olan yaşlı bir adam gördü. Doğudaki kalabalığa doğru yürüyen

tek insandı. Uli onun arkasından yavaşça yaklaştı ve adamın 7. Sokak'taki çevrilmiş bölge içinde bir apartmana girdiğini gördü. Kapıyı kapanmadan tuttu. Yaşlı adamın birkaç kat çıkmasını bekledi, sonra içeri süzüldü. Binanın arkasına doğru gitt ve arka avluya açılan bir kapı buldu. Parmaklıklara tırmandı ve 6. Sokak'taki yıkık bir apartmanın bahçesine atladı.

Çevrilmiş bölgenin güneyinde kalan A Caddesi'ne çıkınca, Uli polislerin 7. Sokak'taki kontrol noktasında herkesin parmak izini aldıklarını gördü. *Az daha yakalanıyordum*, diye düşündü. Buradan uzaklaşması lazımdı. Sonra Gökkuşağını Sikeyim grubunun davetini hatırladı. Paspas saçlı peruğunun üzerinden kafasını kaşıdı ve Aşağı Bowery'deki kulübe gitmek için güneydoğuya doğru yürümeye başladı.

Kirli beyaz bir tentenin üzerinde siyah harflerle Koçanlar & Kaçanlar yazıyordu. Girişteki karanlık bölmedeki bir sandalyeye tünemiş iri bir herif, üzerinde *Çeyrek Pul* yazan kartonu gösterdi parmağıyla.

"İsmimin konuk listesinde olması lazım" dedi Uli, adamın arkasında üzerinde *Andy Warhol Superstarları ile Tanışın* yazan eski bir poster gözüne çarptı.

"İsim ne?"

Uli o anda çocuklara ismini söylemediğini fark etti ve derin bir iç çekti.

"A, dur bir dakika" dedi kapıdaki görevli, "bu sen olmalısın."

Uli adamın elindeki listeye baktı, baş aşağı okudu: *Üzerinde ordu ceketi ve sarı pantolonu olan yaşlı bir hippie bozuntusu*. Uli görevliye teşekkür etti ve kulübün içlerine, sahnenin olduğu tarafa yürürken hafif bir müzik duydu. East Village'ın her tarafında duyulan esrar kokusunun dışında, çok hoş bir koku daha geldi burnuna: bir köşede saçı başı birbirine karışmış bir adam tereyağlı, haşlanmış mısır satıyordu; kulübün isminin nereden geldiği belli oluyordu.

Uli koridorun sonundaki küçük, karanlık salona vardığında, kulağına çalınan asansör müziğine benzeyen hafif müziğin isyankâr Gökkuşağını Sikeyim grubundan geldiğini fark etti. Ay-

rica kendisini neden bu kadar coşkuyla davet ettiklerini de anladı. Koca salondaki diğer kişi muhtemelen grup üyelerinden birinin annesi olan orta yaşlı bir kadındı.

Yeşil saçlı çocuk, grubun çırtlak sesli vokalistiydi. Turuncu kafa davul çalıyordu, mavi saçlı da gitar tıngırdatıyordu. Uli yerin mısır koçanları ile dolu olduğunu gördü, belli ki seyirciler beğenilerini göstermek için koçanları kullanıyorlardı. İşin iyi tarafı, Gökkuşağını Sikeyim grubunun yumuşak nameleri gevşemek için birebirdi. Arka taraftaki localardan birine geçti ve ona ninni gibi gelen şarkılar eşliğinde derin bir uykuya daldı.

18:02

Zil ve davulların aniden yükselen seslerine uyandı. Çöp dolu sahneyi gürültülü yeni bir güç ele geçirmişti.

“Hey! Dostum! Çalımı kopart...” diye bağıırıyordu biri mikrofona. İnce uzun vücutlar, karanlık salonda zıplıyor, dönüp duruyorlardı.

Uzun uzun esneyip gerindikten sonra, Uli ayağa kalktı ve çıkışa doğru yöneldi, orada kendine bol tereyağlı, haşlanmış mısır aldı. Üzerine tuz döktü ve satıcıya saati sordu.

“Altı.”

Gökkuşağını Sikeyim grubunun konseri saatlerce önce bitmişti. Yine genç adamlardan oluşan bu yeni grup ise, The Rolling Stone adlı sıradışı grubun şarkılarını yorumladıklarını söylediler iki şarkı arasında. Uli iki şarkı daha dinledikten sonra sahnedekilerin şarkı sözlerini kendilerince değiştirdikleri fark etti.

“Küçük bir kedim var ve onun büyümesini isiyorummmmm” diye yırtındı vokalist. “Çarp ona, vur ona, tokatla onu, hızlı, sıkı, sıkı, taş gibi, taşaklarımı gökyüzünde gezegen yap...”

Uli gözlerini kısıncı, erkek grup üyelerinin aslında, izleyicilerin tümü gibi, genç kız olduklarını gördü. Görünüşe göre şarkıların sözleri de bu alternatif kadın topluluğuna uyması için

değitirilmişti. Grubun adı davulun üzerinde parlıyordu: Kızlar Oğlanları Döver.

Uli erkekler tuvaletine girdi. En dipteki pis tuvaletin kapısını kapar kapamaz, bir çiftin içeri girdiğini duydu.

“Parktakilerden biri onu tanımış, o yüzden *bamm!* Sonra Şehir Meclisinden birileri geldi, fakat...”

“Teknik olarak, seçim bitinceye kadar kampanya çalışması yapmam gerekli. Fakat ne yararı var ki, kaltak nasılsa kazanacak.”

Uli sesleri hemen tanıdı ama bir türlü nereden olduğunu çıkaramıyordu.

“En azından şimdi o *bizim* kaltağımız” dedi birinci ses net bir şekilde. “Sadece Shub’ın Queens’de bile kışına tekme yi yemesi sinirlerimi bozuyor. Yani, nerede kaldı sadakat?”

Bu ses, canavar Domuzcu Deer Flare idi. Uli’nin ikinci sesin sahibini tanınması birkaç dakika daha aldı: Kennesy, onu Rikers’da teşhis eden kıvrıcık saçlı dj.

“Hadi gel” dedi Flare davetkâr bir sesle. “A.Ç.’ye geri dönmeden önce nerede biraz gevşeyebileceğimizi biliyorum.”

Uli kapının menteşesinin aralığından iki kadının öpüşmelerini izledi. İçlerinden bir geri çekilince, Uli uzun aynada yansıyan parlak bir şey gördü. Deer’in Uli’den çaldığı alyans şimdi Kennesy’nin boynunda parlıyordu. Bir sifon sesi geldi, sonra ikisi de çıktılar.

Uli üzerindeki hippie kıyafetlerine güvenerek, onları takip etmeye karar verdi. Kum fırtınası sırasında bulduğu gözlükleri de gözüne geçirdi. Koçanlar & Kaçanlar’dan çıkıp, Bowery’ye döndüler, Uli de arkalarında.

Kol kola girmiş çiftin bir blok ötede 4. Sokak’ın köşesindeki eski bir binaya girdiğini gördü. Binanın tabelasında *Mamsita’nın Falan Filan Tiyatrosu* yazıyordu.

Eğer biri Domuzcuların Mallory’yi nerede sakladığını biliyorsa, o da Deer’dı. Pusuya düşürölmekten korkuyordu, o yüzden bu sefer çok dikkatli olmalıydı. Binadan başka bir çift çıkıncaya kadar yaklaşık on dakika kadar bekledi, sonra içeri süzöldü. Bú-

yük bir kartonda bugün Fenalık Festivali kapsamında üç oyunun sergileneceği yazıyordu.

Gişedeki yaşlı adam, "Hoş geldiniz, kaç tane?" diye sordu.
"Sadece bir tane."

"Oyunların ikiside saat beşte başladı" dedi, "ama bir şey kaçırmış sayılmazsınız."

"Bilet ne kadar?"

"Altmış dörtte bir pul." Bu Uli'nin Kurtarılmış Şehir'de duyduğu en küçük ondalık sayısı idi. Adama on altılık bir pul uzattı ve "üstü kalsın" dedi, sonra lobiye doğru yürüdü.

Uli aynı anda üç farklı salonda oynanan oyunların isimlerine göz gezdirdi: *Kurul Üyesi David James'in Suikastı*, yazar Jessica Exhausto, *Aşağılar: Kararnamelerdeki Ölçülere Uymayan Bir Binanın Savaşı*, yazar Wilson Roberts A., *Clayton Powell'in Muhteşem Yükşelisi ve Sıkıcı Düşüşü*, yazar Jackie Curtis.

"Bunların hiçbirisi komediye benzemiyor" dedi Uli, bilet gişesinden çıkıp dar şeker tezgâhının arkasına geçen yaşlı adama.

"Sovyet Proleterya Toplumcu Gerçekçiliği ile Fransız Absürd Tiyatrosu'nun buluşma noktası" dedi adam boş bakan gözlerle. Uli bu cümlemin ayaklı sandviç menüsünün altında yazdığını gördü ve başını salladı.

"Neden hepsi yerel politikayla ilgili?"

"Ancak hükümet yanlısı bir şey yazarsan ödenek alabilirsin."

Uli ona verdiği bilgiler için teşekkür etti ve ilk salona girdi. *Kurul Üyesi David James'in Suikastı*, politik bir gerilimden daha çok, bir politikacının hayatının hüznünlü bir dökümü idi. Salondaki diğer izleyici, uyuklayan bir kadındı, Uli bunun oyun yazarı Bayan Exhausto olduğunu düşündü.

Sonraki eser, *Clayton Powell'in Muhteşem Yükşelisi ve Sıkıcı Düşüşü* tek kişilik bir oyundu. Ve tek bir kişi izliyordu.

Yandaki salona girmek için lobiden geçerken çift kapılı bir giriş gördü, zorladı ama kapılar kilitliydi.

"Orası boş" dedi yaşlı biletçi-şeker satıcısı. "Üçüncü oyun şu tarafta." Lobinin sonundaki çift kapılı girişi gösterdi.

"Teşekkürler."

“Ama seni baştan uyarayım” dedi ihtiyar, “bu oyunun altıyüz-kırkaltıbinikiyüzbinoniki sayfalık metni var ve iki perde. Üç gün önce başladı.”

“Ne zaman bitecek?”

“İki hafta sonraki çarşamba günü, tek ara da dört gün sonra verilecek.”

Keşke dün gece burada uyusaydım, diye düşündü Uli. Salona girdi ve karanlıkta altı tane kafa saydı. Çoğunun yanlarındaki koltuklarda, yiyecek, içecek ve başka ıvır zıvırlar vardı.

“Altıncı maddenin ikinci bendi bu metal gökdelenlerin inşasını açıkca yasaklıyor ve siz de bunu biliyorsunuz” dedi şehir meclisi üyesini canlandıran oyuncu, elini abartılı bir şekilde havaya kaldırdı. “Siz, bayım, bir yükseklik canavarısınız.”

Uli çevresine bakındı ve arka sırada tek başına oturduğunu zannettiği seyircinin yanında biri olduğunu gördü. Onların yakınında rahat bir koltuğa oturdu ve bu ikilinin onlar olup olmadığını anlamak için beklemeye koyuldu.

“Girişimci John McLeod, sen bir canavarsın.” Emlak devinin genç yardımcısını oynayan oyuncu bir tirat sergiliyordu. “Evet, beni kovdun çünkü bu güzel şehrin tarihi binaları ve anıtlarını umursuyorum. Sonra gittin o ucubeyi diktin, altıncı maddeyi hiçe sayarak. Beni işten mi attın? Hayır bayım, bu şehrin mimari yapısını koruma görevini bir kenara attın. Yalap şalap diktiğin toplu konutlarının hiçbirisi bu düzensiz yapılaşmayı, ufacık parkların, bahçelerin, oyun alanlarının hiçbirisi, bu şehrin korkunç silüetini temize çıkarmaz!” Uli bu ağdalı ifadelerden oyunun sadece mahkeme tutanaklarına bağlı kalınarak yazılmış olamayacağını düşündü.

Arka sıradaki izleyicilerden biri ayağa kalktı ve alkışlamaya başladı. Uli bu sırada yanında oturanların yaşlı bir emekli çift olduğunu gördü.

Bir kez daha lobiye çıktı, biletçi derin bir uykudaydı. Çıkma-dan önce kulağını kilitli salonun kapısına dayadı ve sanki bir inleme sesi duydu. Sol tarafta başka dar bir koridor gördü, burası sanki oyuncuların soyunma odası gibi bir yere açılıyordu. Horla-

yan görevlinin bol pantolonunun kemerinden üzerinde anahtarlar olan büyük bir halka sarkıyordu. Uli sessizce anahtar demetini çıkarırken, bilet şişesinin altında paslı bir et bıçağı buldu ve onu da cebine attı.

Küçük anahtarın soyunma odasına ait olduğunu tahmin etti. Kapıyı açınca içersinin karanlık ve boş olduğunu gördü. Siyah kadife bir perde, küçük odayı dördüncü sahneden ayırıyordu. Uli içeri girdi ve kalın perdenin arasından küçük oda tiyatrosuna baktı.

Sahnedeki döşeğin üzerinde iki çıplak siluet hayata tutunur gibi birbirlerine tutunmuşlar ve ateşli bir şekilde öpüşüyorlardı. Bunlar kesinlikle onlardı. Uli soyunma odasında kalın bir ip ve boş bir şarap şişesi buldu, herhalde önceki belediye oyunlarından birinin oyuncularının kendi aralarında yaptığı bir kutlamadan kalmıştı. Şişe yeterince sağlam duruyordu. Et bıçağı ile ipten iki metre uzunluğunda bir parça kesti ve cebine attı. Karanlık sahnenin arkasına sessizce süzüldü, kadınların giderek yükselen inleme seslerini dinledi. Sürünerek fark edilmeden yaklaşabileceği kadar yaklaştı ve keskin orgazm çılgılığını duyan kadar bekledi ve sonra birinin kafasının arkasına şarap şişesini geçirdi. Diğer kadının terli bedeninin üzerine atladı, bu Deer'di.

"Seni ibne!" diye bağırdı, Uli onun ince çıplak bedenini yüzüstü yatırdı. Sırtında üç tane yeni yapılmış kesik vardı, her bir kesikten bir pençe gibi dört tane çizik beline kadar iniyordu. Uli kadının üzerine oturdu ve sağ kolunu arkaya kıvırdı. Öbür kolunu da yakalayıp büktü, sırtının arkasında kıvırdı ve bileklerini kalın iple bağladı.

Öbür kadını, Kennesy'yi, kırılmış şişeden uzağa, sırtüstü çevirdi. Sıksa kışının sağ tarafında yeşil bir domuz dövmesi vardı: partisine sadakatının bir göstergesi. Uli kalan iple onun da bileklerini arkadan bağladı, bu arada Deer ayağa kalmaya çalışıyor ve bağıırıyordu. Uli onu tekrar yere yatırdı. Yatağın yanında bulunduğu ince tişörtünü iyice büktü ve kadının ağzına tıktı.

Aşağı bakınca, Uli'nin şaşkınlıktan nefesi kesildi. Deer'in bacaklarının arasından büzülmüş bir penis sarkıyordu; o da bir erkekti, aynı Dianne Colder gibi!

"Sen bir travestisin!" diye bağırды Uli. Deer cevap vermeyince Uli her ikisini de bağı kollarından tutup ayağı kaldırdı. Çıplak Domuzcular devamlı küfrediyorlardı. Uli onları siyah kadife perdeye doğru itti ve soyunma odasına soktu. Orada ışığı açtı ve Kennesy'yi yüzüstü yere yatırdı. Şişe kadının boynunu kesmişti ve kesikten ince bir kan sızıyordu. Sersemlemiş, yerde öylece yatıyordu. Uli onun boynundaki alyansını çekerek aldı ve tekrar parmağına geçirdi.

Sonra Deer'i köşedeki eski bir koltuğı itti ve ağızındaki bezi çözdü. "Sırtındaki kesikleri kim yaptı?"

"Küçük, yaramaz bir kaltak."

"Tamam" dedi Uli, "bak aslında çok basit: Bana Mallory'nin nerede olduğunu söyleceksin, yoksa..."

"Siktir git!"

Deer'in ve Underwood'un onun üzerinde kullandıkları akım cihazı yanında yoktu belki ama onun yerine paslı et bıçağı vardı. "Peki o zaman kız arkadaşının gözlerini oysam, bunun bir şeylere yararı olur mu?"

"Sen de onu yapacak taşak yok!"

"Tam aksine, sen onlara elektrik verdikten sonra, onları her saniye hissediyorum."

"Bana ne, istersen onu ortadan ikiye ayır, umrumda bile değil."

"Peki *senin* gözünü oyarsam?" Uli paslı bıçağın ucunu onun gözlerinin kenarına değdirdi.

"Nasıl yapacaksın" dedi Deer, çetin ceviz çıkmıştı puşt.

Uli tişörtü aldı ve tekrar ağızına tıktı. Deer tekme atmaya ve onun elinden kurtulmaya çalışıyordu, buna rağmen Uli onu ters çevirip ayak bileklerini bağlamayı başardı.

Kennesy'yi ayağı kaldırdı ve onu salonun arka tarafına, sevgilisini göremeyeceğı bir yere götürdü. Onu döşegen üzerine attı ve kaçmaması için onun da bileklerini bağladı. Soyunma odasına

geri döndüğünde, Deer'i cılız bileklerini perdenin kalın kordondundan kurtarmaya çalışırken gördü. Uli onun sıska bedenini sırtüstü çevirdi ve üzerine oturdu.

"N'puyosun?" dedi, ağzındaki bezle.

"Son kez soruyorum, Mallory nerede?"

"Siktir!" diye küfür etti bu sefer.

Et bıçağını tekrar eline aldı, derin bir nefes alarak Oric'i nasıl vahşice kıydıklarını aklına getirdi ve bıçağın ucunu genç sadistin yüzüne sapladı ve sağ yanağına ince ve uzun bir kesik attı.

"Dur! Tanrım!" Deer çığlık attı ve çırpınmaya başladı. Uli tişörtü ağzından çıkardığında, Deer acı içinde inledi.

"MALLORY HANGİ CEHENNEMDE?" Uli bıçağı Deer'in gözüne doğru yanaştırdı.

"Bırak onu!" diye bağırdı Kennesy, yan odadan.

"İnsanlara işkence yapmak kanunlara aykırı" dedi Deer, acıya dayanmaya çalışarak. Yüzü ve boynu kan içinde kalmıştı.

"Underwood'a göre değil ama."

"Yetki alanının dışındasın. Üstlerinin emirlerine uymak zorundasın."

"Benim kim olduğumu sanıyorsun?" dedi Uli.

"Siftwelt senin FBI'da üst düzey olduğunu söyledi."

"Mallory nerede?" Uli şu anki sorununa odaklanmaya çalıştı.

"Öldü o, puşt."

Uli onun ağzına bir yumruk geçirdi, Deer acı içinde inlemeye başladı.

"Seni öldüreceğim!" diye bağırdı Kennesy yan odadan.

"Ona sakın bir bok söyleme!" diye seslendi Deer, sevgilisine.

Uli, Deer'in ağzını kapadığında, acımasız travesti onun elinin ısırdı. Uli tüm ağırlığını Deer'in sıska göğsüne verdi ve onun ağzını ve burnunu sıkıca kavradı. Uli tutsağının çaresizce debelenip sonunda bayılmasını bekledi. Sonra genç adamın gözlerinin çevresini bir ressam edasıyla kanla boyadı, sanki gözleri oyulmuş gibi duruyordu. Ardından Kennesy'nin olduğu salona geri döndü, kız yerde yatıyor, bileklerindeki iplerden kurtulmaya çalışıyordu.

“Ona ne yaptın?”

“Gel de kendi gözlerinle gör.”

Uli, Kennesy’nin ayak bileklerindeki ipleri çözdü ve onu soyunma odasına götürdü.

“Ona ne yaptın böyle?”

“Eğer bana Mallory’nin nerede olduğu söyleseydi, gözlerini kurtarabilirdi.”

“Öldü mü?” diye sordu Kennesy titreyerek, sevgilisine bakıyordu.

“Hayır, bunu sana kanıtlayabilirim.”

Uli kanlı et bıçağını çıkardı. Onu travestinin çıplak kasığına bastırdı yavaşça. Kennesy çığlık attı. “Dur! Tamam sana söyleyeceğim!”

“Mallory nerede?”

“Ben hiçbir bok bilmiyorum!”

Uli, Deer’in gevşek bacaklarını ayırdı, onu bir transseksüel yapacaktı.

“Dur! Dinle beni!” dedi Kennesy, ağlıyordu. “Bir söylentiye göre, yerel bir Domuzcular çetesinin elindeymiş.”

“Eğer arkadaşının hayatı boyunca bir katater yardımıyla işemesini istemiyorsan, bana bundan daha fazla bilgi vermelisin.”

“4. Sokak ve C Bulvarı’nın köşesindeki bir uyuşturucu yuvasında. Onu St. Vinny’nin oradan kaçırdılar.”

“Neden onu Queens veya Bronx’a geri götürmediler?”

“Çöpçüler tüm yolları kapadı.”

Uli polislerin kendisini de köprüden geçerken arandıklarını ve arabaları kontrol ettiklerini hatırladı. “Onu öldürdüler mi?”

“Hayır.”

“Ona ne yapacaklar?”

“Bilmiyorum. Karmaşık yeni bir planın parçası o da.”

Deer bir anda sanki ölüp sonra dirilmiş gibi yerinden zıpladı, ellerindeki iplerden kurtulmuştu. Uli’nin elindeki bıçağı kaptı ve onun boğazına dayadı. Uli kendini geriye doğru atınca, Deer öne eğildi ve Kennesy’nin bileklerindeki ipi hızlıca kesti. Görünüşe

bakılırsa, Deer baygının rolü yapmış, bu arada o ince bileklerini iplerden kurtarmayı başarmıştı.

Deer iç çamaşırını toparlarken, Uli boş salona doğru koştu. Kapını arkasında küçük bir süpürge buldu ve süpürgeyi dizlerinin üzerine bastırarak, sapını çıkardı. Sapın ucunu da kırarak sivrilitti. Sonra Deer'in hâlâ ayak bileklerindeki ipleri kesmekle uğraştığı soyunma odasına geri döndü.

"Dikkat et!" diye bağırdı Kennesy.

Deer bıçağı odanın ucundan fırlattı, Uli'nin kafasının birkaç santim üzerinden geçti.

Uli öne atıldı ve süpürge sapını Deer'in ince boynuna, tam şah damarına sapladı. Sapın ucu, Deer'in boğazını deldi, genç adamın boynundan kanlar fışkırıyordu. Kennesy kendini yere attı ve bıçağı aldı. Onu Uli'ye doğru fırlattığında, Uli bıçağı havada yakaladı ve Kennesy'nin göğüs kafesine sapladı. Domuzcu ajanı yere düştü ve çırpınmaya başladı.

"Emin ol" dedi Uli, kıza, "o zavallı Oric'e yaşattığınız işkencenin yanında sizin ölümlerinizi çok insafli kaldı."

Domuzcu ajanları yerde can çekişirken, Uli yarasına baktı, yüzeysel bir şeydi; köprücük kemiğinin üzerindeki kesik neredeyse hiç kanamıyordu.

Rüzgâr tekrar kuvvetlenmişti. Kennesy'nin dediğine göre Mallory, C Bulvarı üzerinde bir Domuzcu hücre evindeydi. Eski New York'un sosyoekonomik profiline uygun olarak burada da doğuya doğru gittikçe evler fakirleşmeye başlamıştı. Rüzgâr ve kumun arasından bir yerlerden tek düze bir ritm çalındı Uli'nin kulağına. Perküsyon sesinin peşinden gitti, ses onu girişi çüruflla kapanmamış birkaç binadan birine götürdü. Burası bakımsız, taş bir yapıydı, kahverengi taşlar artık kül rengine dönmüştü.

İçeride bir grup insan müziğin ritmine kendilerini kaptırmış, rastgele dans ediyorlardı. Kalın bir esrar dumanı her yeri kaplamıştı. Yarı giyinik bedenler sallanıyor ve birbirlerine sürtünüyorlardı. Hemen hemen herkes kafayı bulmuş gibiydi. Eski Orta Doğu ezgileri devasa hoparlörlerden mekâna yayılıyordu. Ot,

toz, hap, ev yapımı içki ve daha önce adını bile duymadığı mallar satılıyordu etrafta.

Küçük bir ihtimalde olsa belki Mallory'yi orada tutuyorlardır düşüncesiyle, fark edilmemeye çalışarak etrafı kolaçan etti. Üst katlarda yaşam emaresi yoktu ve binanın bodrumu da yoktu. On dakika dikkatlice etrafı aradıktan sonra, Mallory'nin orada olmadığına kanaat getirdi. Dikkatleri üzerine çekmeden biraz daha orada takılıp bilgi alacağı Domuzcu ajanlar bulmaya çalışmaya karar verdi. Ama üzerindeki gösterişli kıyafetlere ve şen şakrak hallerine bakılırsa, bu çılgın saç modelli gençlerin çoğu Fenalık Festivali'nden kalma bohemlerdi.

On dakika sonra Uli, tuhaf beyaz peruğu olan, siyah boğazlı kazak giymiş bir adam gördü, hafızası rehin tuttuğu bilgilerden birini daha serbest bıraktı: "Siz, Andy Warhol'sunuz."

"Korkarım bir yalnızlık yapıyorsunuz" dedi yanındaki adam. "Bu ressam Danny Varhol'ski."

"Peki siz kimsiniz?"

"Ben onun pazarlamacısıyım." Garip sanatçının yüzünde hiçbir kas oynamıyordu, ağzından da tek kelime çıkmıyordu. "Bir ipek pano almak ister miydiniz?" Uli başını hayır anlamında salladı, sanatçı ve pazarlamacı arkalarını dönüp gittiler.

"Hey! Sen!" afro saçlı bir adam, Uli'ye bağırdı. "Sen dün Ginsberg'in üzerine kusan götsün."

"O bir kazaydı" diye cevap verdi Uli, "ve eğer o beni affedebiliyorsa, belki sen de affetmeyi deneyebilirsin, hı?" Adam, Uli'ye ondan öğreniyor gibi baktı ve yanından uzaklaştı.

Uli sakın bir köşe buldu ve kafasını toparlamaya çalıştı. Biraz sonra gözleri kapandı. Tek düze müziğe, koltuktan gelen iç bayılıcı kokuya ve Mallory'yi hâlâ bulamamış olmasına rağmen, gevşedi ve uykuya daldı.

5 Kasım 1980

10:32

Uli yüzüne sürtünen sert bir şeyle uyandı. Bir yürüyüş botu burnuna ve yanağına yavaşça bastırıyordu. Üç tane iri, korkutucu adam tepesine dikilmişlerlerdi, hepsinin üzerinde turkuz az renkli gömlekler ve kafalarında yeşil bandanalar vardı. Yüzünde derin bir yara izi olan adam, Uli'nin ordu ceketinin ceplerini karıştırıyordu. Uli bir anda kafasının üşüdüğünü fark etti; peruğu başında yoktu.

"Siz Verdant Birliği'nden misiniz?" diye sordu Uli, yeşil çete renklerini görünce umutla.

"Saklanmak diye buna denir" dedi içlerinden biri.

“Çok ironik” diye ekledi yaralı yüzlü adam. “Tüm şehirde seni ararken seni nerede buluyoruz.”

“Galiba beni biri ile karıştırdınız” diye cevap verdi Uli, yorgun. Grubun belli ki başı olan adamın yüzündeki yara izi bir kaza sonucu olamayacak kadar düzgündü. Yıldırım şeklindeki iz, alnının sağ kenarından başlıyor, sağ gözünden aşağı, burnuna iniyor ve sol yanağının altında bitiyordu.

“Özel ajan Uli” dedi sol taraftaki adam.

“Beni birisiyle karıştırıyorsunuz...”

Yara izli adam, Uli’nin diz kapağına bir tekme attı. Uli acı içinde bağırdı.

“Bu hiç de hoş olmadı” dedi oradan geçmekte olan bir hippî fakat kimse onu kaale almadı.

Uli bacağını geriye doğru savurdu, yaralı yüzlü çete başı yere düştü. Diğer heriflerden biri sanki Bronz Çağı’ndan kalma bir alet gibi duran büyük bir bıçak çekti ve Uli’nin boğazına dayadı.

“Sakın!” diye bağırdı Yaralıyüz, bıçağı adamın elinden kaparak. “Mallory ile ilgili bir mevzu için onu arıyorlar.”

“Seçildi mi o?”

“Tabii ki.”

Uli ayağa kalkmaya çabalarken, Yaralıyüz onu yere fırlattı ve başka bir adam da yüzüne tekme bastı.

“GÖT HERİF!” diye bağırdı çete başı adamına, onu iterek. Sonra Uli’nin kafa derisini inceledi dikkatlice. “Eğer yaralanırsa, bir daha onu kullanmazlar ve o zaman yemin ederim onun yerine seni veririm onlara.”

Uli’nin başı döndü, ağzından ve burnundan kan geliyordu. Onu yüzüstü çevirdiler, kollarını büküler ve bileklerine plastik bir kelepçe geçirdiler. Kelepçenin kilidinin tanıdık sesi geldi kulağına. Birkaç dakika sonra, onu ayağa kaldırdılar ve eski taş binadan dışarı çıkardılar. 4. Sokak’ın batısına doğru yürüttüler. Vücudundaki acılara va ağrılara rağmen, onu en çok rahatsız eden şey, ortalığı kavuran parlak sabah güneşiydi. İki adam Uli’nin önünden gidiyor, Yaralıyüz de tek kelime etmeden arkasından yürüyordu.

A Caddesi'ni geçerlerken Uli'nin gözleri çevrede yardım isteyebileceği birilerini aradı. Ne de olsa burası Çöpçülerin bölgesiydi. Birçok insan ellerinde küreklerle dünkü fırtanın getirdiği kumları yoldan kaldırıyordu.

Şehir meclisinden bir kum mfettişı görünce, Uli bir an adam belki müdahale eder diye umutlandı ama adamın yaptığı tek şey, insanların resmi bir gri kamyonun arkasına yükledikleri kum çuvalları için ödeme yapmaktı. Uli'nin kelepçeli ellerini gören herkes kibarca başıını çeviriyordu.

Heniz sprlmemiş bir kavşağa geldiklerinde, bir araba köşeyi döndü ve kumun üzerinde kayarak Uli'nin önünde yürüyen iki adama çarptı. Adamlar kaportaya, oradan da kaldırıma uçtu- lar. Araba beş metre sonra acı bir frenle durdu. Uli tam kaçacak- ken, çete başının koca eli boynuna yapıştı.

"Hassiktir!" diye bağırdı arabanın sarışın sürücüsü, çok sar- sılmış görünüyordu. Adamlar yerde acı içinde kıvranıyorlardı.

"Seni salak orospu!" diye bağırdı Yaralıyz, bir yandan Uli'nin kelepçeli ellerini sıkıca tutuyordu.

"Aman Tanrım, ben ne yaptım?" Kadın kaportası gmş ara- badan yaralılara yardım etmek için ıktı.

"Lanet olası arabana geri dön!" diye bağırdı pisliklerin başı.

"Hadı" dedi kadın Uli'ye, adamı duymazdan gelerek. "Onları arka koltuğa koymama yardım et, onları Beth Israel Kliniği'ne yetiştirelim."

"Seni gerzek kaltak!" diye bağırdı Yaralıyz. Kadın hâlâ yaralı- ları kaldırmaya çalışıyordu, o sırada çete başı, tarihöncesi ağ- lardan kalma devasa bir bıçak çekti.

"Dikkat et!" diye uyardı Uli; kadını, adam ona doğru koşmaya başlamıştı.

O anda kadın arkaya döndü, küçük bir tabanca çıkardı ve ada- mın geniş göğsüne tek bir kurşun sıktı. Adam bıçağı elinden yere düşürdü ve oturur pozisyonda arkaya yığıldı.

"Siktiğimin karısı!" Yaralıyz göğsüne baktı.

"Uli!" diye bağırdı kadın.

Kadına dikkatle bakınca onun kendisini Greenwood Mezarlığı'ndaki linçten kurtaran sarışın adam olduğunu gördü... fakat şimdi kadındı.

"Hadi buradan basıp gidelim. Boşver o Domuzcuları" dedi, Uli'yi arabaya doğru götürürken.

"Bir saniye! Galiba Mallory'nin nerede olduğunu biliyor" dedi Uli.

İnsanlar göbekte toplanmışlar, gömleği kan içinde kalmış adama acıyarak bakıyorlardı. Adamın irikiyım yardımcıları ise hâlâ yerde acı içinde kıvranıyorlardı.

"Emin misin?" diye sordu kadın, Yaralıyüz'ün düşürdüğü büyük bıçağı yerden alıp Uli'nin plastik kelepçelerini kesti.

"Evet, gel hadi!"

Her biri, yarı baygın çete başının bir tarafına geçti ve adamı sarışın kadının arabasının arka koltuğuna sürüklediler. Uli onun yanına geçti ve kadın kuzeye doğru hızla yol alırken, o da bulduğu bir bezle adamın yarasına tampon yapıyordu.

"Kaba olmak istemem ama, daha önce ne zaman karşılaştık?"

"Ben senin kız kardeşinim, Karen. Hatırladın mı?" Dikiz aynasından ona uzun uzun baktı. Uli şaşkınlıkla Yaralıyüz'ün göğsüne bastırıldığı bezi elinden düşürdü. Bir anda ortalık kan gölüne döndü. Uli hemen bezi buldu ve bastırmaya devam etti.

Uli şaşırtıcı benzerliği görebiliyordu. O an bir ikizi olduğunu hatırladı.

"Sen nasıl düştün buraya?" diye sordu kadın.

"Bilmiyorum. Bir gün kendimi Queens sokaklarında yürürken buldum, kim olduğuma, neden burada olduğuma dair hiçbir fikrim yoktu fakat Brooklyn'deki o cenazede senin yüzünü görece..."

"O zaman kılık değiştirmiştin. Baksana, Vartan hakkında bir şey biliyor musun?"

"Kim?"

"Oğlum!"

"Ben kendi ismimi bile bilmiyorum. Belki de seni kurtarmak için geldim buraya."

“Sanmıyorum” diye cevap verdi. “Beni buraya sen attırdın.”

“Ben ne yaptım?”

“Dört gün önce” diye anlatmaya başladı kadın, “beyaz saçlı bir adamın bana Dropt’u öldürmem için talimat verdiğini gördüm rüyamda ve sonra farkettim ki adam Newton Underwood’du. Bir an halüsinasyon gördüğümü düşündüm. Sonra bana doğru koşan köpekler gördüm ve o an biriyle bağlantı kurduğumu anladım ama onun sen olduğundan haberim yoktu”.

“Bana kaçmamı söyleyen sendin” dedi Uli, kafasının içindeki esrarengiz sesi hatırlayarak.

“Evet, fakat seni Papaz Berrigan’ın Brooklyn’deki cenzaesinde görene kadar onun sen olduğunu bilmiyordum.”

“Benimle neden Rock & Filler Center’da buluşmadın?”

“Ahhh, inan bana denedim fakat cenaze töreni Domuzcu doluydu. İçlerinden biri sana bağırdığımı duydu ve beni geciktirdi. Rock & Filler Center 30 numarada bir ofisim var. O zamandan beri seni gözlüyorum. Senin bir ahırda baş aşağı asıldığını hissettim ve seni uyandırmaya çalıştım. Sonra seni Bronx’da bir yerde tuttuklarını düşündüm. Seni ararken, buramda ve şuramda çok yoğun bir yanma hissettim.” Göğsünü ve belden aşağısını gösteriyordu.

“Bana Rikers’da işkence yaptılar.”

“Bu bölgede ikizlerin arasında telepati olması rastlanılan bir durum” diye açıkladı, şehir merkezine doğru son hız giderlerken.

“O vaiz bana neden bağırdı Brooklyn’deki cenazede?”

“Onu ve kardeşini on yıl önce hapse tıktın.”

“Ben mi?”

“Evet ve onları tuzağa düşürdüğün anlaşıldığında mahkeme onları serbest bıraktı. Fakat Manhattan bombalandıktan sonra buraya sürüldüler.”

Geçmişte nasıl bir insan olduğunu düşündü. Başka insanlar bir yana, insan kendi kız kardeşini bu cehennem çukuruna nasıl yollar?

Karen aniden frene asıldı ve 16. Sokak’taki Beth Israel Kliniği’nin önünde durdu. Uli, kadının ağır yaralı adamı arka kol-

tuktan çıkarmasına yardım etti. Gömleği ve pantolonu kan içinde kalmıştı. Birlikte, adamı acil servise taşıdılar.

11:23

Hastaneye girer girmez, Uli'nin burnuna korkunç bir çürük kokusu geldi. Tam da Ernestina Eric'in dediği gibi hastane ortaçağdan kalmış gibi duruyordu. Yerlerdeki kurumuş kan ve kirden oluşan zemin mikroplar için harika bir üreme alanıydı. Giriş işlemlerinin yapıldığı köşede, görevlinin oturduğu camekânın yanında, hastaların girişte doldurması gereken formlar duruyordu, üzerlerine kan bulaşmıştı. Banklar hasta ve yaralılarla doluydu. Vücutlarında çeşitli yaralar ve kesikler olan diğerleri de yerde yatıyorlardı. Bazıları çoktan ölmüş olmalıydı.

Karen herkesin önüne geçerek, altın renkli bir kart çıkardı ve hemşireye hastasının yüksek önceliğe sahip olduğunu açıkladı.

Birkaç dakika içindeki bölgedeki gerçek birkaç doktordan biri geldi ve Yaralıyüz'ün göğsündeki yarayı tedavi etmeye başladı. Mermi akciğerden girmiş, sağ kalp kapakçığına saplanmıştı. Çöpçü polislerden biri yaralının başında dururken, Karen hemşirenin odasındaki telefonu kullandı.

"Çok küçük bir şansımız var!" diye bağırdığını duydu Uli. "Domuzculardan biri onun bizde olduğunu öğrenirse ya Mallory'yi başka bir yere götürürler ya da öldürürler!"

O konuşurken, Uli yerde kanlı bir gazete gördü. Başlıklar haykırıyordu: *Suikastçuyu Öldürdüler!* Başlığın altında da kayıp iş arkadaşı Patricia Itt'in resmini görünce şaşırdı. Habere göre, Daniel Elberg, Astoria polis karakolundan çıkarken Patricia onu öldürmüştü.

Doktor hastanın koluna serum bağlarken, bir yardımcısı da adamın yaralı yüzüne bir maske geçirdi. Beş dakika sonra Yaralıyüz'ü yukarı kattaki ameliyathaneye taşıdılar. Çöpçü polislerinden oluşan bir grup hastaneye geldi ve bölgeyi abluka altına aldı. Az sonra garip görünüşlü dört adam odaya daldı, ameliyat eldivenleri ve maskeleri takarak hazırlanmaya başladı.

Kıyafetlerinde ve tavırlarında Uli'nin Kurtarılmış Şehir'de gördüğü insanlara benzemeyen bir şeyler vardı. Görünüşe bakılırsa işlerinden ikisi hasta bakıcıydı. Bir tanesi büyük bir plastik kutudan ameliyat aletleri çıkardı ve onları üzerine keten bir bez serilmiş bir tepsinin içine yerleştirmeye başladı. Diğer, Yaralıyüz'e ağrıkesici bir iğne yaptı ve onu taşınabilir üç monitöre birden bağladı ve başını geriye doğru yatırıp boğazından aşağıya bir boru soktu.

"Hayır" cerrahi ekibin başı onu durdurdu, "boğazında boru olan bir hastayı sorgulayamazsınız."

Hastanın saçını bile kesmeden, ekip başı küçük bir kemik testeresi ile kafatasını kesmeye başladı. Uli tam mermi adamın başında değil, göğsünde diyecekti ki, doktorların adamın hayatını kurtarmak gibi bir amaçları olmadığını fark etti.

"Burada beyin cerrahları olduğunu bilmiyordum" diye fısıldadı Uli.

"Yok zaten" diye cevap verdi Karen. "Teknik olarak onlar bilim adamı: cerrahi dilimleme, ince kesikler ve ampütasyonlar."

Uli kelimelerin başharflerinin CIA olduğunu fark etti. "Nereden buldun onları?"

"Zaman zaman Domuzcular ve Çöpçüler Genel Merkezlerine yaptıkları deneylerle ilgili yazı gönderirler. Birkaç ay önce CIA'dan her iki gruba da son çalışmalarını hastalar üzerinde denemek karşılığında, düşman gruptan nasılsa ölecek bir görgü tanığından hayati bir bilgi edinmeye yardım edenileceklerine dair bir yazı geldi."

"O yüzden burada temizliğe çok önem verilmiyor galiba."

Bilim adamlarından biri küçük tahta bir puro kutusuna benzer bir kutu açtı. Kutunun içinde çelikten yapılmış takkeye benzer bir şey vardı, başlığa bir düzine uzun, ince iğne monte edilmişti. Aletin tepesinden bir sürü kablo çıkıyor, bunlar saç örgüsü şeklinde aşağı inip karmaşık görünümlü tek bir prize bağlanıyordu. Adam onu küçük siyah bir kontrol panelinin arkasına taktı. Çelik iğneler de Domuzcunun açıktaki beyninin kıvrımlarına dikkatlice yerleştirildi.

“Deneği uyandır” dedi ekip başı, anesteziyi ve oksijen seviyesini kontrol eden diğer adama. Birkaç dakika içinde, hasta kendine gelmeye başladı.

“Onu şimdi sorgulayabilirsiniz” dedi, sanki bunu kendisinin yapması etik değilmiş gibi.

“Mallory nerede?.. Mallory nerede” diye sordu Karen yavaşça.

“Daha sert ol” diye yönlendirdi ekip başı.

“Mallory hangi cehennemde?”

“Siktir git!” diye bağırdı kobay, gözleri hâlâ kapalıydı. “Ben... Siktir. . O..”

Kontrol panelinin arkasında buran bir başka uzman, bir yandan adamın hayati fonksiyonlarını kontrol ederken, diğer yandan da düğmeleri açıp kapıyor, tuşlara basıp duruyordu.

“Onun canını acıtmıyorsunuz, değil mi?” diye sordu Uli.

Cerrah kendinden emin bir tavırla başını salladı.

Uli, diğer uzmanların ölmekte olan deneğin griye dönmüş yarı baygın yüzündeki fiziksel tepkileri gözlemlemesini izledi. Görünüşe göre iğnelerin adamın motor sinirlerinin üzerinde bir tür etkisi vardı çünkü adam kollarını ve bacaklarını istemsizce hareket ettiriyordu.

“Mallory nerede?” diye sordu Karen sertçe.

“Hiç yolu yok... Ben... size asla bir bok...”

Ekiptekilerden biri başka bir düğmeyi kaldırdı, bu işleri biraz daha hızlandırmışa benziyordu. Yaralıyüz gözkapaklarını kırıştırmaya başladı.

“O nerede?”

“Hayır. Ben...” Yaralıyüz iki büklüm oldu, gözlerini tekrar kapadı. “Kokuşmuş... Kokan... Staten! Hayır!”

“Nerede?”

“Hayır! Çöplükte! Asla... Çöplük... Söylemem... Lanet olası çöplük!”

“Hangi çöplük?” diye sordu Karen, teknisyen kontrol panelinin ince ayarını yaparken.

“Boklu... lanet... Staten!”

“Şehir çöplüğü mü?” diye sordu Karen.

“Göstergeler düşüyor” diye uyardı ekip başı. Birkaç saniye içinde tüm aletler öttü ve monitörlerde uzun, düz bir çizgi belirdi.

“Ve... gitti.”

Deney grubundakiler birbirlerini kutlayıp aletlerini toplamaya başladığında Karen, Uli’yi odadan çıkardı. Koridorda bir düzine Çöpçü polis volta atıyordu.

“Ne buldunuz?” diye sordu içlerinden bir tanesi.

“Ağzından bir şey alamadan öldü.” Polislerin yüzlerinden hayal kırıklığı okunuyordu.

“Hadi gidelim” diye fısıldadı Karen, Uli’ye.

“Polislerden bize yardım etmelerini isteyebilirdik” dedi Uli arabaya doğru giderlerken.

“Polis teşkilatında ciddi bir köstebek sorunu var. Küçük bir ihtimal de olsa, Domuzcular, Mallory’yi başka bir yere sevk etmeden onu bulma şansımız hâlâ var.”

Arabaya atladılar ve güneye doğru yol almaya başladılar. Bowery’den geçerlerken Karen otobüs hareket memuruna şehir merkezinden Komiser Schuman’ı aramasını söyledi. Schuman, Karen’in altında çalışıyordu. Karen ona ellerindeki adam ve araba sayısı hakkında sorular sorduktan sonra, ilk olarak yirmi kişilik bir ekip kurmasını ve onları beş gruba ayırmasını söyledi ona. Ayrıca ihtiyaç duyacakları malzemelerin listesini de verdi sözlü olarak: silah, mermi, telsiz, mızrak, ok, pala, elli metrelik halat, on beş sandviç, beş galon su, kulak temizleme çubuğu, maskeleyen bandı ve bir kutu burun mandalı.

“Ayrıca bir sağlık görevlisi, Mallory için yeni giysilere ve yaralanmış olma ihtimaline karşı da tıbbi malzemeye ihtiyacımız olacak.”

“Komiser Jack’in ekibinin vardiyası yeni bitti” diye bildirdi Schuman, araba telefonundan.

“Onu telefona ver.”

Birkaç dakika sonra, ekibe beş zırhlı araç daha eklenmiş, motorize filo iki katına çıkmıştı. Mümkün olan en kısa zamanda, Staten Island Feribot İskelesi’nin Manhattan tarafında Uli ve Karen’la buluşmaları söylendi hepsine.

Yaklaşık yarım saat sonra, on arabalık konvoy görüldü. Karen kendi arabasını park etti ve en öndeki arabaya binerek, konvoyu yönlendirdi.

Sallanan köprüden geçerlerken Uli arabanın yükselip alçaldığını hissedebiliyordu. Korkunç koku, bir kova soğuk su gibi yüzüne çarptı. Uli, Karen, sürücü ve diğer iki polis hemen burun mandallarını taktılar.

“Burada koku özgürlüğün bedeli” dedi Karen, Manhattan’ın kum torbalardan yapılmış korucuyu setine doğru akan atık sulara bakarak. “Burası o kadar tehlikeli bir bölgeydi ki, saldırıya uğramadan birkaç adım bile yürümezdin.”

“Burayı kurtaran adam Kızılderili bir mistikmiş diye duymuştum.”

“Saçmalık” diye cevap verdi Karen “Jackie Wilson acımasız bir çeteciydi. Cehennem Mutfağı ismindeki küçük çetenin yöneticisiydi. Patronu öldürülünce Jackie tüm çeteyi çöle getirdi. Aslında, çete bile sayılmazlar ya, sadece on üç sokak savaşıydılar. Çölde kırk gün geçirdiler, başka çetelerin eline düşmemek için. Sonraları JFK Havaalanı olacak bölgeyi işgal ettiler. O zamanlar orası sadece geniş, düz bir araziydi. Hiçbir şey yoktu etrafında. Wilson ve adamları o bölgeyi altı ay boyunca surlarla çevirdiklerinde herkes onlara deli gözüyle baktı.

“Sonra bir gece, surları örmeyi bitirdiklerinde Wilson, Brooklyn’e gitti ve birkaç tane kamyon gasp etti. Bulabildiği tüm kalasları, taşları ve beton torbalarını onlara yükledi ve Staten Island’ın altındaki büyük kanalizasyon borusunu tıkadı, kamyonlar ve diğer tüm malzemelerle. Sonra Aşağı Staten Island tarafındaki, atık suyu tutan set duvarını da yıktı ve tüm bölge kanalizasyon suları altında kaldı. Bir hafta içinde buradaki havaalanında iki metreye yakın lağım yüzüyordu. Orası Kurtarılmış Şehir’deki tek havaalanıydı. Yaklaşık iki hafta sonra, Herkes Doyun Şirketler Grubu, pilotlu uçaklar yerine pilotsuz uçabilen uçaklar indirmeye başladı JFK’ye, bu tam da Wilson öngördüğü şeydi. Bir anda şehre gelen tüm gıda ve malzeme O’nun kontrolüne geçti. Bazı çeteler bölgeye girmeye çalıştı ama nafile, Wil-

son hazırlıklıydı. Tüm kontrol onun elindeydi artık. Ama hakkını yememek lazım, herkese eşit davrandı. Halk onu sevdi. Fakat malzemeye ihtiyacın varsa, onun istediklerini yapmalıydın.”

“Siyasi partiler nasıl ortaya çıktı?”

“Wilson’ın altındakilerden iki tanesi ona karşı çıktılar ve kendi fraksiyonlarını yarattılar, Wilson o zaman da kanunlar çıkararak seçimle iş başına gelecek iki partili bir siyaset sistemi kurdu ve şehrin bölünmesini engelledi.”

“Peki her şeyi kontrol altına aldıktan sonra neden kanalizasyonu düzeltmedi?” diye sordu Uli, Staten Island’ı çeviren kahverengi sulara bakarak.

“Ohh, denedi. Neredeyse bir yıl boyunca bir insan ordusu dipteki molozları temizledi, set duvarlarını tekrar inşa etti, her şeyi eski haline getirmeye çalıştı. Boruları tekrar bağlamak için o bölgedeki atık suyu başka bir yere kanalize eden çok güzel bir tampon baraj yaptılar. Sonra toprakta bir delik açıp eski boruya ulaşmaya çalıştılar. Bu tünel açma çalışmaları sırasındaki patlamalarda birçok insan öldü, bir sürü insan da garip hastalıklara yenik düştü. Bunca çabaya karşın hiçbir zaman asıl kanalizasyon borusunu bulamadılar.”

Suya gömülmüş, oturulmaz haldeki evlerin yanından geçtiler, yol daraldı ve Hyman Bulvarı’nın en çukurlu noktalarından birine bağlandı. Uli asfaltta büyük oyuklar ve tuhaf görünümlü paslı araçlardan artakalan parçalar gördü.

“Onlar ordunun buraya malzeme getirdiği zamanlardan kalan personel otobüsleri” diye açıkladı Karen. “İnsanlar onlara saldır- maya başladı, havaalanı yoluna bomba koyarak, onları havaya uçuruyorlardı.”

“Patlayıcıyı nereden buluyorlardı?”

“Eskiden kalmış bazı cephaneliklerden ve bomba yapımı için de amonyum nitrat sevkiyatı oluyordu.”

“Neden saldırıyordu insanlar?”

“Her şey bir anda ters gitmeye başladı. Elektrik kesintileri, yiyecek sıkıntısı. İnsanlar evlerin dağıtımında izlenen politika- dan da hoşlanmadılar. O sırada, hükümet hata sonucu buraya

bazı teröristlerin de yollandığını fark etti ve telefon hatlarını kes-tiler. İşte o zaman insanlar askerlere saldırmaya başladı ve ordu da birliklerini geri çekti.”

“O zaman mı başladı kısırlık salgını?”

“EGGS salgını mı? Hayır” dedi. “O Wilson, Staten Island’ı la-ğım suları altında bıraktığı zaman oldu.”

Otoyol birkaç kola ayrıldığı zaman, konvoy sağ yolu takip etti. Nehir sol yanlarında kalmıştı. Yolu neredeyse yarıladıklarında, uzun bir rampadan aşağı inmeye başladılar, kahverengi sular batı yönünde akmaya başladı, bakımsız ve harap yollar sular altındaydı. Nehrin en geniş ve sığ noktasında, arabaları dikkatlice sürerek karşıya geçmeyi başardılar. Tüm camları kapalı arabalar-dan oluşan konvoy zehirli siyah dalgaları yararak geçti, sular ka-pılara kadar yükseldi, neredeyse motorlar su içinde kalacaktı. Lağım suları içinden yükselen bir rampayı hızla tırmanmaya başladılar. Yol bir anda beş kola ayrıldı, nereye gideceğinden emin olamayan sürücü arabayı durdurdu.

“Şu taraftan” dedi arkada oturan polislerden bir tanesi, yol-lardan en dar olanını işaret ederek.

“Orada ne var?” diye sordu sürücü.

Polis memuru eskiden Şehir Sağlık Müdürlüğü için çalıştığını söyledi ve şehir çöplüğünün bu tarafta, Kurtarılmış Şehir’in en güney ucunda olduğunu açıkladı.

“Emin misin?” diye sordu Karen.

“Beş yıl boyunca her Allah’ın günü buraya geldim” diye cevap verdi polis.

Konvoy sonunda için için tüten yığınlardan oluşan, ucu buca-ğı görünmeyen çöp dağlarına ulaştı. Kentin bütün dönüştürüle-meyen çöpleri buraya atılmıştı. Islak çöplerin bulunduğu geniş alanın kenarında yanan lastiklerden havaya kalın, siyah bir du-man karışıyordu. Küçük, besili havyanlar göze çarpıyordu. Biraz yakından bakınca Uli bunları güzel kürklerin ve büyük kulakları-dan tanıdı, bunlar çinçilla idi.

Sabah vardiyasının çöp kamyonları köşeye park etmiş, temiz-lik işçileri hâlâ çöp torbalarını indiriyorlardı. İki küçük traktör de

kürekle çöpleri yayıyordu. Karen ve iki polis, yaklaşık bir düzine işçiye işi bırakmalarını ve toplanmalarını söyledi. Sinekler çevrelerini bulut gibi sarmıştı.

“Burada son günlerde gözünüze çarpan sıra dışı bir şey oldu mu?” diye sorarken Karen onlara, diğer arabalardaki polisler de kayıp liderin izini bulmak için alanı taramaya başladılar.

“Daha önce buralarda görmediğim iki araba buradan hızla geçti on dakika önce” dedi işçilerin şefi olan yaşlıca adam. Diğerleri de bunu onayladı.

“O tarafta ne var?” diye sordu Karen.

“Birkaç tane terk edilmiş bina.”

Başiboş bir köpek yakındaki bir çöp yığının yanından sürüne- rek geçen büyük çingiraklı yılanı havladı.

Herkes arabalara bindi ve neredeyse fark edilmeyen yoldan ilerlemeye başladılar. Bir anda yolda birkaç köpek belirdi ve konvoya havlamaya başladı. Araçları yolu takip etmeye çalışıyordu. Birkaç dakika sonra kırık tahta haçları ve yere yuvarlanmış mezar taşları olan küçük, bakımsız bir mezarlık gördüler.

Arabalar dik bir yokuşu tırmanmaya başladıklarında, karşıl- rına yola doğru bel vermiş tahta binalar çıktı. Kurtarılmış Şehir kurulmadan çok önce yapılmışa benziyorlardı. Beş araba küçük olanının, diğer beş araba da daha büyük yapının önünde park etti.

İki polis ilk binanın kapısını tekmeleyerek açtılar. Biraz sonra Uli birinin, “Siktir!” diye bağırdığını duydu.

Karen’ın ardından içeri girdi. Ilık bir bardak çay ve odadaki ağır esrar kokusu kısa bir süre öncesine kadar orada birilerinin olduğunu kanıtıydı.

Bir anda ikinci binadan ateş açıldı. Karen ve Uli dışarı çıktık- larında, polislerden birinin ikinci kat penceresine tırmanırken başından vurulduğunu gördüler. Silahlı adam merdivenlerden hızla aşağı inip ikinci polisi de vurdu ve sonra tekrar üst kata saklandı.

“Bu adam tek, Mallory onunla değil!” diye bağırdı Karen di- ğerlerine. “Hadi çıkalım!” Arabaya koştu ve sürücü koltuğuna

kendisi geçti. Diğerleri çatıya barikat kurmuş Domuzcuyu ele geçirmek için orada kalırlarken, Uli ve diğer iki polis Karen'in arabasına atladılar. Birkaç kilometre sonra artık çöplük yerini yumuşak kumlara bıraktı, gerçek çöl buradan başlıyordu.

Uli solundaki kum tepelerine doğru bakarken küçük bir toz bulutu gördü. "Bu da ne?"

Karen arabayı kumullardan birinin yanına yanaştırdı ve o an hepsi gördüler. Yüzelli metre ileride, eski model bir solar araba kuma saplanmıştı. Tekerlekler boşa dönüyor, kumlar sanki bir su fıskiyesi gibi havaya fışkırıyordu. Uli iki kişinin arabayı arkadan ittiğini, bir kişinin de direksiyonda olduğunu gördü. Arkasına döndüğünde, Karen ve diğer iki polisin dışında, etrafta başka kimsenin olmadığını fark etti.

"Büyük bir sürprizle karşılaşacağımızı zannetmiyorum" dedi Karen, silahındaki mermileri kontrol ederken. Arabayı biraz daha sürdü, kuma saplanmamak için fazla ileri gitmedi. Arabanın kapısını açtı ve arabayı iten iki adamdan uzun boylu olanı arkaya dönüp onları görene kadar koşmaya devam etti. Adam hemen kendini arabaya atarken, diğer silahını çıkardı ve ateş etmeye başladı. Uli ve Karen'in yanındaki iki polis hemen karşılık verdiler ve adama ateş etmeye başladılar.

Birkaç saniye içinde, hayatta kalan iki Domuzcudan bir tanesi arabanın arka koltuğundan Mallory'yi çekerek çıkardı. Mallory şaşırmış görünüyordu ama bilinci yerindeydi. Adam, Mallory'nin kazınmış kafasına silahını dayadı. "Sakin olun!" diye bağırdı.

"Geri çekilin!" diye havladı diğer adam, sürücü koltuğundan elinde bir şişe ile çıkarken. Saçı sakalı birbirine karışmıştı, deli gibi terliyordu; uyuşturucu bağımlısına benziyordu.

"Bak, aramızda anlaşabiliriz" diye bağırdı Karen.

Sakallı adam, Mallory'nin başında aşağı renksiz bir sıvı boşalttı ve bir Zippo çakmak çıkardı. "Geri çekilin yoksa onu kuru bir çam ağacı gibi çayır çayır yakarım!"

"Bak, sadece..."

"O koca çeneni kapat!"

Seri bir hareketle, Karen silahına davrandı ve tek bir kurşunla adamı boynundan vurdu.

“Gebert onu!” dedi sakallı adam zorlukla, elinde silah olan zayıf adama.

“Hele bir dene, anında zımbalarım seni” diye uyardı Karen, genç adamın titrediğini görünce.

Yaralı adam çakmağı çaktı ve Mallory’nin üzerine attı. Kadının elbiseleri tutuştu. Alevler vücudunu sararken, Mallory sanki suya dalar gibi kendini kumların içine attı.

“Hassiktir!” diye bağırdı elinde silah tutan zayıf adam.

Mallory kumların arasında kaybolmuştu. Sakallı adam sürünerek yaklaştı ve diğer adamın elinden silahı kapıp kumlara iki el ateş etti. Silahını üçüncü kez ateşleyemeden, Karen ona dört kez daha ateş etti ve adam yere yığıldı. Zayıf adam silaha uzanırken, bir anda Mallory başını kumların içinden nefes almak için çıkardı.

“Geri çekil!” diye bağırdı adam titreyerek. Eğildi ve Mallory’yi kumların içinden çekip aldı, kadının üzerinden hâlâ duman çıkıyordu.

“Bak, kimseyi öldürmek istemediğini biliyorum” dedi Karen adamı ikna etmek için. “Çok gençsin ve seçme şansın var. Ya kalan günlerini inanılmaz bir acı içinde geçirisin ya da ayrıcalıklı bir hayatın olur.”

“Bu kadar yeter, daha fazla yaklaşma!” diye bağırdı adam, ona yaklaşmakta olan Karen’a.

“Tamam.” Karen durdu ve ellerini havaya kaldırdı. “Sana yardım edebilirim.”

“Hayır, edemezsin!” diye bağırdı adam, bir kolunu Mallory’nin boynuna dolamıştı, diğer eliyle de kadının kafasına dayadığı silahı tutuyordu. “Eğer onu bırakırsam bana işkence yapıp canımı çıkaracaksınız, bunu sen de biliyorsun!”

“Seni buradan çıkarabiliriz!”

“İnanmıyorum sana!”

“Ben de *Mnemosyne** var!” diye bağırdı Karen.

* Yunan mitolojisinde hafızayı temsil eden Tanrıça. (ç.n.)

“Bırak saçmalamay!”

“Eğer onu sana gösterirsem ve bugün sona ermeden seni buradan çıkarmaya söz veririm, Mallory’yi serbest bırakır mısın?”

Adam Karen’a öfkeyle baktı.

“Torpido gözündeki çantada” dedi Karen, Çöpçü polislerden birine. Adam hızla arabaya koştu.

Konvoydaki diğer arabalar da sonunda onlara yetişmişti. Polisler biri Karen’a arabadaki çantayı koşarak getirirken, diğer polis de eliyle diğer arabalara durmaları işaret ederek ortamı sakinleştirmeye çalıştı.

Karen torbanın içinden kırık bir plastik kutu çıkardı. Uli bunun Dianne Colder’ın otel odasında bulunduğu eşyalardan biri olduğunu görünce çok şaşırdı.

“Charon oksijen tankı nerede?” diye sordu Mallory’yi rehin tutan adam.

“Neler oluyor?” diye sordu Uli.

“Eğer onu bırakırsam” dedi adam, “siz de...”

“Biz de seni borulardaki deliğe götüreceğiz ve seni oradan aşağı indireceğiz, hemen şimdi.”

“Ve ben...”

“Ve sen de boru seni Colorado Nehri, Pasifik Okyanusu veya o kanal hangi cehenneme çıkıyorsa, oraya çıkana kadar sabit durumda kalacaksın. Sonra özgür bir adam olacaksın.”

“Beni öldürmeyeceğinizi nereden bileyim?”

Karen adamı ürkütmeden yaklaşabileceği kadar yaklaştı ve “Burada her şey benim kontrolümde. Bana güven sadece.”

Adam silahını indirdi ve Mallory adamdan uzaklaştı. Karen ona elini uzattı ve adam silahını ona verdi. Sonra hep birlikte grubun geri kalanına doğru yürümeye başladılar. Mallory, Karen’i kucakladı.

“Acele etsek iyi olur, buralarda bir yerlerde iki çete daha var” dedi Domuzcu saldırgan.

“Tam olarak neredeler?”

“Bizi kum tepelerinin karşı tarafında bekleyeceklerdi, herhalde şimdi bizi arıyorlardır.”

Karen herkese arabalara binmelerini söyledi. Domuzcuyu üzerinde başka bir silah veya bıçak taşıması ihtimaline karşı aradıktan sonra, onu konvoyun ikinci arabasına bindirdi ve Mallory'yi de konvoyun altıncı arabası olan kendi arabasına aldı. En arkadaki arabayı kullanan Komiser Schuman, onlara buraya gelirlerken arkalarında bir grup araba gördüklerini söyledi.

"Buradan gitsek iyi olacak. Hemen şimdi!" diye bağırdı Karen.

Konvoy gerisin gerisiye döndü ve Manhattan yönünde ilerlemeye başladı. Şimdi tek öncelikleri yeni belediye başkanı Mallory'yi güvenli bir yere götürmekti.

"Sana ne yaptılar?" diye sordu Karen, Mallory'ye.

"Üzerimde bir beyin ameliyatı gerçekleştireceklerdi" dedi sersemlemiş bir halde. "Beni yaşayan bir ölüye çevirmek istiyorlardı."

"Nereden biliyorsun?" diye sordu Karen.

"St. Vincent'taki bir ameliyathanede uyandım, saçlarım kazınmıştı. Tam ameliyata başlayacaklardı ki, bir anda ellerinde doğru aletlerin olmadığını fark ettiler. Mallory öne eğildi, kafa derisinde bazı tuhaf işaretlemeler vardı. "O lanet olası CIA'cılar çağırıp beni muayene ettirdiler."

Aniden konvoyun önünden silah sesleri geldi.

"Herkes iyi" diye duyurdu telsizden bir ses, "ama ileride bir çete yolu kesmiş, o yüzden geri dönüyoruz."

Tüm araçlar tekrar yön değiştirdi ve kumluk alana geri döndüler. En öndeki arabanın tavanından başlayıp tamponuna kadar devam eden bir dizi kurşun izi vardı.

"Şansımız varmış" dedi baştaki arabanın sürücüsü. "Bizi neredeyse pusuya düşüreceklerdi ki, onlara arkadan çarptık. Üç araba. Arabalardan çıkıp ateş etmeye başladılar. Geriye doğru manevra yapıp kaçabildik neyse ki."

"Kaç tane adam gördünüz?" diye sordu Karen.

"On iki kişi falan."

"Eğer şu diğer yolu takip edersek" diye atıldı eski temizlik işçisi, "oradan kanalizasyona bağlanan çukura gidebiliriz ama yol araba için çok dar, patika gibi bir şey."

“Ben kısa bir süre önce Verdant Birliği Genel Merkezi’nde-
dim, o taraftaki çıkışı hatırlayabilirim zannediyorum” dedi Uli.

“En iyi seçeneğimiz bu görünüyor” dedi Karen.

Konvoyun başındaki araba birkaç metre ilerlemişti ki, yoğun bir kurşun yağmuru ilk arabanın camlarını parçaladı. İkinci arabadaki sürücü anında öldü. Onun yanında oturan polis direksiyona atıldı, aracı geri vitesine alıp çölün başladığı yerdeki açıklık alana doğru sürmeye başladı.

“Pusuya düşürüldük” diye bildirdi Karen’a.

Arabalardan bir tanesinin sürücüsü peşindekilerden kurtulmak için arabayı yolun kenarına doğru sürdürdü ancak araba anında kuma saplandı ve tekerlekler boşa dönmeye başladı. Yolun iki tarafı tutulmuştu.

Tüm yardım isteme çabaları sonuçsuz kaldı; ucuz telsizlerin kapsama alanı en fazla beş kilometreydi. Arazi çoraktı, herhangi bir ağaç ve çalı yoktu görünürlerde. Polislerden biri tepeye doğru tırmanmaları durumda, oraya varamadan adamların eline düşeceklerini söyledi.

“Güney taraftan daha az silah sesi geliyor” dedi aynı polis, “Orayı bir deneyelim.”

Deneyimli polislerden biri, iki zırhlı aracı tepenin yakınlarına yan yana göndermeyi önerdi. Domuzcular yaklaşırken, arabalar onların hattını delebilir ve kayaların arasında güvenli bir yerde sotaya yatabilirlerdi. Oradan ateş ederek, arkalarından gelen arabaları koruyabilirlerdi.

“Bekledikçe yorgun düşüyoruz” diye cevap verdi Karen. “Eğer daha iyi bir fikri olan yoksa, bunu deneyelim derim.”

Kimin gönüllü olmak istediğini sordular. Her bir zırhlı araca dört polis bindi, her birine silah ve mermi verildi. Arabalar yan yana güney geçidinin oradaki rampayı çıkmaya başladıklarında, her iki yanlarından ateş açıldı. Soldaki araba ateş hattında biraz daha ilermişti ki, sürücüsü vuruldu, yanındaki polis, direksiyonu tutarak sağ taraflarındaki arabaya siper olmaya çalıştı. Aracın arka koltuğundaki polisler de kendileri vurulana dek ateşe karşılık verdiler.

Her iki araç da düşman hattında on metre kadar ilerlemeyi başarmıştı ki bu sefer üzerlerine molotofkokteylleri atılmaya başlandı. Bombalar arabaların kırık camlardan içeri düştü. Sağdaki arabanın lastikleri açılan ateş sonucu patladı. Sürücü vurulduğunda, kalan üç polis arabadan dışarı çıktılar. Üzerlerine yağmur gibi yağan mermilerin arasından sürünerek kaçmaya çalıştılar.

Bu arada, soldaki arabada ateş eden polis, hayatta kalan kişiydi, yanan arabayı yolda tutmayı başardı ve diğer arabanın on beş metre önündeki kayalıklara arabayı geçirdi. Siper olmak için sağlam bir yer.

Eski temizlik görevlisinin sürdüğü üçüncü araba tepeye yanaştı. O ilerlerken, birinci arabadaki polis daha güvenli bir noktaya geçti. Herkesin bakışları altında, iki tane Domuzcuyu haklamayı başardı, ölümler tepeden aşağı yuvarlandılar. Çöpçüler düşmanı püskürtmüşlerdi, gruptakileri bir anda bir iyimserlik dalgası sardı.

Konvoydaki diğer arabalar onlara yetişemeden, arkalarından ateş açıldı. Sekiz tane Domuzcu ateş ederek arkadaki başka bir tepeden aşağı iniyorlardı. Çöpçüler bir savunma hattı oluşturmadan önce, Domuzcular üç Çöpçüyü öldürdüler ve iki kişiyi de yaraladılar.

Bu sırada, bunu fırsat bilen birinci Domuzcu grubu, tepede tek başına kalmış polise ateş açıp onu vurdular. Ardından molotofkokteylleri atarak, ikinci Çöpçü grubunun etrafına ateşten bir duvar ördüler. Üç Domuzcu da öne çıkarak çevreye rastgele ateş etmeye başladı.

Çöpçüler bir polis ateş hattını yarmaya çalıştı fakat anında vuruldu ve alevler içinde kalan vücudu yanmaya başladı. Aşağıdaki gruptaki polislerden biri arkadaşının acısına son vermek için ona ateş etmeye başladığında, ona hemen ateşi kesmesi söylendi. Zaten az olan mermileri boşa harcamaması gerekiyordu.

“Bütün bunların arkasında kesinlikle Shub var” dedi Çöpçülerden biri. Sıradan bir çetede olmayacak kadar çok mermileri vardı.

“Şimdi ne olacak?” diye sordu diğeri.

“Karanlık çökene kadar bekleyelim” diye önerdi Mallory’yi korumakla görevli deneyimli polislerden biri. “O zaman bir kısmımız burada kalır, diğerleri ise başkanla birlikte çöle yürürler. Her şey yolunda giderse, oradan geçerek yarın bu saatlerde Brooklyn’de olabilirler.”

“Bu orospu çocukları aptal değiller” dedi Karen. “Ve orada saklanacak bir yer yok. Çöle gidersek, peşimizden gelirler. Hem ekibimiz zayıflar hem de bu durumda birbirimize koruma sağlamayız. Ya bunları yarmayı deneyeceğiz ya da burada öleceğiz. Başka yolu yok.”

Saat dörde doğru, Karen adamlarından birine bir sabotaj ihtimaline karşı hazırlıklı olmak için arabaları boş bir alana çekmesini söyledi. Ekiptekiler iki gruba ayrıldılar. Polis şefi gece gelecek bir saldırıya karşı iki siper kazılması talimatını verdi.

Saat beş gibi, grubun çoğunluğu hâlâ hazırlıklarla uğraşıp çıplak elleriyle toprağı kazıp siper oluşturmaya çalışırken, kuzeydeki tepeden silah sesleri gelmeye başladı. Çığlıklar ve feryatlar geliyordu kulaklarına.

“Bu kadar!” diye bağırdı Çöpçülerden biri. Herkes daha tam kazılmamış siperlere attı kendini.

“Geliyorlar!”

“Fakat bu hiç mantıklı değil” dedi Uli yanındaki polise, çevredeki tepelerin üzerinde batan güneşin uzun ışınlarını gösterek. “Neden gün ışığında bize saldırırsınlar ki?”

Herkes bekledi ama hiçbir Domuzcu görünürlerde yoktu. Yeniden çığlıklar ve silah sesleri geldi fakat kum tepelerinin ardında bir şey görülmüyordu.

“Bizimle kafa buluyorlar” diye tahminde bulunda polislerden biri.

“Hayır, mermilerini şaşırtmaca için harcamazlar” diye yanıt verdi yaşlı polis.

Birkaç dakika sonra, küçük vadinin ilerisinden çığlık ve silah sesleri yankılanmaya başladı. Fakat bu sefer ses arkalarından, şehre giden yol tarafından geliyordu.

“Siktir! Neler oluyor?” diye bağırdı korkmuş polislerden biri.

Uzaktan, kalın kenarlı şapkalar giymiş iki Domuzcu görüldü, kollarını teslim olmuş gibi havaya kaldırmış, tepeden aşağı deli gibi koşarak iniyorlardı. Uli birkaç çıplak adamın onların arkasından koşup yaylarını çektiklerini gördü. Domuzculardan birinin göğsünde, devamlı genişleyen bir kan çemberinin ortasından bir ok ucu çıktı. Üzerinde kasıklarını örten küçük bir bez parçasından başka bir şey olmayan diğer bir adam, ikinci Domuzcuyu yere serdi. Bunun garip bir tuzak olup olmadığından emin olmayan Çöpçüler, siperlerdeki yerlerini korurlarken, yarı çıplak adamın bir bıçak çıkartıp Domuzcunun şişko boğazını kesmesine ve daha sonra da sakince kafatasını yüzmesine şahit oldular.

“Hassiktir!” dedi Uli, neler olduğunu anlamıştı. “Bunlar Tim’in adamları.”

Yolun hem kuzey hem de güney tarafından, yaklaşık otuz kadar adam –bunlar Staten Island Terminali’nin arkasındaki arazide yaşayan uçuklar kabilesiydi– tepeden aşağı, Mallory’ye doğru gelmeye başladılar. Korumalar coşkuyla tezahürat yapıyorlardı. Uli’nin gözleri Bea’yi aradı ama ortalarda görünmüyordu. Biraz sonra grubun arkasından Adolphus Rafique görüldü.

“Büyük Staten Island’a hoş geldiniz” dedi Mallory’ye. “Senin öldüğünü duydum.”

“Eğer bir saat daha geç kalsaydınız, büyük bir ihtimalle gerçekten ölmüş olurum” dedi gülümseyerek. “Kaç tane Domuzcu vardı burada?”

“Yaklaşık yirmi tane. Beş tanesinin silahı vardı. Ne yazık ki bizim olduğumuz taraftakilerin hepsi öldü” dedi Rafique, sonra tepeden inmekte olan ikinci grubun başındaki adama seslendi, “Sizin tarafta kaç tane?”

“On beş” diye cevap verdi beyaz yüzlü şef. Bu Tim’di, Harvard’lı eski profesör. Kafasında beyaz ve yeşil renkte bir kask vardı, New York Jets takımının renkleri. “İyi ki kendi ok ve yaylarımızı getirmişiz. O lobicinin bize verdiği lanet mermilerin çoğu bozuk çıktı.”

“Tüm masraflarınızı karşılamaya hazırım” dedi Mallory.

“Bunu Staten Island’dan küçük bir hediye olarak kabul et” dedi Adolphus Rafique, yüzünde bir gülümsemeyle. “Burası bizim de şehrimiz, Shub az önce ayrılış konuşmasını yaptı. Tebrikler.”

“Birbirimize Şehir Meclisi toplantılarında bağırmamızın üzerinden ne çok zaman geçti, değil mi?” dedi Mallory.

“Burada ne işin var sahi?”

“Bombalanan Genel Merkez binasından çıkarıldıktan sonra beni St. Vincent Hastanesi’nden kaçırdılar.”

Park edilmiş arabalar tekrar yayılım ateşine tutuldu, tek can kaybı arabalardan birinin arka koltuğunda oturan, Mallory’yi kaçıran adamdı.

Uli arkasına dönünce, kargaşasının içinde Bea’yi gördü. Kadın ona gülümseyince, Uli anında bu görüntünün Rikers Island hapishanedeki hücrede gördüğü sanrıdaki sahne olduğunu fark etti. O düşte, Bea’nin kafası havaya uçuyordu. Gördüklerinin gerçek olmasından korkarak, Uli içgüdüsel olarak Bea’yi hızlıca yanına çekti. Bir mermi başlarını sıyrıp geçti ve Rafique’in göğsüne saplandı.

Polislerden biri başkan Mallory’yi korumak için öne atıldı fakat yüzüne gelen bir mermi ile yere düştü. Bea, Uli’yi itti ve Mallory’yi dirseğinden yakalayıp en yakındaki arabanın arkasına fırlattı. Çöpçü polisler ve Verdant Birliği’nden bir grup, ateş edeni bulmak için tepe doğru koştular. Dumanı hâlâ tüten bir silah buldular ama çevrede hızla kaçan bir porsuktan başka kimse yoktu.

“Onu koruyamadım!” diye feryat etti Bea, yerde yatan V.B. li-derine doğru koşarken.

Mallory, Tim ve kabilesi, Rafique’i kurtarmaya çalışırken, onun yanında kaldı.

Karen onu arabayla V.B. binasına götürmeyi teklif etti.

“O kadar dayanamaz!” dedi Tim’in yardımcılarının biri.

“Yapabileceğim bir şey var mı?”

“O her şeyden çok” dedi Tim, “tikanmış kanalizasyonun açılmasıyla ilgilenmenizi isterdi. Onun tamir edilmesi en büyük dileği-ydi.”

“Kanalizasyon buradan ne kadar uzakta?”

“Sadece otuz dakika, sizi oraya götürebilirim” dedi Tim.

“Bu çok tehlikeli” dedi Karen.

“Hayır, bir daha buraya ayak basacağımı zannetmiyorum” dedi Mallory. “Şimdi yapalım şu işi.”

Uli yolun kenarına geçmiş, Rafique’in baygın bedeninin yanında duran Bea’yi bekliyordu.

“Hey, eğer gerçekten hâlâ istiyorsan, büyük şans kapına geldi” diye seslendi Mallory, Uli’ye. “Hadi, gel gidelim.”

“Ne?”

“Hatırlarsan seninle bir anlaşma yapmıştık. Rafique ile konuşman karşılığında seni buradan çıkartacaktım.”

“Ne anlaşması?” diye sordu Bea, konuşulanları duyunca. “Sen bize yardım etmek için gelmiştin hani! Hani sanırda böyle idi ve...”

“Bana bir dakika verir misin lütfen” dedi Uli, Mallory’ye sonra Bea’ye dönüp, “Bak, bana içgüdülerine güven demiştin. Ben de öyle yapıyorum ve onlar bana burada yapacaklarımın hepsini yaptığımı söylüyor.”

“Beni yoldan neden çektin?” diye sordu suçlayarak.

“Çünkü beyninin patladığını gördüm. Kurşunun Rafique’i öldüreceğini bilemezdim.” Uli onu kucakladı ve sonra Mallory’nin arabasının arka koltuğuna, Karen’in yanına oturdu. Yanık Adamlar kabilesinin üyeleri Rafique’in yanında kalırken Tim, Mallory’nin arabasının ön koltuğuna oturdu sıkışarak, konvoydaki diğer araçlar ise tepeden aşağı inip kumluk alanın oraya geri döndüler. Güneş batıda alçalırken, Mallory’nin arabası güneye doğru hareket etti.

Tim ne tam bataklık ne de tam çöl olan arazinin dolambaçlı yollarında onlara rehberlik etti. Arazinin eğimi biraz yükseldi, sonra alçaldı ve etraf her geçen dakika daha çok bataklığa benzemeye başladı.

“Buradan tam olarak nasıl çıkılıyor?” diye sordu Uli, Mallory’ye, arabada çıt çıkmıyordu.

“Colder’ın odasında bulduğun şırınganın içindeki ilacın adı Mnemosyne” dedi. “Ona kaçış ilacı diyorlar. CIA’nın geliştirdiği deneysel ilaçlardan biri. Teoride kendine şırınga edip atıksu borusundaki deliğe atlıyorsun.”

“Ama şu ana kadar kimse işe yarayıp yaramadığını doğrulamadı” dedi Tim.

“Evet bu doğru fakat yaklaşık sekiz sene önce bizim adamlarımız bir yerlerden biraz Mnemosyne buldular ve doktorumuz da onu birkaç kişinin üzerinde denedi. Kalpleri durdu ve tekrar kendilerine gelinceye kadar tam bir saat nefes almadılar.”

“Ama bu delikten çıkmak bir saatten fazla sürer.”

“Bu bir kumar” diye yanıtladı Mallory, biraz endişeli geliyordu sesi. “Kullanılması gereken dozu ve ilacın gücünü bilmiyoruz fakat işe yaradığını düşünüyoruz.”

“Neye dayanarak?”

“Shub onu birçok askere ve kendine yakın insanlara buradan kaçmaları için dağıttı.”

“Kaç kişiye verdi bu ilaçtan?”

“Tam sayısını bilmiyoruz ama çok.”

“Peki, kanalizasyon suyunun zehir oranı, suya giren bir kişiyi öldürmez mi?”

“Kocam belediye başkanırken yapılan bir çalışmayı hatırlıyorum. Boruya ulaşana kadar su kayaların arasında büyük ölçüde filtrelenmiş oluyordu. Nehirdeki siyah çamurdan çok daha temizdi borudaki su.”

“Eğer istemiyorsan, gitmek zorunda değilsin” dedi Karen şefkatle kardeşine. “Seçim senin.”

“Yanlış bir seçim ama yine de gidecek” dedi Tim kendinden emin.

“Nereden biliyorsun?” diye sordu Uli.

“Çünkü bunu buraya getirmem söylendi” diye cevap verdi, kafasındaki Amerikan futbolu kaskını çıkarırken. Geleceği gören Wovoka’dan, Kurtarılmış Şehir’in eski belediye başkanı ve sözümona tanrısından, kutsal bir hediye daha. Uli bir şey söylemeyeince, Tim ekledi, “Bu senin seçimin ise, o zaman senin kaderindir.”

Beş dakika kadar daha yola devam ettikten sonra, kahverengi suyun genişleyip çölün batı tarafını lağım suları ile dolu bir bataklığa çevirdiği bir yere geldiler.

Tim arabaları buraya park etmelerini önerdi, tekerlekler ıslak kuma saplanmaya başlamıştı. İlerideki büyük su havzasını işaret ederek, "Bu atıksu giderinin kuzey köşesi. Boruya buradan yürüyebiliriz" diye açıkladı.

Bataklığın kenarına arabaları park ettiler ve herkes dışarı çıktı. Yaşlı polislerden dördü arabaların yanında kalmaya gönüllü oldular, diğerleri de yanlarına biraz yiyecek alıp yürümeye koyuldular.

"Eğer borunun içinde kilometrelerce kayacaksa" dedi Komiser Schuman, "göz önünde bulundurmamız gereken bazı şeyler var."

"Ne gibi?" diye sordu Karen.

"Yani belki çok fazla koruma sağlamaz ama bagajımda bir uyku tulumu ve araba için bir teneke yağ var."

"Çok iyi düşündün" diye onayladı Karen. "Mnemosyne belki seni boğulmaktan koruyacaktır ama yol uzun ve borulardaki su oldukça asitli olmalı."

Uli, Schuman'a teşekkür etti ve uyku tulumunu ve yağ tenekesini ondan aldı. Polislerden biri halatı tuttu. Karen arabanın bagajından küçük bir oksijen tankı çıkardı ve grup, Tim'in önderliğinde Jackie Wilson'un yıllar önce kanalizasyon sistemine verdiği zararı tamir etmek için açtığı söylenen çukuru aramaya başladı.

Kafile, garip görünümlü sukamışları ve zehirli çamurda nasılsa hayatta kalmayı başarabilmiş diğer bitkilerle dolu, kokulu bataklığın içinden konuşmadan geçerek, on beş dakika daha tırmandı.

"Rafique başımızın dertte olduğunu nereden bildi?" diye sordu Karen, Tim'e.

"Ona ben söyledim."

"Sen nereden bildin?"

"Wovoka bize söyledi."

“Rafique’in öldürüleceğini söylememesi kötü olmuş o zaman” dedi Uli üzgün bir sesle.

“Aslına bakarsan, ona bunun olabileceğini söyledim.”

“Bunu nereden biliyordun?” diye sordu Uli.

“Çünkü Wovoka bize her şeyin bir bedeli olacağını hatırlattı.”

“Kim?” diye sordu Mallory sertçe.

“Başkan Wilson” diye açıkladı Tim.

“Benim tanıdığım ve on yıl önce birlikte çalıştığım Wilson, biri alevler içinde yanıyor olsa bile üzerine işemez.”

Tim cevap vermedi, sadece uzaklara bakmakla yetindi.

Yol boyunca, Uli’ye sanki dinazorlar çağında yürüyorlarmış gibi geldi. Karen suyun altındaki çürüyen bedenlerden çıkan asit kabarcıklarını gösterdi. İçleri boşalmış göğüs kafesleri, sahile vurmuş tahta parçaları gibi yosun tutmuş taşların arasına takılmış ve uçsuz buçaksız gibi görünen bu organik çöplükte eriyip gidiyorlardı.

“Benim Mnemosyne biletimi gerçekten Mallory’yi kaçıran adama mı verecektin?” diye sordu Uli, kız kardeşine.

“Üzgünüm” diye cevap verdi, “fakat adam Mallory’yi öldürebilirdi. Ve o bizim seçilmiş başkanımız. Bu gelecek dört yıl boyunca her şey farklı olacak demek, yani yeni bir çağ başlıyor. Ona ihanet edemezdim.”

“Şunu da söylemeden edemeyeceğim” dedi Mallory, “Umarım gittiğin zaman bizim özgürlüğümüz için mücadele edersin ve buraya geri dönüp bu Tanrı’nın unuttuğu yerden nasıl çıkılacağını bize söylersin.”

“Elbette” dedi Uli. “Ve bu arada, Elsberg’in katili diye yakaladıkları kadınla birlikte çalıştım ben. İsmi Patrica Itt ve zihinsel olarak kesinlikle böyle bir suç işleyecek yetkinlikte değil.”

“İlgilenirim” dedi Mallory yorgun bir sesle.

Tim’in rehberliğinde yürüdükçe, Uli uzun otların arasından nehrin karşı kıyısında kömürleşmiş ve yıkılmış duvarların garip bir bitki örtüsüyle kaplanmış olduğunu görebiliyordu.

“Burası!” diye bağırdı Tim. “İşte bizi anarşinin eşiğinden demokrasi isimli kötü şakaya götüren anıt bu.” Burası, Jackie

Wilson'ın nehrin sularını tutan kalın set duvarını dinamitletiği yeri.

Tim grubu iğrenç kokulu suyun yanında getirdiğinde, güneş uzaktaki kum tepelerini ateş kızılına boyayarak battı.

Uli kum tepelerinin ardındaki alçak binalar topluluğuna baktı. Şu anda bulunduğu noktadan her ne kadar eski zamanlardan kalan bir Ortadoğu şehrini andırsa da orası Brooklyn, Nevada'nın güney batısıydı.

Tim onları tepeye çıkarttı. Bir anda üç vahşi köpek göründü ve onlara havlamaya başladı. Tim okla bir tanesini öldürünce, diğer ikisi korkarak uzaklaştılar. On dakika daha yürüdüler, atık su havzasının ve mühürlenmiş muazzam büyüklükteki demirlerin ardındaki yüksek kayalığa ulaştılar.

Ter içinde, dik kayalığa dikkatlice tırmandıktan sonra, sivri ve uzun taşların yanına geldiler, bunlar Uli'nin Bea ile gördüğü dik kayalardı. Uli çölün ortasında serin bir rüzgâr hissedince, yaklaşıtlarını anladı. Orada daha önce insan olduğuna dair birkaç işareten biri de bir taşın üzerine spreyle boyanmış silik *The Hol'-in-da Tunle'* yazısıydı: New York'un simgelerinden biriyle yapılmış aptal bir söz oyunu daha. Kayaların arasındaki dar bir yarıktan serin bir esinti geliyordu.

Topraktaki deliğin çapı en fazla bir metreydi. Birileri delikten aşağı inmiş ve kalın kayayı dikkatlice yontmuştu, deliğin ağzı tırtıklıydı. Dibi görünmeyen boşluğa bakarken, Uli uzaktan belli belirsiz bir çağıltı duydu. Demek ki hâlâ büyük boruya bir yerlerden gelen bir su sızıyordu.

Uli uyku tulumunu yere serdi.

"Tüm vücudunu iyice yağlamalısın" dedi kız kardeşi.

Uli soyundu, belli ki buradan kurtulma isteği utangaçlığına galip gelmişti. Küçük yağ tenekesini açtı ve yağı tüm yüzüne, boynuna, sırtına, kollarına, bacaklarına ve kalçasına sürdü. Yanmış kasıklarına yağı sürerken, bir ferahlama hissetti.

* New York'ta 19. yy. başlarında özellikle yeraltı çetelerinin mesken tuttuğu çok ünlü bir bar olan *Hole-in-the-Wall*'a bir gönderme. (ç.n.)

Polislerden biri halatın uçlarını uyku tulumunun iki kanadına düğümledi ve tulumunun dış yüzeyini yağladı ki kayalara takılmasın.

Karen, Uli'ye oksijen tankında yaklaşık on dakika yetecek kadar hava olduğunu hatırlattı. Kimyasal uykusundan uyandığında, düğmeyi çevirmesi, tüpü ağzına yerleştirmesi ve burnundan nefes alıp vermesi gerekiyordu. Karen tüpü bantla Uli'nin arkasına sabitledi, tankın üzerinde *Charon** yazıyordu, büyük bir ihtimalle markanın ismidir diye düşündü Uli.

"Dinle, eğer uyandığında halüsinasyon görmeye başlarsan" dedi yavaşça Tim, Uli'ye, "kaskın içindeki süngerlerin arasında iki şırınga var. Eğer yaşamak için bir şansın olmasını istersen, o iğnelerden birini kendine yap."

"Bunu düşüneceğim" dedi Uli.

Tim sıçrayarak daireler çizmeye ve şarkı söylemeye başladı. Uli garip adamın hayalet dansı yaptığını fark etti.

"Her şey tamam" dedi Mallory, Mnemosyne'i çıkarttı, ilacı şırıngaya çekti ve ucu eğilmiş iğneyi düzeltti.

Uli, kız kardeşini son bir kez kucakladı. "Seni ve diğerlerini bu cehennem deliğine tıktığım için çok özür dilerim. Özgürlüğüme kavuşunca, seni buradan çıkarmak için elimden gelen her şeyi yapacağım." Sonra Mallory'yi de kucakladı.

Uli kolunu sıkıp ona uzattı ve Karen iğneyi yaptı. Uyku tulumuna girip uzanırken, anında sersemledi. Nefesi yavaşlarken, tuhaf bir huzur kapladı vücudunu. Çoğunu hatırlayamadığı bir hayat ve Kurtarılmış Şehir'de geçirdiği bu çılgın haftadan sonra, bu sükûnet gerçekten olağanüstüydü.

"Kardeşimi neredeyse on yıldır görmedim" dedi Karen gözünde yaşlarla. "Ve şimdi onu sadece bir gün gördükten sonra tekrar gidiyor."

Polislerden biri parmağını Uli'nin boynuna koydu ve "Nabızı durdu" dedi.

"Ya öldü ya da ilaç gerçekten işe yarıyor" diye mırıldandı Mallory.

* Yunan mitolojisinde ölüleri yeraltına götüren kayıkçının ismi. (ç.n)

Uli ona iyi olduğunu söylemek istedi fakat gözkapaklarını bile oynatamıyordu. Bitmişti. Paniğe kapılmadı ama nefes alamamak garip bir histi. Kız kardeşinin onu hazırladığını hissedebiliyordu hâlâ; burnunu, kulaklarını ve dudaklarını yağa batırılmış pamuklu çubuklarla sildiler. Uli kollarını kaldırmaya çalıştı, Mallory gözlerinin üzerine sıkıca bir koruma gözlüğü geçirirken ona yardım etmek istedi fakat artık hiçbir şey hissetmiyordu.

Mallory oksijen tüpünü ağzına soktu ve Tim'in New York Jets kaskını da başına geçirdi ve çene korumasını sabitledi.

Uli derinlerden boğuk bir ses duydu, "Tamam, hazır." Birkaç polis uyku tulumunu kaldırırken, karanlık onu içine aldı. Tulumun tepesini bir iple gevşek bir şekilde bağladılar, sonra Uli'yi kayanın içine, rüzgârlı yarığa sarkıttılar. Birkaç kez tulum kayanın kenarlarına takıldı, adamlar onu tekrar yukarı çekip aşağı indirmek zorunda kaldılar. Suyu hissetmiyordu, sadece karanlık bir güç vücudunu sürüklüyordu.

Bir anda ipi kestiler ve Uli kendini yükseklerde asılı kalmış bir uçurtma gibi hissetti. Akıntının girdabına kapıldı ve kendini çok mutlu hissetti. Nefessiz ve ışısız garip bir histi duyduğu, güvercine yoğunlaşırken buldu kendini, sonra kız kardeşinin yüzüne. Sanki vücudu gittiği yeri tayin ediyordu ve boru ona göre şekilleniyordu. Etrafındaki güç kendisiydi.

Bu akıl almaz hızda giderken, rehin tutulan hafızası serbest kaldı ve oradan, geriye saran o muazzam döngünün içinden, inanılmaz bir şey fark etti: *Domuzcuların pususunu kuran oydu! Beni öldürmek isteyen ve şehir merkezindeki kamyonu havaya uçuran da oydu!* Mantıklı düşününce, *Buraya onu tutuklamak için gönderilmiş olmalıyım*, dedi Uli kendi kendine.

Bunu yaratan sadece ve sadece kendisiydi. Bedeni yeraltı labirentlerinde kayarken, sürüklenirken, kıvrılırken, çarparken, şimdi biliyordu, on yıl önce Manhattan'daki kirli bombaları patlatan kız kardeşinden başkası değildi, Karen'dı.

Hatırdıkça, sözlerin ve seslerin karanlığından daha fazla düşünce akın etmeye başladı zihnine: *"dkaddhja akdala dand a kdncka sonra New York'taki katliam, New York artık... misilleme saldırılar... New*

York Eyalet Dünyası Fuarı... Times Square... lanetolası hippiler..... evlerinden sürülen Ermeniler..... Ben. Ben. Ben. Ben. Ben... Ben. Benim... Gitmem... Geri... Geri... Dönmem... Gerek... Öç! Almak! İçin!..... Uyarmak..... Mallory'yi??..... New York'u tekrar vuracaklar..... her şey yerle bir olduktan sonra on yıl sonra..... o yüzden o kargo uçağındaydın..... New York'a o nükleer silah yapımı için plütonyum Hanoi mi soktu?..... Floroskoplar..... İlk çete ile bağlantılıydı..... Kim?..... New York'u 1970'de vuran orospu çocukları..... yaşlı adamı o zaman bulmuş-tun..... kendi erkek kardeşinden nefret adamı..... o bunak ihtiyar Karen'ı kast etti..... onun kız kardeşi ve plan..... Robert Moses...Paul Moses!!"

Bu eser bazı tarihi olaylar ve insanlarla süslenmiş bir kurmacadır. Elbette ne Nixon başkanlıktaki ikinci dönemini bitirdi ne de Ronald Reagan 1976'da seçimleri kazandı (Fakat Nixon, Watergate skandalı yüzünden istifaya zorlanmamış olsaydı, Ronald Reagan, Beyaz Saray'a dört yıl önce çıkabilirdi). Bildiğim kadarıyla Nevada'da askeri tatbikatlar için inşa edilmiş bir şehir yok ama Utah'da Berlin'e yapılan bombalamalar için tasarlanmış bir Alman Köyü var. Bir Paiute mistiği olduğuna inanılan ve daha sonra Wovoka ismini alan Jack Wilson'ın hayalet dansının yaratıcısı olduğu söylenir. Tarihler ve olaylar hikâyeye uyacak şekilde değiştirilmiştir. Bu kitapda geçen tarihsel olaylarla ilgilenenler, ki bunun olmasını gerçekten çok isterim, kütüphanelere ve kitapçılara gitmeliler, burası dışında herhangi bir yere.

Çağdaş Amerikan yeraltı edebiyatının en şaşırtıcı yazarlarından Arthur Nersesian *Unutulmuş Ada'nın Kararsız Seçmen'i*nde günümüz ABD'sinin karanlık bir parodisini sunuyor: Bilimkurgulara özgü bir zaman metaforu, paronayak bir siyasi düzen ve kaotik bir atmosfer...

Unutkanlık hastası Uli gözlerini açtığında kendisini tuhaf, ürkütücü, hem tanıdık hem çok yabancı bir şehirde bulur; New York'ta... Ancak bu yeni New York Nevada Çölü'nün ortasına kurulmuştur. Yakılıp yıkılmış bu vahşi şehirde insan hayatının hiçbir değeri yoktur. Siyasi parti kisvesi altında örgütlenmiş iki gangster çetesinin egemenlik savaşı verdiği sokaklar, yaklaşan seçimler nedeniyle tam bir savaş alanına dönmüştür. Bu iki çete, Domuzlar ve Çöpçüler, başkanlık yarışını kazanmak için her yolu denemektedir. Az sayıda insanın yaşadığı şehirde bir oy bile önemlidir ve kararsız seçmenlerin tercihi belirleyecektir her şeyi.

Can derdine düşüp çetelere boyun eğmiş seçmenleri gören Uli bir görevi olduğunu, buraya bilerek gönderildiğini düşünür; ama kim, neden görevlendirmiştir Uli'yi? Hepsinden önemlisi Uli kimdir?

Uli yavaş yavaş alternatif bir tarih ve ülke simülasyonu içinde bir oyuncu olduğunu ve neden buraya geldiğini anlayacak ve Unutulmuş Ada'nın kararsız seçmeni için mücadele etmeye başlayacaktır.

*Unutulmuş Ada'nın Kararsız Seçmen'i*nde, William Burroughs ve Philip K. Dick karışımı bir üslupla, günümüz New York'undan hareketle yepyeni bir dünya yaratıyor Nersesian. Karanlık bir hikâye bekliyor okuru bu kitapta. Arayan yer yer umut da bulacaktır satır aralarında elbette ama mutlaka rahatsız edici, zengin bir hayal gücü eşliğinde...

AYRINTI • YERALTI

ISBN: 978-975-539-710-8

9 789755 397108

22 TL

